

Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan)
Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

beyyineler

2

İslam, Demokrasiyi de
Onun Vazgeçilmez Unsuru
Partiyi de Reddeder

Hilâfet Devleti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan)
Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

beyyineler

2

İslam, Demokrasiyi de
Onun Vazgeçilmez Unsuru
Partiyi de Reddeder

Hilâfet Devleti

-Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla-

Hilâfet Devleti Yayınıdır

Cemaziyel-Evvel 1418 (Eylül 1997)

-Her hakkı mahfuzdur-

Adres:

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İÇİNDEKİLER

Mukaddime -1- / 6

Mukaddime -2- / 8

Tüm İslamî Kuruluşlara Tebliğ / 10

Yeni Neslin Görevi / 16

İslam'da Partiyi Destekleme Yoktur ve Günahdır / 30

Dünyayı Fesada Veren İki Put / 35

Batıl Kıyaslarla, Batıl Sistemler

İslam'a Mal Edilemez -1- / 42

Batıl Kıyaslarla, Batıl Sistemler

İslam'a Mal Edilemez -2- / 54

Batıl Kıyaslarla, Batıl Sistemler

İslam'a Mal Edilemez -3- / 75

Hizbullah ve Hizbüşşeytan / 89

Zulüm Düzeniyle Adil Düzen Getirilemez / 97

Particilik ve İman Tehlikesi / 100

Cevaba Cevap (!) / 111

Hatime / 123

Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) Kimdir? / 127

MUKADDİME -1-

Âlemlerin Rabb'i olan Allah'a hamd eder, kâinatın Efendisi, O'nun kulu ve Resulü Hz. Muhammed'e ve Onun yolunu ve izini takib eden, âl ve ashabına salât ve selâm olsun! „Kaynak Kur'an, örnek ve önder Peygamber!“ diyerek yola çıkan ve kıyamete kadar gelen insanlara da selam olsun!

13 Ağustos 1983 yılı Barbaros Camii Hareketi'nden itibaren girilen Tebliğ Hareketi'nin takib etmiş olduğu usul ve metodun % 100 doğruluğunu isbatlamak için, çeşitli yayın organlarımızda peyder pey Merhum Halife'miz Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) Efendi'nin yazıları yayınlanmıştı. Bu yazılar fetva mahiyetinde bütûn dünyaya meydan okurcasına neşredilmişti.

„قل فاتوا برفانكم“ ayet-i kerime mucibince, „Delillerinizi getiriniz!“ denildiği halde, bugüne kadar kimse bu hareketin aleyhinde bir delil getiremedi, yarın da getiremeyeceklerdir.

Neden?

Çünkü Kur'an'ı ele, Peygamber'i öne alarak hareket ettiğinden dolayı kimse sırtını yere getirememiştir.

Daha sonra bu bildirimleri ihtiva eden „**Beyyineler 1**“, „**Beyyineler 2 - (İslam Demokrasiyi de, Onun Vazgeçilmez Unsuru olan Partiyi de Reddeder)**“

başlığını alan mecmua 1411 (1991) yılında „İslamî Cemaatler Birliği Yayınları“ olarak neşredildi. Bir de „**Beyyineler 3**“ ve „**Beyyineler 4**“ ismini alan diğer iki mecmua 1414 (1993) yılında ve Beşinci Beyyine „**Hâkimiyyet**“ ismindeki mecmua da yine 1414 (1994) yılında „Anadolu Federe İslam Devleti Yayınları“ olarak neşredilmişti.

Daha sonra da Hicrî 1414 yılının Kadir Gecesi'ne tekabül eden (8 Mart 1994) yılında Hilâfet'in ihya ve ilanı yapılmıştı.

„**Beyyineler 5 - Hâkimiyyet**“ kitabı önemine binaen kitap şeklinde daha öncelerden „Hilâfet Devleti Yayınları“ olarak yeni baskısı yapılmıştı.

Şimdi de „Beyyineler, 1-2-3 ve 4“ mecmualarını kitap halinde „Beyyineler Dizisi“ şeklinde ikinci baskı olarak bastırarak sizlere takdim etmekteyiz.

Hacmi küçük, ama içindeki muhtevası zengin olan bu risaleler yolunu şaşırılmış insanlara bir rehber olacaktır. Bu beyyineleri herkes alıp okuyarak, bilgisini tazeliyecek, sonra da bu beyyinelerden mahrum olan insanlara verecektir!

Çalışmak bizden, muvaffakiyet Rabb'imizdendir!..
Selam Hakk'a tabii olanlara!..

محمد متين

بن جمال الدين مفتي اوغلو (قابلان)

أمير المؤمنين وخليفة المسلمين

23 R. Ahir 1418 (27.08.1997)

MUKADDİME -2-

Hamd ve sena, kâinatın malikine, salât ve selam, kâinatın efendisine ve onu örnek alan âl ve ashabına!..

Biliyor ve inanıyoruz ki:

Dünya hayatına gelişimizin tek bir hikmeti vardır. O da Kur'an'ın beyanıyla Rabb'ülâlemin'e kul olmaktır ve kulluk görevimizi yapmaktır. Dünyada da ahirette de kişinin mutluluğu bu görevi yapmasına bağlıdır; yapanlar mesud, yapmayanlar bedbaht olur!..

Yine biliyor ve inanıyoruz ki:

Kulluk görevinin ölçüsünü din verir. Zira din, vahye dayanır; Allah kanunudur. İnsanoğlunun söz, fiil ve hareketleri hakkında ihtiva ettiği mevzular; yegâne mükemmel, tam, âdil ve yegâne güzel hükümlerdir. Ve beraberinde getirmiş olduğu hükümler her asrın ihtiyacına cevap verecek mahiyettedir.

Ve yine biliyor ve inanıyoruz ki:

İslam'ın getirdiği her hüküm ve her sistem kendi modeline göredir; mü'minin yabancı bir hükme veya yabancı bir sisteme iltifat etmesine asla rıza göstermez. Hatta küfür sayar. Bu noktadan hareket ettiğimiz taktirde İslam ne demokrasi ile ve ne de laiklik ve parti sistemi ile bağdaşmaz ve bağdaştırılmasına imkân ve ihtimal de yoktur. Buna dair Cemaleddin Hoca'mızın **Ümmet-i**

Muhammed Gazetesi'nde zaman zaman neşredilen yazıları vardır.

İşte; elinizdeki bu risalede o yazıların bir kısmını bulacaksınız. Hakk'a tabi olanları selamlarken şu hususu da duyurmak isteriz:

"Yazılar tenkide açıktır. Basın yoluyla olmak şartıyla!.."

*Oku ve okut! Kabul ve tasdik et!..
Hatası varsa, dipde-köşede konuşma!
Basın yoluyla tahlil ve tenkid et!..
Buna gücün yetmiyorsa;
İstediğin âlim ve ârife git!..
Buna da hayır dersin;
Yoktur sende ne ihlas ne meymenet!..*

**İslamî Cemaatler Birliği
Tebliğ ve İrşad Müşavirliği**

**TÜM İSLAMÎ
KURULUŞLARA
TEBLİĞ**

Bilindiği üzere, İslam son ve kâmil bir dindir; ilk insan ve ilk peygamber Hz. Adem'le başlamıştır. Bütün peygamberler tarafından tebliğ ve telkin edilegelmiş, son Peygamber Hz. Muhammed'le son ve mükemmel şeklini almış ve tamam olmuştur. Kıyamete kadar insanoğlunun her asırdaki ihtiyaçlarına cevap verecek kudrette ve tatmin edici mahiyettedir.

İtikad, ibadet, muamelât ve ukûbat olmak üzere başlıca dört ana bölümden ibarettir. Türkiye'de bir dereceye kadar İslam'ın itikad ve ibadet bölümlerine müsaade edilmekte ise de muamelât (yani dünya, devlet ve siyaset) bölümü ile ukûbat (yani ceza) bölümü ihmal edilmekte hatta sözünü etme bile yasak edilmekte ve suç sayılmaktadır. Muamelât bölümüne aynı zamanda „**İslam Hukuku**“, ukûbat bölümüne de „**Ceza Hukuku**“ denmektedir.

Yani İslam; hem din hem devlettir, hem ibadet hem siyasettir. Hatta İslam'ın ibadeti siyasettir, siyaseti de ibadettir. Bunları birbirinden ayırmak mümkün değildir. Bunlar ruhla beden gibi birbirlerini tamamlayan iki unsurdur. Siyaset ve devletsiz bir İslam dini düşünülemez. Başka bir ifade ile; İslam dininin yapısında ve özünde devlet ve siyaset vardır. Namaz ve orucu dinden ayırmak kâfirlik olduğu gibi, dini devletten ayırmak da hatta teklif ve talepte bulunmak da kâfirliktir; İnsanı mürted yapar. Dini devletten, devleti dinden ayırma yoluna gidenlere karşı susan müslümanlar da dilsiz şeytan olur. Çünkü, din-devlet bütünlüğü aynı zamanda bir iman meselesidir.

Bu hususta ayet ve hadisler olduğu gibi, ilim ve fikir adamlarının da itiraf ve tasdikleri vardır. Ayrıca fetvalar da vardır. Mâruf ve meşhur Zahid-i Kevserî'nin fetvaları

bilinmektedir. (Tebliğ ve Metod isimli kitabımızın 17. sayfasına bakınız.)

Gündem:

O halde günün dünyasının gündeminde bu mesele vardır. Cami kürsü ve minberlerinde hoca efendiler tarafından bu mevzular sık sık gündeme getirilmelidir. Elli-altmış senedir ihmal edilen bu meseleler, gereği gibi müslüman cemaatlere anlatılmalıdır. Bu meseleler İslamî kuruluşların asıl görevlerindedir. Önem ve hassasiyetine binaen din-devlet bütünlüğünden her kuruluş bahsedecektir ve etmelidir.

Birlik ve beraberlik:

Yine mâlum olduğu üzere, müslümanların birlik olmaları, tek İslam çatısı altında toplanmaları, hele hele bütün bir milleti, bütün bir ümmeti çok yakından alâkadar eden İslam'ın devlet ve siyasetini anlama ve anlatma, tebliğ ve telkin etme mevzuunda bir ve beraber olmaları şarttır ve farzdır; Allah'ın kesin emridir. Yani İslam devlet ise onu korumak, devlet değilse onu kurmak, istisnasız her müslümana, her kuruluşu farzdır. Hiçbir şahıs ve hiçbir kuruluş bu vazifeden kendini muaf tutamaz, kendisini sorumsuz addedemez.

O halde Ey Fert ve Ey Kuruluşlar! Geliniz, bir ve beraber olalım, bu noktada toplanalım, güç ve imkânlarımızı birleştirelim de İslam aynı zamanda devlet olsun! Küfrün tehakkümü ve zulmü, müslümanların da esaret ve çilesi bitsin!..

Ama, nerede toplanacağız?

Cevabımız odur ki; ortada bir hareket var: Bu hareket „İslamî Cemaatler Birliği“ ismini almaktadır. Sekiz küsür senelik bir geçmişi vardır. Denemeden geçmiş ve imtihanını başarı ile vermiştir. Herşeyiyle ortadadır. İnkilabî bir çizgide yürümektedir. „**Kaynak Kur'an, örnek ve önder**

Peygamberdir“ diyor ve bunlardan kaynaklanarak:

1- Dâva; İslam'ın hayata hâkim olması. Yani Kur'an'ın anayasa, Şeriat'ın kanun, devletin İslam olmasıdır;

2- Metod tebliğdir, tebliğ metodudur. Yani Peygamber metodudur;

3- Tebliğ vasıtaları her meşru vasıtaadır;

4- Tebliğ devrinde ilmî ve fikrî zeminde kalıp kaba kuvvete başvurma, terörist bir hareket yapma yoktur;

5- Tebliğatı açık, net ve kesin olarak yaparken, yakayı ele vermeme hususunda da meşru, tedbiri elden bırakmaz;

6- Tebliğde muhatab olarak, millet evladının bir kesimini değil, genç-ihtiyar, erkek-kadın, amir-memur istisnasız herkeştir;

7- Küfür ve kâfir rejimle uzlaşma yoktur, taviz verme yoluna gitme yoktur;

8- Yalan iftira olmadığı gibi, abartma, kabartma da yoktur, aldatma ve avutma da yoktur; herşeyiyle ortadadır;

9- Ehl-i Sünnet akidesine ve Ehl-i Sünnet fıkhına bağlı olup, mezhepsizliğe veya mezheb değiştirmeye karşıdır;

10- İran'a Ehl-i Sünnet açısından bakmaktayız, münasebetlerimiz bu çerçevededir. Yapılan inkılâb İslamî'dir, mezhebî değildir; karşı çıkma veya teslim olma bahis mevzuu değildir;

11- Devletin kuruluş ve icraatında model Asr-ı Saadet'tir. Yani, Peygamber (s.a.v.) tarafından Medine'de kurulan ve sahabe tarafından devam ettirilen kâmil bir Hilâfet'tir, altun devridir;

12- Şura esastır;

13- Kur'an dili müşterek dil olup, herkes anadilinde serbesttir;

14- Her müslümana ümmet gözüyle bakar; ırk, renk, mekân farkı tanımaz;

15- Herşey fetvaya bağlıdır.

Hâkimiyet:

Bütün bu maddeleri tek bir madde haline getirmek mümkündür. O da „**Hâkimiyet**“tir. Yani, Allah'a mahsus olan hâkimiyet hakkını (kanun koyma yetkisini) insanlardan alıp Allah'a iade etmektir. Ve „**Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız milletin değil, Allah'ındır**“ demektir. Bir başka ifade ile; „**Tevhid'e evet, şirke hayır!**“ demektir. Çünkü:

„Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız millettir“ demek şirktir, putprestliktir ve kâfirlidir. Ve „Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız Allah'ındır“ demek ise, „Tevhid“dir; „Allah birdir“ demektir; Allah'ın birliğine inanmak ve muhafaza etmektir...

İşte kuruluşumuzun mühim esasları bunlardır. Bunları takib ve tatbik etmekle meşguldür, bu suretle hizmetine ve yoluna devam etmektedir.

Ey fert ve kuruluşlar! Ve ey Millî Görüş ve mensubları! Ey Süleymanîler ve mensubları! Ey Nursîler ve mensubları! Ey Diyanet ve mensubları! Ey Ülkücüler! Ey tarikat üstadları ve ey müridler! Ve diğer bütün kuruluşlar ve mensubları! Sizlere sesleniyor ve diyoruz ki:

Şartlarını ve esaslarını yukarda gördünüz. Bu şartlar ve bu esaslar üzerinde kuruluş ve icraatını yapan ve yürüten ortada bir kuruluş vardır.

İşte bu kuruluşla birlikte çalışmaya sizleri davet ediyor, tebliğ ve telkinatımızı yapıyoruz: İslam'ın kabul etmediği usul ve ve metodlarla çalışmayın, put rejimiyle uzlaşmayın, tâvizkâr bir tavır takınmayın!.. Geliniz, müşterek çalışalım: Ötede beride dolaşmayın: Ayrılık-gayrılık yapmak haramdır!..

İşte; bu talep ve teklifi getiriyoruz: „Buyurun“ diyor ve ilave ediyoruz:

Ortada bir hareket var! Gördünüz! Bu hareket ya yanlıştır ya da doğrudur. Doğru ise, „Buyurun; gelin; beraber çalışalım!..“ Yanlış ise, „Yanlıştır, yanlışınız vardır!..“ diyorsanız, lafta kalmayınız; kalemi elinize alıp yanlışlarımızı madde madde yazınız! Yazmakla da işiniz bitmiş olmaz; gazete ve dergilerde neşrediniz! Yanlışlarımızı biz de bilelim herkes de bilsin!..

Ve netice:

Bütün açıklığıyla ve bütün dünya müvacehesinde ve bütün müslümanların önünde sizlere sesleniyor ve diyoruz ki:

„Ya geleceksiniz, beraber çalışacağız ya da yanlışlarımızı yazacaksınız! Ya onu ya da bunu yapacaksınız.“ İkisinden birini yapmaya mecbursunuz: Şayet „Hiçbirini yapmıyoruz!“ dersiniz, o zaman da bizim söyleyeceklerimiz var: **„O halde siz samimi değilsiniz!“**

Vesselâm!

YENİ NESLİN GÖREVİ

Dünya bir keşmekeş içindedir; insan, insanoğlunun kurdu olmuş, hile ve desiseleri, ihanet ve hiyanetleri korkunç. Yıkıcı ve bölücü cereyanlar birbirini takibediyor. İslam âlemi de bundan pek farklı değil: Her kafadan bir ses! Her yerde bir kuruluş! Buyrukların sayısı çok!.. Müctehid kesilenlerin, ahkâm kesenlerin çalımından geçilmiyor! Hem de ilimsiz-irfansız! Okudukları birkaç terceme veya te'lif! O da latin harfleriyle!..

İşte İslam âleminin kısaca manzarası bu!.. Bu manzaraya henüz bulaşmamış; saflığını ve berraklığını muhafaza eden yeni nesle düşen nedir? Buyruk olma hevesine kendilerini kaptıranların, körü körüne arkalarına takılmalı mı? Yoksa bazı yazar ve gazetecilerin söylediği ve yazdığı gibi, kendisine orta bir nokta bulup hoşgörülü bir vaziyet alıp te'lifçi ve maslahatçı bir politika mı takib etmeli ve böylelerini ortak bir hedefe doğru yönlendirilmeli veyahut hakkı ve haklıyı aramalı, hakkın ve haklının safında ve yanında yer alıp diğerlerini hakka davet etmeli mi?

Ey Yeni Nesil!

İşte üç şık senin önünde!.. Bunlardan birini tercih sana düşmekte!.. Tercih de çok önemli! Ya kazanacaksın ya da kaybedeceksin! Bu derece önemli bir noktadasın!.. Çok ciddî ve çok uyanık olmalısın!.. Karar vermeden önce kimin dost, kimin değil; kimin yeterli, kimin değil; kimin ehil, kimin değil ve nihayet kimin haklı kimin haksız olduğunu çok iyi tesbit etmelisin!..

Bu noktalarda sana bir ölçü, bir kıstas, bir değerlendirme vasıtası lazımdır. Bu ölçü, kendi heva ve hevesin olabilir, bu ölçü, çokluk, görünüş ve zahirî cazibeler olabilir; bu ölçü, maddî menfaat, makam ve mevki olabilir; bu ölçü, akrabalık

ve hısmılık olabilir; bu ölçü, görenek ve gelenek olabilir... Bir de bunların ötesinde ve üstünde olup, bunların da değer ölçüsü olan bir kıstas, bir ölçü vardır, değişmez bir ölçü vardır. O da Şeriat'tır, Şeriat ölçüsüdür.

Ey Genç!

Senin başvuracağın ve üzerinde duracağın tek mercii, tek kaynak ve tek miyar budur ve bu olmalıdır. Bunu bulmalı, bilmeli, ilim ve iman haline getirmelisin ve şu şekilde formüle etmelisin: „**Kaynak Kur'an, örnek Peygamber!**“ İşte böyle demelisin! Talimatı Kur'an'dan, tatbikatı Peygamber'den almalısın ve artık hataya düşmiyeceksin!..

O halde senin bu babda atacağın ilk adım, yapacağın ilk iş, Şeriat'ı okumandır, ilim ve iman haline getirmendir. Burada da dikkat edeceğin bir şey var: O da yarım-yamalak bilgiye sahip, allame kesilen ve kendi kafasına göre ahkâm kesen kişilerin kendilerinden ve eserlerinden değil; sadakat ve samimiyetlerini, emanet ve ehliyetlerini, metanet ve cesaretlerini söz, fiil ve icraatlarıyla ortaya koyup isbat eden kişilerin ortaya koydukları kitaplardan okuyacak ve öğreneceksin!.. Yani önce Şeriat'ı öğreneceksin ama, güvenilir kaynaklardan, güvenilir şahıslardan!.. Yoksa yarım mollalardan ve onların ortaya getirdikleri kitaplardan ve kitapçıklardan değil!..

Yine bu babda muteber olan, „bence, kanaatımca, fikrimce“ gibi tabirlere dayanan alternatif ve değerlendirmeler değil; ilim (bilme), iman (yüzde yüz) inanma esasına dayanır ve dayanmalıdır.

METOD ÇEŞİTLERİ:

Siyasî hayata gözlerini açan yeni kuşak, şu metodlarla karşılaşacaktır:

- 1- Yabancı bir metod,**
- 2- Uzlaşmacı bir metod,**
- 3- Sentezci ve kavmiyetçi bir metod,**

- 4- Bey'atçı bir metod,
- 5- Te'lifci bir metod,
- 6- Peygamberî bir metod.

YABANCI BİR METOD:

1- Bu metod, parti metodudur ve yabancıların takib ve tatbik ettiği bir methoddur. İslamî bir tarafı yoktur; tamamen yabancıdır, ithal malıdır, batıdan gelmez. İslam'la bağdaşmayan demokrasinin vazgeçilmez unsurlarındandır. Dolayısıyla İslam'la anlaşamaz ve bağdaşamaz!..

2- Kaynakları farklıdır; İslam kaynağını Allah'tan alır, vahye dayanır. Parti ise kaynağını insandan, insan kafasından alır. Bu itibarla dava İslam, metod gayri İslamî! Bu olacak şey mi? Şu da bir gerçektir ki, „**Meşru bir hedef, gayri meşru bir vasıtayı meşru kılmaz!**“ O halde kaynağı Şeriat'a aykırı olduğu gibi, tatbikatı da Şeriat'a aykırıdır.

3- İslam'da taviz verme yoktur. Partide ise taviz üstüne taviz vardır. Hele hele Türkiye'nin şartlarına göre;

a) Parti kurucuları, partiyi kurarken Hübel putunu ziyaret edip, mezarının başında saygı duruşu yaparlar. Kur'an bunu şiddetle yasaklar. Tevbe Suresi'nin 84. ayet-i kerime'si şu mealde: „**Onlardan ölen birinin namazını hiçbir zaman kılma, mezarı başında durma. Çünkü onlar Allah'a ve Resulü'ne (karşı) küfre saptılar ve fasıklar olarak öldüler.**“

Bu taviz değil midir? Hem de imanı tehlikeye düşürecek derecede!..

b) Partilerin tüzüklerini bir okuyun! „**Partimiz mevcut anayasa çerçevesi içinde, Atatürk ilke ve inkılapları doğrultusunda faaliyet gösterir...**“

Bu da taviz değil midir? Fetvası alınabilir mi? Bunu yazmak veya söylemek bir müslümanın ağzına sığar mı? İman tehlikeye düşmez mi?

c) Fotoğraf asma: Her parti binasına Hübel'in fotoğrafını

asacaksınız, siz de o binada oturup İslam'a, İslam davasına hizmet edeceksiniz. Alındı mı bunun fetvası? Mümkün mü? Peygamber'in girmediği, meleklerin girmediği bir yer değil midir orası? Şeytanların cirit attıkları bir yer değil midir orası?!

d) Yemin edeceksiniz: Hem gayri meşru bir yeminle! Hem de küfür ve kâfiri koruyacağına!.. Milletvekili seçildiniz! Önce kürsüye çıkıp küfür yemini yapacaksınız; öyle mi? Aldınız mı bunun da fetvasını?! Mümkün mü?

e) Kürsüsüne çıkıp yemin ettiğiniz yer neresidir, biliyor musunuz? Orada oturuyorsunuz, fotoğraf asılıdır. Orada oturamazsınız; orada hâkimiyet Allah'ın değildir! Orada oturamazsınız; orada Şeriat yoktur, Kur'an yoktur. Söz sahibi küfür anayasasıdır. Orada oturamazsınız; orada söz sahibi Allah değildir, Hübel'dir. Orada oturamazsınız; orada zaman zaman Hübel'e saygı duruşu yapılır ve nihayet siz orada oturamazsınız; orası şirk meclisidir, put meclisidir, Ebu Cehiller'in meclisidir ve Dar'un-Nedve'dir. Bir hadis-i şerif'te: „**Akşama mü'min olarak giren bir kişi sabaha kâfir olarak çıkar!..**“ denmekte ve tehlike gösterilmektedir.

f) „Biz laikliğe bağlıyız, Amerika'daki demokrasiyi istiyoruz, partimizin dinle bir alakası yoktur!..“ gibi sözleri hatırlamayı unutmayınız!..

UZLAŞMACI METOD:

Öyle kuruluşlar vardır ki, kemalist rejimle uzlaşma halindedirler; birbirlerine taviz verir dururlar ve bu suretle iki taraf da birbirleriyle gayet rahat geçinir, giderler. Yani kendileri, kuruluş ve faaliyet yönünden rejimin izni, müsaadesi ve kontrolü altındadırlar. Dolayısıyla rejim kendilerinden emindir, kendileri de rejimden emindir; mal tehlikesi, can tehlikesi diye bir endişe bahis mevzu değildir. Hedef ve dava yönünden maksat ve niyet sağlam olabilir ise de pratikte ve tatbikatta rejime dürüst eleman

yetiştirmektedirler...

Bunlar uzlaşmacı bir metod takip ederler. Evet, uzlaşmacı bir metod diyoruz. şöyle ki:

1- Rejime taviz verirler:

Kurs, kolej, yurt veya herhangi bir öğretim ve eğitim yeri açmak için rejime giderler, rejimden müsaade ister ve izin alırlar. Buna mukabil rejimin ileri sürdüğü şartları kabul eder ve teminat verirler. Bu arada:

a) Hübel'in fotoğraflarını binalarına asarlar. Bazen de olur ki, binaların giriş kısmına adamın heykelini yerleştirirler.

b) Program laik düzenin programıdır; girişler çıkışlar ona göre dir. Okul programı hazırlanırken namaz vakitleri ve Cuma saatleri nazar-ı itibare alınmaz...

c) Zaman zaman Hübel köşeleri yapılır, belli günlerde hübel hakkında konuşmalar yapılır ve adam medhedilir, belli saatlerde saygı duruşları kendini gösterir.

d) Kılık ve kıyafeti rejim tayin eder; çarşaf ve şalvar; başörtü, sarık ve cübbenin yeri yoktur. Hatta yasaktır! Ne öğrencide ne de öğretmen de sakal göremezsiniz. Dersde ve yemekte başlar açıktır! Müşabehet tam: „**Bir kimse bir kavme benzerse, o onlardandır!..**“ Peygamber (s.a.v.) hadisinin tehlikeli gördüğü manzara!..

e) Kara günler ve bayram:

Hübel ve uşakları, senenin 19 Mayıs, 23 Nisan, 29 Ekim gibi günlerinde İslam'a ve İslam'ın mukaddes müesseselerine darbeler vurmuşlardır. Dolayısıyla bu günler kendileri için birer bayram günü ise de müslümanlar için birer kara gündür. Böyle günlerin takbih ve tel'ini, nehiy ve inkâr edilmesi lazım gelirken küfrün ve kâfirliğin temellerinin atıldığı bu günlerde yapılan merasimlere öğrenciler, öğretmenlerinin nazaretinde katılırlar ve o genç dimağlar küfrün boyasıyla boyanır.

f) Rejim memnun:

Rejim kendilerinden memnun! Hem birkaç yönden!.. Zira rejim, bina bulma veya kiralama yönünden sıkıntı çekmiyor, üstelik öğretmen ve diğer masraflar yönünden tasarruf ediyor, istediği zaman iyi eleman, güvenilir memur bulabiliyor. Gerek tahsil devrinde ve gerekse memuriyet hayatında kontrol rejimin elinde; rejim için bir tehlike yok!.. Tehlike bahis mevzuu olmayınca rejim artık sesini çıkarır mı? Üstelik kârı var!..

Bütün bunların yanında daha büyük bir avantajı var. O da bir taraftan, bu kabil faaliyetlere müsaade ettiğinden, rejimi şirin gösterme, onu millete mal etme, diğer taraftan da millet evladını oyalama ve uyutma; bunun da altında yatan sinsi iki şey: bir taraftan inkılabî ruha sahip eleman yetiştirmeye engel olma bir taraftan da milleti, bu ruhla yetişenlere düşman etme!..

İşte bütün bunlar müvacehesinde kemalist rejim elbette memnun!.. Elbette geleceğinden emin!..

SENTEZCİ VE KAVMİYETÇİ METOD:

Bu metod sahipleri derler ki, iki unsur: Türklük ve İslamiyet! Bu iki unsur birbirinin mütemmimi! Bunlardan bir terkiib meydana getirip bir sentez yapmak lazım! Daha doğrusu; ne Türk olmaksızın İslam ayakta durur ne de İslam olmaksızın Türk şeref bulur!.. Kişi, Ağrı Dağı kadar Türk, Hira Dağı kadar müslüman olmalıdır.

Tahlil ve tenkit:

Bunlar temelde ve esasta partici olduklarından uzlaşmacı metod sahipleri hakkında söylenenler bunlar hakkında da aynen varittir. İlaveten bunlar sentezci bir metod ihdas ettiklerinden İslam'a, İslam'ın ruh ve kemaline ters düştüler. Yani bu metod; sentezci ve kavmiyetçi olmayı getirmenin yanında İslam'a, İslam dinine noksanlık atfetmeyi de beraberinde getirmektedir. Türklük bir soyun ismidir. İslam

dini ise ilâhî vahye dayanır; Kaynağını Allah'ın saşmaz ilminden ve sonsuz kudretinden alır. Dolayısıyla mükemmeldir, eksiği ve gediği yoktur ki, siz onu Türklük'le veya Araplık'la veya herhangi bir şey ile ikmal edesiniz. Ve bu Maide Suresi'nin İslam'ın mükemmeliyet (1) yolundaki açık beyanına aykırıdır. Dolayısıyla sentez ifadesi tehlikeli bir ifadedir; insanın maneviyatını tehlikeye düşürür. Ve netice itibariyle şunu söyleyebiliriz ki, sentezci ve kavmiyetçi metodu Şeriat'la bağdaştırmak mümkün değildir.

BEY'ATÇILAR METODU:

Bunlara „Yeni Müctehidler“ de diyebilirsiniz; Ehl-i Sünnet mezhebinin küçümser, mezhepsizliğe veya mezhep değiştirmeğe zemin hazırlarlar.

Bunlar; İran'a bey'at ederler, emir ve tâlimatı İran'dan almak isterler ve alırlar. Bu mevzuda etraflı bilgi röportaj mahiyetinde „İran'a Bakış“ başlığı altında Ümmet Gazetesi'nde neşredildi.

TE'LİFÇİ METOD:

Bazı kuruluş ve yazarlar, uzlaşmacı bir yol takib eder veya böyle bir yol takib edilmesini tavsiye ederler. Ama, bu uzlaşma ile yukarda zikri geçen uzlaşmayı birbrine karıştırmamalı. Zira bunlar arasında fark vardır. Yukardaki uzlaşma, kemalist rejimle uzlaşmadır. Bu ise metodları farklı olan kuruluşlarla uzlaşmadır.

Bunlar derler ki: „Öyle bir uyum ve öyle bir davranış içine girmeliyiz ki, kendimizi hak ve hakikatın merkezi, dışımızdakileri ise, bunun haricinde görmemeliyiz. Çünkü bu anlayış ve kavrayış, kuruluşları ve mensublarını hor görmeye götürür de düşmanlık meydana getirir. Ama böyle değil de her kuruluş ve her fert birbirini müsamaha ile, hoşgörü ile karşılarsa, müslümanlar birbirine yaklaşır ve aralarında bir işbirliği yapılır. İşbirliği yapılırken de aradaki

farklılıklar muhafaza edilmelidir. Şayet, bir müslüman diğer bir müslümanı, partici olduğundan dolayı suçlarken; particinin niyyetini unutmamalıdır. İyi niyyetle parti yoluyla İslam'a hizmet etmek istiyorsa; onu hor görmemeli, tersine hoşgörü ile karşılamalıdır. Mesela: Partisini tutan bir müslüman, partiyi sadece bu toplumda İslam'a hizmet için, kullanılması gereken vasıtalarından bir araç olarak kabul ettiğini ve başka yollarla da hizmet etme imkânı olduğunu ve parti aracını kullanırken kimi tavizler verdiğini ve vermek zorunda kaldığını açık yüreklilikle belirtiyorsa, bu müslümanı nasıl değerlendirmek gerekmektedir? Böylesi niyyete sahip bir müslümanla kardeşlik hukuku çerçevesinde ilişkiye girmekten kaçınmamak gerektiğini belirtmekte fayda görürler. „Yani her iyi niyyet sahibi hizbullahî müslümanlar, ortak bir hedefe gitmekten ve ortak işbirliğine girmekten ictinab etmemek gerekmektedir!..” derler.

„Yani particilik yapanlarımızın mutlaka partiyi terketmeleri, particilik yapmayanların da mutlaka particilik yapmaları şeklinde talep ve teklifleri olmamalı. Farklılığımızı koruyarak birbirimize hoşgörü ile karşılamak ve müşterek davalarda birbirimize yaklaşip ortak hareket etmek uygun ve nihayet Türkiye şartlarına uygun bir strateji ve bir davet fıkhı oluşturmak uygun olur!..” derler. Ve bu arada bir de şunu ilave ederler ve derler ki: „Her kuruluş mensubu, bizim kuruluşumuz yüzde yüz doğrudur!..“ dememeli, „başka kuruluşlara da tölerans tanınmalıdır; onların aleyhinde konuşmamalıdır ve onlara çatmamalıdır. Ve nihayet başka kuruluşların söz, fiil ve hareketlerine değil, niyyetlerine ve içinde buldukları şartlara bakmalı, hatalı da olsalar ilişmemeli, hoşgörü ile karşılamalıdır...“ Devamla derler ki; „Genç kuşak, eskiler gibi olmamalı; yepyeni bir davet fıkhı, bir tebliğ metodu oluşturmalı ve bu babda güzel bir nümune olmalıdır. Kendilerinden beklediğimiz de budur...”

İşte te'lifçi metod ve elemanları ve elemanlarının arzettikleri özellikler!.. Hoşgörülü; „Gelene ağam, geçene paşam!..” demeli ve kimseye „Kaşın üstünde kara var!..” dememelidir ve böylece kuruluşların yanlışlıklarıyla meşgul olmak değil; aralarını te'lif etmeli.

Acaba şeriat da böyle mi diyor?! Nerede kaldı “Emr-i mâruf, nehy-i münker” müessesesi?!. Adamlar; yanlış yola girmiş olacaklar, günah üstüne günah işliyecekler, taviz üstüne taviz verecekler ve bu yüzden bütün bir ümmet hatta bütün bir dünya ve hatta gelecek nesiller zarar görecek, bizim gencimiz de onlara karşı maslahat icabı susacak; onları işbirliğine çağırmanın hatırı için onlara, kuruluş ve mensuplarına: „Beyler! Yanlışlarınız var; yanlış gidiyorsunuz, takib ettiğiniz metod sizi cehennemî bir uçurumun kenarına götürmektedir, zararın neresinden dönülürse kârdır! Peygamberî bir metoda gelin!” demiyecek, bir nev'i „Dilsiz şeytan” olacak!..

Maslahat icabı bu mu? şeriat böyle mi? Kur'an böyle mi diyor?!

Hayır! Ne şeriat böyle diyor ne de Kur'an! Ve bu maslahat değil, mefsedet olur!.. İşte ayetler:

1- „Birbirlerini yaptıkları fenalıklardan alıkoymaz-lardı. Gerçekten ne kötü iş yapıyorlardı!” (Maide, 79)

2- „Hak ancak senin Rabb'inden (gelen)dir. Sakın şüphecilerden olma!” (Bakara, 147)

3- „Sana ilimden bir şey geldikten sonra onların heva ve heveslerine uyarsan elbette zalimlerden olursun!” (Bakara, 145)

Bir hadis-i şerif:

„İsrailoğulları'na eksiklikler evvela şöyle girdi: Bir kişi bir kişi ile karşılaşıyordu ve „Ey falan, Allah'tan kork! Yaptığın şeyi bırak. Bu helal değildir sana!” diyordu. Ertesi gün tekrar karşılaşıyor, onu yaptıklarından

engellemiyordu. Ayrıca yemek, içmek ve oturmak hususunda arkadaş oluyordu. Hepsi birden böyle yapınca Allahü Teala da onların kalplerini birbirine çarptı. Sonra buyurdu: „İsrailoğulları'ndan olup ta küfredenler Davud'un ve Meryem oğlu İsa'nın diliyle lanetlenmişlerdi. Bu baş kaldırmalarından ve aşırı gitmelerindendi.“ Bölümün sonuna kadar okudu. Sonra buyurdu ki: „Hayır, Allah'a kasem ederim ki, siz muhakkak mârufu emreder, münkerden nehyedersiniz. Zalimin elinden tutar, hakkı onun üzerine galip getirirsiniz.“ (Ebu Davud)

Diğer bir rivayette hadisin sonu şöyle: „... Yerinden doğruldu ve buyurdu: Hayır, nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a kasem ederim ki, siz onları hak üzerine döndürünceye kadar çalışacaksınız.“ (A. i. Hanbel)

Görüldüğü üzere; bir müslüman veya bir topluluk, bir ferdin veya bir kuruluşun yanlış hareketini, yanlış bir yol takib ettiğini gördüğü halde menetmezse, üstelik onlarla haşrû neşir olursa, hadis ve ayetlerin beyanı vechiyle kınanıyor, red ve inkâr ediliyor ve hatta lânetleniyor...

Değer ölçüsü:

Allah nizamının hakim olmadığı cemiyetlerde irtikab edilen kötülükler ve takib edilen yanlış metod ve usuller hususunda hangi esasa dayanarak insanları muhakeme edebiliriz? Onlara yaptıkları ve takib ettikleri bir hareketten dolayı „bu kötüdür, bu yanlıştır, sakın yapmayın?“ diyebilmemiz için, yaptıkları şeyi ve takib ettikleri metodu hangi ölçüye göre değerlendireceğiz? Siz onlara „Bu takib ettiğiniz yol yanlıştır!..“ dediğinizde onlar kalkıp „Hayır! Eski zamanlarda öyle idi ama şimdi dünyanın şartları her gün değişmektedir, cemiyet her zaman ileriye doğru koşmaktadır. Bunun için değer ölçüleri değişik olabilir...“ derler.

Öyle ise, herkes tarafından kabul gören öyle bir değer

ölçüsüne sahip olmalıyız ki, doğruyu ve yanlışı ona göre ölçüp değerlendirelim. Bu ölçü; insanların kendi takdirlerinden, örf ve adetlerinden, arzu ve heveslerinden kaynaklanır mı? Buna evet demek mümkün mü? Hayır! Bütün bunlar her an değişmektedir; bir hal üzere sabit olduğu görülmemiştir. Heva ve heveslere uyduğumuz takdirde ve kendi kafamızdan metod ihdas ettiğimiz veya noksanlıklarla dolu olan herhangi bir kimseden ve hele hele din ve akidemize uymayan yabancılardan usul ve metodumuzu aldığımız taktirde kılavuzu olmayan bir boşluğa doğru kendimizi ve insanımızı atmış olmaz mıyız? Lamba ışareti olmayan bir okyanusta kaybolup gitmez miyiz?!. Öyle ise sabit, değişmez ve yüzde yüz isabetli bir ölçüye ihtiyaç vardır. O da Allah'ın koyduğu ölçüdür, İslam'dır, Şeriat'tır!..

Bu ölçüden hareket eden yeni nesilin görevi, te'lif metodunu kendisine rehber alıp, her kuruluş veya her şahsa karşı idare-i maslahatçı, müsamahakâr, hoşgörür bir tavır takınmak değildir; Şeriat'ı kıstas, Peygamber'i (s.a.v.) örnek alacak ve bu değer ölçüsüne göre hakkı ve haklıyı arayacaktır. Dava yönünden olduğu gibi, metod yönünden de yüzde yüz isabeti ve isabetliyi bulma yolunda azami gayret sarfedecek ve bilecektir ki, her bir mevzu için hak ve isabet bir tanedir ve bir yeredir; iki tane ve iki yerde olamaz.

O halde mevcut kuruluşlar içinde haklı ve isabetli tektir, iki değildir. İşte yeni nesil o teki mutlaka bulacak, onu ilmen isbat edecek, iman haline getirecek ve işte orada karar kılacaktır. (2) Tebliğ ve davetini, tenkit ve tahlilini oradan ve o saftan yapacaktır. Hem de o safa yüzde yüz inarak, şüphesiz ve tereddütsüz bağlanarak. Ve yine bu noktadan hareket ederek, kuruluş ve icraatında hatalı ve tavizkâr davrananları ikaz ve irşad edecek, kabul etmedikleri

takdirde onları red ve inkâr edecektir.

Elhasıl: Yeni nesil; her halükârda açık, net ve kesin konuşacak, kuruluşunda hatalı, icraatında tavizkâr olanları ilim dışı ilan etmede tereddüt etmiyecektir. Aksi halde mesul olur. Hem öylesine!.. İşte Kur'an:

„İlmin (kesin bilgin) olmadığı (herhangi) bir şeye tabi olma (arkasından gitme)! Zira kulak, göz ve gönül; bütün bunlar ondan sorumludur (sorulacak, hesaba çekilecektir).“ (İsra, 36)

„Benim (halis) kullarımı müjdele! Onlar, her söyleneni dinlerler de en güzeline uyarlar. İşte Allah'ın kendilerine hidayet ihsan ettiği kişiler bunlardır ve işte akıllı insanlar da bunlardır.“ (Zümer, 18)

Bu ayetler; akıl ve kalbe mükemmel bir metod çizmektedir. Bu metod, beşeriyetin son zamanlarda ulaşabildiği ilmî metodu içine aldığı gibi, siyasî metodu da içine almaktadır.

Bir haber, bir hadise veya bir hareket hakkında kesin hükme varmadan önce ciddî bir araştırma yapılmasını, o babda söylenenlerin her birinin dinlenmesini ve ondan sonra karar verilmesini Kur'an emretmektedir. İslam'ın hassas metodu işte budur. Kalb ve akıl bu yolu takib ettiği takdirde akide âleminde vehim ve hurafeye yer kalmıyacağı gibi, bütün sahalarda ve bu arada siyasî sahada da tereddüt ve şüphelerin yeri kalmaz!..

(1) „Bugün sizin dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslamiyet'i beğendim.“ (Maide, 3)

Bu ayet-i celile'nin tefsirine Merhum Seyyid Kutup şöyle der: (Kısmen alıyorum): „Ayet-i kerime, bu milletin; hayat metodunu, cemiyet nizamını ve kıyamete kadar devam edecek irtibat ve maslahatlarının kanunlarını, aldıkları kaynağın tek olduğunu ifade ediyor. Keza bu dinin, her

cephesiyle; teşri (kanun koyma), ibadet ve itikad esaslarıyla devam ve istikrarının zarurî olduğunu, bu hususta en ufak tebdil ve tağyirin düşünülemediğini de ifade ediyor. Çünkü bu din; artık kemale ermiş, tamamlanmış ve meseleleri halledilmiştir. Ondaki herhangi bir şeyi tadil etmek, bütününü inkâr etmek gibidir. Çünkü bu keyfiyet; Allah'ın tamamladığına ve kemale erdirdiğine karar verdiği bir şeyi inkâr etmek manasını taşır. Bu inkâr ise hiç şüphesiz küfürdür.

Bu ayet-i kerime, münakaşaya imkân bırakmıyacak bir katıyetle karar veriyor ki; İslam, ebedî bir din ve ebedî bir Şeriat'tır... Tamamlanmış ve kemale ermiştir. Allah onu insanlar için seçmiş ve beğenmiştir. Kim ki, tebdil, tağyir, reform gibi laflarla onun aslını değiştirmeyi düşünürse, o kendine İslam'dan başka bir din arasın! Bu ilâhi nizam; bütün hayata hükmeder, onu kontrol eder ve her türlü tasarrufu yapar. O hayatın kendi nizamı içinde tekamül ve terakkisine müsaade eder. Aslî ve fer'î hiçbir noktadan taviz vermeden hayatı yüceltir ve zaten bunun için gelmiştir, bunun için bütün beşeriyetin son risaleti olmuştur.“

(2) Yeni nesil hakkı ve haklıyı bulmada bilhassa iki şeye dikkat edecektir:

1- Kuruluş ve icraatında „Kaynak Kur'an, örnek Peygamber“ diyor mu?

2- Ne pahasına olursa olsun taviz verme yoluna gitmiyor mu?

Biliyor ve inanıyoruz ki, yeni nesil, ciddî araştırmasını yaptığı takdirde bu iki vasfı mevcut kuruluşlar içinde ancak „İslamî Cemaatler Birliği“nde bulacaktır. Biz, diğer kuruluşların hepsinin tahlil ve tenkidini yaptık. Onlar da yapabiliyorlarsa bu kuruluşun tahlil ve tenkidini, yapsınlar!

**İSLAM'DA PARTİYİ
DESTEKLEME
YOKTUR VE
GÜNAHTIR!..**

Kur'an şöyle der:

„Bile bile hakkı batıla karıştırmayın, hakkı ketmetmeyin!“ (Bakara, 42)

Bilindiği ve bizim defalarca ifade ettiğimiz gibi İslam; hem dindir hem devlettir, hem ibadettir hem siyasettir. İslam Dini'nin özünde ve yapısında siyaset vardır, devlet vardır. Hem öylesine vardır ki, din-devlet ilişkisi, ruhla beden gibi birbirini tamamlayan iki unsurdur. Binaenaleyh, bunları birbirinden ayırmak mümkün değildir. Bu itibarladır ki:

„Devlet demek, dinin hayata ve hayatın her kademesine ve her kuruluşuna hakim olması demektir.“

Dava ve metod:

Dava demek, Şeriat-ı Muhammediye'yi hayatın butününe hakim kılmaktır. Metod ise, Şeriat'ı hayata hakim kılmanın yoludur.

Şimdi bir soru ortada: Bu yol parti midir, tebliğ midir?

El-Cevab: Parti olamaz. Neden? Çünkü:

1- Particilik vahye dayanmaz; hakkında ne bir ayet vardır ne de bir hadis.

2- Particilik hakkı batıla karıştırmadır; bir uzlaşma politikasıdır. Küfrü İslam'a bulaştırma ve karıştırmadır;

3- Particilik taviz vermedir:

a) Particilikte hareket noktası kemalizm olduğu gibi, gayesi de kemalizmi korumak ve yaşatmaktır (partiler kanununa bak!);

b) Particilikte „Besmele“ Mustafa Kemal adına çekilir (parti tüzüklerine bak!);

c) Particilikte esas, kemalist anayasadır (parti tüzüklerine bak!);

d) Particilikte parti mensublarının feyz ve bereket kaynağı Anıtkabir'dir (parti kurucuları, Refah da dahil, hep oraya koşarlar ve istisnasız hepsi koşmuştur...);

e) Particilikte yemin, şeytanî bir yemindir;

f) Particilikte partiler Allah'ın değil, putun gözetimi altında çalışırlar;

g) Particilikte particilerin binalarına melekler girmez. Çünkü, resim asılıdır; şeytanlar cirit atar;

h) Particilikte partiler, İslam'ın değil, İslam'la uzlaşması mümkün olmayan demokrasinin vazgeçilmez unsurlarındandır;

i) Particilikte partiler Kemalist kâfir rejimini ayakta tutan kuruluşlardır;

j) Particilikte partiler, müslümanları uyutma ve avutma politikası güderler.

Bunun da ötesinde, demokrasi ve onun vazgeçilmez unsuru partiler, gözlerde büyütüle büyütüle, kafalar meşgul edile edile adeta bir din haline getirilmekte ve; „**Sizin dininiz size, bizim dinimiz de bize!**“ şeklinde ilahî beyanla yasaklanan küfürle uzlaşmaya ve şirke bulaşmaya müslümanlar sinsice itilmektedir.

k) Particilikte partiler, İslam'ın devlet olmasını engelleyen veya geciktiren en büyük âmillerdir;

l) Particilikte partiler, Ümmet-i Muhammed'i parça parça eden fitnelerdir;

İşte bütün bunları hatta sadece birini gözönüne alınırsa, particiliğin şeytanî bir düzen olduğu kendini gösterir. Ve işte bundan dolayıdır ki, gerçek ilim adamları ve samimi din uleması partiye „Hayır!“ demişlerdir. Mesela:

1- Hasan El-Benna: „... İslam particiliğın getirdiğı bu şeyleri şiddetle haram kılmıştır. (Mecmuatürresail, İmam Şehid Hasan El-Benna, s. 287-290)

2- Bediüzzaman Said-i Nursî: „... Partiler muzırdır;

çünkü, meleği şeytan, şeytanı melek gösterir.“ (Hutbe-i Şamiyye: 98, Kastamonu: 86)

3- Seyyid Kutub: „... Bunlar, ne İslam akidesinin (inancının) karakterini anlamışlar ne de kalplerin kapısının nasıl açılacağını öğrenmişlerdir.“ (Fizilal-il Kur’an, Yusuf Suresi, Ayet 108)

4- Mehmed Zahid Kotku: „... Evvela partiler hiç de doğru olmayan teşkilatlardır; memleketteki vahdeti, birliği bozmaktadırlar.“ (Mü’minlerin Vasıfları, Saha Neşriyat, İstanbul baskısı, 1982, s. 77)

5- Necip Fazıl: „... Parti bölücü alet, batıdan bize hibe!“

Biz de diyoruz ki, partililik İslamî bir kuruluş değildir; insan kafasının mahsulüdür. Batıdan İslam âlemine gelmiştir. Dolayısıyla „Sırat-ı Müstakim“ değildir. O halde parti yoluyla İslam devletine gidilmez!..

Bir taraftan ilim adamlarının bu kabil beyanları, bir taraftan Türkiye’deki denemeler, gün geçtikçe partililiğin şeytanî yüzünü ortaya çıkarmakta, Türkiye’de ve burada bilhassa müslüman gençlerce partililik terkedilmekte ve tarihin çöplüğüne atılma yoluna girmiş durumdadır.

Ve netice:

Metodun iki şikkından biri atıldığına göre, önümüzde sadece, peygamberler tarafından da tatbik ve takib edilen „**Tebliğ**“ metodu kalmıştır.

Tebliğ metodu ise, video, teyp ve kasetler, kitap ve broşürler, mektup ve dergiler götürmek ve göndermek, ev ziyaretleri ve sohbetleri tertip etmek suretiyle İslam’ın hakikatlarını, din-devlet bütünlüğünü duyurmak ve anlatmaktan ibarettir. Bize düşen bu kadar! Ötesi Allah’a aittir. Çünkü, kalpler O’nun elinde!..

O halde; sandık başına gitme zorunda kalan müslümanın oy pusulası şudur:

„Partiye hayır, tebliğe evet!..“

Not: Partiye oy verelim mi veya destekliyelim mi diye soran kardeşlerimize cevaptır!

"İslam'da Partiye Destekleme Yoktur ve Günahdır" başlıklı bildirin sonunda "O halde; sandık başına gitme zorunda kalan müslümanın oy pusulası şudur: **„Partiye hayır, tebliğe evet!..“** diye yazılmıştı.

Ancak **"Beyyinler 5 - Hâkimiyet"** kitabında da yazıldığı üzere, "Şirk Fetvası" neşredildikten sonra ne sandık başına gidilebilir, ne de oy pusulası atılabilir.

Bununla ilgili geniş mâlumatı yine **"Hâkimiyet"** kitabında bulabilirsiniz!

DÜNYAYI FESADA VEREN İKİ PUT

Tevhid akidesi:

Allah birdir, eşi ve benzeri yoktur. Mülk O'nundur. Bütün kâinatı yaratan, kâinata nizam ve ahenk veren O'dur. Koyduğu kanunlarla âlemi ayakta tutan O'dur.

Kâinat içinde en şerefli mahluk insandır. İnsan, Allah'ın halifesi, kâinatın efendisi! Yapacağı hususlarda emir ve tâlimatı O'ndan alır, O'nun adına ve O'nun namına yapar. Herşeyin başında Besmele çekilmesinin hikmeti budur. Elhasıl: Allah „**Rabb**“, insan „**Kul**“dur. Dolayısıyla rububiyet makamı Allah'a, ubudiyyet makamı insana aittir. Hâkimiyet hakkı, kanun koyma yetkisi Rabb'a mahsus, kanunları icra görevi kula mahsustur. Hülâsa Allah emrecek, kul yapacaktır. İşte Tevhid budur!

Şirk:

Tevhid inancına ters düşen her şey, her inanış şirk, puttur ve tağuttur. Şirk, put ve tağutun çeşitleri çoktur; devirden devire değişir, kılıf değiştirir; bir taş parçasıdır, bir heykeldir, bir gök cisimidir, bir hayvandır, bir insandır, bir sistemdir... Görünüşte bunlar birer timsal ve birer semboldür. Manada ve gerçekte ise bunlar birer tağut ve birer puttur. Taşıdıkları müşterek vasıf ve özellik ise tek bir şeydir; o da hâkimiyettir, hâkimiyet meselesidir. Ve şu şekilde özetlenir:

Allah'ın hâkimiyetini reddetme; „Ya Rabb'i! Varsın güzelsin, ibadetler sana mahsustur, hesabını da sen soracaksın!.. Fakat, dünyada bizim işimize, bizim devletimize, bizim siyasetimize karışma! Bizim işimizi biz biliriz, kanunumuzu kendimiz yaparız!..” derler ve bu inanç içinde bulunurlar. İşte put zihniyeti ve işte putçular!.. Kur'an tabiriyle; şirk ve müşrikler!..

İKİ PUT VE İKİ SİSTEM:

Günümüzün dünyasının gündeminde iki put vardır. Bunlardan biri komünist sistem, diğeri demokratik sistemdir. Aralarında farklar varsa da „**Rabb**“ tanımama da „Rabb“in hâkimiyetini kabul etmemede müşterektirler, aralarında dolayısıyla bir fark yoktur. Komünist sistem „Rabb“i red ve inkâr eder, varlığını kabul etmez ve inanmaz. Demokratik sistem ise „Rabb“i red ve inkâr etme yoluna gitmez ise de O'nun elinden hâkimiyet hakkını alır insanın eline verir. İnsanı Rabb'isiyle karşı karşıya getirir, onu put ve şerik yapar.

BİRİ YIKILDI:

Bu iki puttan biri yıkıldı, gitti. İnsanlık, komünist tağutundan kurtuldu. Fakat, maalesef demokrasi putu, bütün dehşet ve şiddetiyle hüküm sürmektedir. İki arasında bir mukayese yapacak olursak: Komünizm; açık-net bir tağut, mert bir kâfirdir. Diyor ki: „Ben; din, Allah, ahiret tanımam, dünya benimdir. İdaresi de bana aittir. Bana kimse karışamaz; kanunumu ben yapar, çatımı ben çatırım!..“

Demokrasi putuna gelince: O, sinsidir, o iki yüzlüdür, o münafıktır. Bir taraftan „Allah“ der, bir taraftan „Tağut“ der. Kur'an'ın beyaniyle ve kelimenin tam manasiyle: „**Onlar ki, Allah ile beraber başka bir ilâh kabul ederler.**“ (Hicr, 96)

„**Bunlar Rabb'inin sana vahyettiği hikmetlerdendir. Allah ile beraber başka bir ilah edinme! Sonra kınanmış, koğulmuş olarak cehenneme atılırsın!**“ (İsra, 39)

„**Atın cehenneme her inatçı kâfiri, hayra (bütün gücüyle) engel olan her azgını, imanda şüphesi olan; ki o, Allah ile beraber başka ilahlar tanıyandır. Haydi onu itiniz de şiddetli azabın içine atın! denir.**“ (Kâf, 24-26)

İşte demokratik ve laik kafaluların ahiretteki durumlarını tasvir etmektedir bu ayetler.

Demokrasi ve İslam:

Demokrasiyi İslam'la bağdaştırmak mümkün değildir.

Zira bunlar birbirine zıd iki sistemdir. Birinin „Evet“ dediğine diğeri „Hayır“ der; birinin kabul ettiğini diğeri reddeder. Biri „halk idaresi“ diğeri de „Allah idaresi“dir. Binaenaleyh; bunların bir arada yürütülmesi imkânsızdır. Şöyle ki:

1- Kaynakları:

Bu iki sistem arasında birçok fark vardır. Bunların bir kısmından „**İslam ve Demokrasi**“ başlığını taşıyan bildiride bahsettik. Burada da mühim birkaçına işaret edeceğiz: Bu iki sistem, kaynakları itibariyle birbirinden farklıdır. İslam, kaynağını Allah'tan alır, vahye dayanır, „**Kaynak Kur'an, örnek Peygamber**“ der. Bu sistemin bir adı da „**Şeriat'tır, Şeriat nizamıdır.**“

Demokrasiye gelince: Demokrasi; „Halk idaresi“ şeklinde tarif edildiğine göre kaynağını insan kafasından alır ve insan fikrine dayanır. Allah ve Peygamber'i tanıdığını iddia ederse de bunların dünya ile, devlet ile ilgili kanun ve beyanlarını tanımaz, red ve inkâr eder.

HAKİMİYYET:

Hâkimiyyet demek; en yüksek makam demektir, en yüksek söz sahibi demektir, en yüksek otorite demektir. Öyle ki, bütün emirler ve yasaklar o makamdan gelir, kanun ve nizamlar o makamın sözleridir. Yapılan işlerin ve tatbik edilen icraatın denetim ve kontrolü, hesap ve kitabı, ceza ve mükâfatı hep o makama aittir.

İslam'da o makam „Rabb“ makamıdır, Allah makamıdır ve Rabb'ülâlemin'e mahsustur ve O'nun hakkıdır. Öyle ki, kimse o makama el süremez ve kimse o makamın hakkını alıp başkasına veremez. O makamın kendisine mahsus bir ifadesi vardır. O da „**Hâkimiyyet!**..“

DEMOKRASİ VE PARTİLER:

Demokrasi, partileri şöyle tarif eder: „**Partiler, demokrasinin vazgeçilmez unsurlarıdır.**“ Bu tarife göre partisiz bir demokrasi düşünmek mümkün değildir. Keza; partiler, günün tağutî sistemi olan demokrasiyi ayakta tutan, ona destek olan kuruluşlardır, parti sistemleridir.

İşte demokrasi ve işte partiler: Anası, İslamî sisteme ters düşerse danası da elbette ters düşecektir. Demokrasi tağut olduğu gibi, partiler de birer tağuttur.

Oy verme ve iman:

Demokratik bir sisteme göre, oy vermeye giden bir müslüman, acaba oy sandığına oy pusulası mı atıyor yoksa iman pusulası mı? İşte bunun tesbiti gerekir. Beraberce muhasebesini yapalım:

Demokrasi partilere dayanır; partiler de oy vermeye dayanır. Mantikî bir kaide: „**Öyle ise demokrasi oy vermeye dayanır.**“

Demokrasi; tağutî bir sistem, dolayısıyla kâfir bir rejim olduğuna göre, sandık başına giden bir müslüman, tabiatıyla tağutî sistemi desteklemeye ve onu ayakta tutmaya gidiyor demektir.

„**Küfre rıza küfürdür**“ kaidesine sandık başına giden bir müslüman, küfre rızanın da ötesinde ve üstünde bir küfür sistemini oyu ile desteklemekte, onu ayakta tutmakta ve yaşatmaktadır. Bir müslümanın sandık başına gidişiyile demokrasinin kazanmış olduğu muhakkaktır: Dönüşüyle acaba iman pusulasını, Rabb'inin rızasını kaybetmiş olmasın?!. Buna kim „**Hayır!**“ diyebilir?

Demek oluyor ki, bir insanın, hem komünist hem müslüman olamayacağı gibi, hem demokrat hem de müslüman olamaz! Bir başka ifade ile; demokrasiye oy verme demek, Şeriat'ı reddetme demektir, daha açık bir tabirle; demokrasiye dolayısıyla partiye „Evet!“ demek,

İslam'a „Hayır!“ demekten ibarettir. Hangi hoca buna „Hayır, öyle değildir!“ diyebilir?

Çünkü, ister laik sistem olsun, ister demokratik sistem olsun neticede aynıdır. İkisi de dini devletten ayırmaktır, din devlet bütünlüğünü ortadan kaldırmaktır. Kanun koyma yetkisini insanın eline vermektir, dolayısıyla Allah'ın emir ve tâlimatını bir tarafa itmektir.

Bu mevzuları bir de „**İslam Anayasası**“ (Taslağı), „İslam Dini Laik Rejimi Kabul Etmez!“, „İslam Açısından Demokrasi“ başlıklı yazılardan okuyun!.. Ve nihayet meallerini vereceğim ayet ve hadisın manalarını derin derin düşünün:

„Onlar; hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu İsa'yı Allah'tan ayrı rabbler edindiler. Halbuki onlar bir tek ilâha ibadet etmeleri için emrolundular. Ondan başka hiçbir ilah yoktur. O, onların ortak koştukları şeylerden münezzehtir.“ (Tevbe, 31)

Birgün Resulullah (s.a.v.) bu ayeti okuduğu zaman içeriye daha evvel hıristiyan iken müslüman olan Adiy b. Hatem girdi. Ve bu ayeti duyunca Allah Resulü'ne: „**Onlara ibadet etmiyorlar ki!**“ dedi. Allah Resulü cevap verdi: „**Onlar Allah'ın helal kıldığı bir şeyi haram, haram kıldığı bir şeyi de helal kıldıkları zaman, onlara itaat etmiyorlar mı?**“ diye sordu. O da „Evet!“ deyince, Allah Resulü (s.a.v.) de: „**İşte böyle onlara ibadet ediyorlar!**“ buyurdu. (Tirmizi, A. b. Hanbel)

ÇARE:

İki puttan biri yıkıldı gitti: Komünizm! Fakat diğeri ayakta! Bu gidişle pek gideceğe benzemiyor. Gidip gitmemesi alakaya bağlı, müslümanların alakasına bağlı!.. Müslümanlar komünizmi düşman bildiler, ondan nefret ettiler; müslüman, komünist olmaz ve olamaz noktasından hareket edip kapılarına bile yaklaştırmadılar, zorla gelmek

isteyen komünizme (Afganistan'da olduğu gibi) savaş bile açtılar ve nihayet bu küfür sistemi karşısında imtihanı başarı ile verdiler. Allah da ne yaptı? İnsanlık belasını defetti, hem kısa zamanda ve hem beklenmedik bir devirde!.. Allah, neye kadir değil ki, yeter ki, siz O'na kul olun!..

DEMOKRASİ DE GİDER Mİ?

Demokrasi de gider! Allah diledi mi gider. Çünkü mülk O'nundur, irade O'nundur. Yalnız bir şartla: Müslümanlar, komünizme karşı duydukları nefreti en azından demokrasiye karşı da duyacaklardır ve duymalıdır. Demokrasiyi de İslam, Şeriat ve Peygamber düşmanı bilip sandık başına gitmiyeceklerdir, dolayısıyla partilere de iltifat etmiyecekler. Ve bilecekler ki, partiler yıkılınca demokrasi çökecek ve tarihin çöplüğüne atılacaktır ve işte o zaman İslam devlet olacaktır.

Gayret bizden, tevfik Allah'tandır!..

**BATIL
KIYASLARLA,
BATIL SİSTEMLER,
İSLAM'A MAL
EDİLEMEZ!**

- 1 -

Vahdet Gazetesi'nin 6-12/Mayıs/1991 tarihli nüshasında „İslam'da Parti“ başlığı altında bir yazı okuduk.

Yanlış bir başlık:

Yeni mal bulmuş mağribîler gibi, particilere cüret veren ve „Aradığımızı şimdi bulduk!“ diye harekete geçirerek bildiri halinde dağıtılan bu yazının yanlışlığı isminden de belli! Şöyle ki: „İslam'da parti!“ tabiri hatalı bir terkidir. Bu terkid, mâlum, iki kelimedenden müteşekkil: Biri zarf, diğer mazruf; İslam zarf, parti mazruf! Buna göre mana şu:

İslam'ın içinde, önünde ve yapısında parti vardır. Bu itibarla Vahdet'e sormak lazım: Yakın zamanda beşer kafasının mahsulü olan parti sistemini vaz-i ilahî olan İslam'ın içine ve yapısına kim koydu?

Mamafih Vahdet, İslam'da parti olduğunu isbat etmek üzere bir takım deliller serdetmektedir. Bunlar birer kıyastır, kıyas delilleridir. Ve bu noktada iki soru akla gelmekte:

1- Bu kıyaslar sahih midir?

2- Vahdet kıyas yapabilir mi?

Önce yaptığı kıyasları bir bir görelim:

- a) Partiyi ferde kıyas,
- b) T.C meclisini Hilfu'l-Füdul'a kıyas,
- c) Haram hükümleri mübah hükümlere kıyas,
- d) T.C milletvekillerini mustaz'aflara kıyas,
- e) T.C meclisindeki icraatı Hilfu'-IFüdul'daki icraata kıyas,
- f) Partiyi bir vasıtaya, bir alete kıyas.

Şöyle ki:

1- Vahdet, partiyi bir ferde kıyas ediyor ve diyor ki, „T.C meclisine girip çalışması, herhangi bir ferdin kâfirlerin müesseselerinde çalışması, mahiyet itibarıyla birdir. Birisi, „Ben; bu kanunun, bu anayasa ve bu yönetmelikler

çerçevesinde hizmet edeceğim!“ diyor. Öbürü de „Cemaat olarak, organize olarak, parti olarak aynı şeyleri söylüyor“. İki arasında fark yoktur. Yemin etse de etmese de ve ettiği yemin İslamî olsa da olmasa da zahirde ikisi de kâfirdir.

Ancak, bunlara hemen kâfirsın, demek doğru olmaz; kalbine bakılır; kalben inanarak mı söylüyor yoksa bir korku neticesi olarak mı söylüyor?

Şayet kalben ve inanarak söylüyorsa, küfrüne hükmolunur. Ama sözleriyle tabi olduğunu açıkladığı halde kalben, adı ne olursa olsun, gayri İslamî hiçbir sistemi, en ufak bir sevgi duymadan ve sadece gönlünde Allah nizamı olan ikinci durumdaki kişi veya kişiler ikrah, takiyye veya mustaz'afılık konumlarından dolayı diliyle söylemiş, ama kalbi imanla mütmeindir. Bu kişi müslümandır ve kardeşimizdir.“

Ve ilave ederek diyor ki: „Gerçek şu ki, İslamî olmayan tüm sistemlerin sultası altında yaşayan dünyadaki tüm müslümanların durumu ikinci durumda anlatmaya çalıştığımız konumdur.“ Ve devamla: „Bu hususiyetin genel adı takiyyedir, mustaz'aftır ve ikrahtır,“ diye yazıyor.

İşte Vahdet böyle diyor!

Cevaplarımız:

1- Partiyi ferde kıyas etme mümkün mü? „Batıl sistemleri kabul ve benimsemede ikisi arasında fark yoktur: İki de kâfirdir,“ demek doğru ise de tâbi olduğunu açıkladığı halde kalbiyle İslamî olmayan hiçbir sisteme en ufak bir sevgi duymayan ve fakat diliyle söyleyen parti ile fert bir değildir. Şöyle ki:

Ferdin, İslamî olmayan müesseselerde, mesela işyerlerinde kendi şahsiyetini zedelemeyecek şekilde çalışması caizdir. Vahdet'in tâbiriyle; ikrah, takiyye, mustaz'afılık durumu olmasa da. Mesela: Fetva kitaplarımızda; „Bir müslümanın, kâfirlerin ziraat, sulama

gibi işyerlerinde çalışması caizdir.“ (Bezzaziye; Kitab’ül-icare, 10. bölüm, Hazar ve İbahe)

Demek oluyor ki, bir müslümanın ikrah, takiyye veya mustaz’aflik durumu olmaksızın da bir kâfirin işyerinde çalışması caizdir. Yeter ki, kalbini sağlam tutsun!

Partiye gelince:

a) Partinin tüzüğünü hazırlıyacaksınız ve tüzüğün ikinci maddesinde diyeceksiniz ki:

„Madde: 2- Partinin gayesi, programında yazılı hususları gerçekleştirmektir. Bunun için anayasa ve 2820 sayılı siyasî partiler kanunu çerçevesinde faaliyet gösterecektir.“

Refah partisinin tüzüğünün 2. maddesi işte böyle! Tüzüğünde yer verdiği siyasî partiler kanunun bazı maddelerini görelim:

„Madde: 4- Siyasî partiler demokratik siyasî hayatın vazgeçilmez unsurlarıdır. Atatürk ilke ve inkılablarına bağlı olarak çalışırlar. Siyasî partilerin kuruluşu, organlarının seçimi, işleyişi, faaliyetleri ve kararları anayasada nitelikleri belirtilen esaslara aykırı olamaz.“

Şimdi soralım: Durup dururken, yani bir ikrah, bir takiyye veya bir mustaz’aflik durumu olmaksızın bir müslüman bu sözleri söyleyebilir veya yazabilir mi? Ve bir müslüman illa da parti kurmaya mecbur mu? Peygamber ve sahabe parti mi kurdu? Bunun fetvasını aldı mı particiler?!

b) Hazırladığınız tüzüğü ne yapacaksınız? Götürüp T.C’nin İçişleri Bakanlığı’na vereceksiniz ve ondan hazırladığınız tüzüğün kemalist sistemin prensiplerine uyup uymadığını soracak, uyduğu takdirde partinizi kurmak için izin istiyacaksınız.

Bu davranışlarınız ve bu ameliniz şer’an caiz mi?

Fetvasını almış mı particiler?!

c) Bundan sonra yapacağınız hareket nedir? Gidip bir

mel'unun mezarının başında saygı duruşu yapacaksınız, defterine „Onun yolunda ve onun izinde icraat yapacağınıza dair tüzüğünüzde yazılı olarak söz verdiğiniz ve bu tüzüğü ilgili bakanlıktan tasdik ettirdiğinize ve ondan sonra da huzuruna gelip divan durmak üzere” arz-ı endam edeceksiniz...

Bu davranışlarınız şer'an caiz mi? Aldınız mı fetvasını?

d) Parti binalarını kiraliyacaksınız. Hürmet ve tazim yerlerine Hübel'in fotoğraflarını asacaksınız ve altında oturup çalışacaksınız...

Bu davranışınız da şer'an caiz mi? Aldınız mı fetvasını? Peygamber gelse bunların parti binalarına girer mi?

e) Milletvekili seçildiniz. Laik düzenin kürsüsüne çıkıp „Anayasayı koruyacağınıza, Hübel'in ilke ve inkılabları doğrultusunda vesaire çalışacağınıza ve bütün bu inkılabları koruyacağınıza“ yemin edeceksiniz. Yeminin şekli ne olursa olsun! Veya İslamî olmasın?..

Bu davranışlarınız caiz mi? Fetvası alınmış mı?

f) Türkiye'nin Dar'un-Nedve'sinden ibaret olan T.C'nin meclisinde ve Hübel'in nazaretinde, bir müslümanın oturması ve şirk esasına dayanan kanun tekliflerinin yapıldığı ve müzakereler icra edildiği ve neticede demokratik usullere göre parmakların sayılıp karara bağlandığı ve hele hele idam kararlarının verildiği veya zanilerin, canilerin, hırsızların affedilme kanunlarının çıkarıldığı ve tasdik edildiği bir yerde, bir müslümanın oturup bu konuşmaları dinlemesi caiz mi? Aldınız mı bunların fetvasını?

g) Kur'an şöyle der:

„Ayetlerimiz hakkında münasebetsizliğe dalanları gördüğün vakit başka bir mevzua dalmalarına kadar onlardan yüz çevir. Eğer şeytan sana unutturursa hatırladıktan sonra hemen kalk, o zalimler topluluğu

ile oturma!“ (En’am, 68)

Bir başka ayet:

„Allah size, kitabı olan Kur’an’da: Allah’ın ayetlerinin inkâr edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, onlar başka bir söze dalıncaya kadar onlarla beraber oturmayın. Çünkü o zaman siz de şüphesiz onların benzerisiniz, diye bir ayet indirdi. Allah şüphesiz münafıkları ve kâfirleri toptan cehennemde toplıyacaktır.“ (Nisa, 140)

Şeriat’ı kaldırma, yerine küfrün kâfirin kanunlarını getirme, Hilâfet’i lağvetme, Kur’an harflerini kaldırıp yerine latin harflerini getirme, içki, kumar, faiz, zina gibi haramlara müsaade eden kanunlar, İslam dinine ve bilcümle birer dinamit mesabesinde olan 98 dinamiti Allah’ın dininin temelini koyma kanunları hep bu meclisten geçmiştir, geçmektedir, tatbikatına devam edilmesi ve ilel-ebed korunmasına ve devam etmesine dair verilen sözler ve yapılan yeminler hep bu çatı altında olup bitmekte, değil mi? Oraya gidip oturmak ve o küfür sözleri dinlemek, mezkûr ayetlerin şümülüne girmez mi? Kim buna „Hayır!“ diyebilir? Binaenaleyh, T.C meclisinin Dar’un-Nedve meclisinden ne farkı var? Oturanlar da birer Ebu Cehil olmaz mı? Herhalde buna „Vahdet“ Gazetesi de „Hayır!“ diyemez!

İşte ferd ve işte parti! Hangi müslüman bunları birbirine kıyas edebilir? Ferdin kalbini sağlam tutması kâfi! Ya partici; Şeriat’ın kabul etmediği bunca söz, fiil ve hareketleri hangi hükümlere bağliıyacaktır?

Ayrıca Vahdet ne diyor? Diyor ki: „İkrah, takiyye veya mustaz’aflık konularından dolayı diliyle söylemiş ama, kalbi imanla mütmeindir. Bu kişi müslümandır ve kardeşimizdir.“

Bu noktada da Vahdet'e sormak lazım: Yukarıda maddeler halinde görüldüğü üzere, partinin durumu, sadece söylemekten ibaret değil ki? Fiil, hareket ve icraatlar da birbirini takip etmektedir. Vahdet, acaba bunlara ne buyurur?

2- T.C'nin meclisi ve Hilfu'l-Füdul:

Bu iki meclisi birbirine kıyas etmek de batıldır. Zira birinin kuruluş gayesi, ezilen mazlumları korumak ve kurtarmak, diğerinin ise kanun yapmak, Şeriat'a taban tabana zıt olan demokrasiyi ve laikliği korumaktır. Bir başka ifade ile: Hilfu'l-Füdul'da kul haklarını tecavüzden korumak, T.C meclisinde ise, Allah'ın hâkimiyet hakkını gasbedip kullara vermek veya verenlere karşı ses çıkartmamak, susup kalmak!..

Keza; T.C meclisinin kuruluş ve icraatında temel olarak Şeriat yoktur; Şeriat'ın kaldırılması vardır. Hatta herşey Şeriat'ın aleyhinde ve Şeriat'ın hilafına! Hilfü'l-Füdul'da ise düşünün bir kere, Şeriat'ın hilafına icraat yapılsaydı, acaba Peygamber (s.a.v.), „Davet edilsen giderim!“ der mi idi? Nitekim: Dar'ün-Nedve'ye davet edildiği halde gitmedi!..

3- T.C meclisindeki icraatı Hilfü'l-Füdul meclisindeki icraata kıyas etmek de batıldır. Şöyle ki:

T.C'de küfür esasına dayanan yeminler yapılır, Hübel'in huzurunda divan durulur, kararlar demokratik usule dayanır... Hilfü'l-Füdul'da öyle mi idi?

4- T.C milletvekillerini; ikrah, takiyye ve mustaz'afılık mevzuuna girenlere kıyas etmek de fasiddir ve batıldır. Şöyle ki:

Bu üç hüküm T.C milletvekilleri hakkında cari değildir. Aslında bu üç mesele prensip itibariyle birdir. Ve genelde ikrah mefhumunda toplanır. Hangi milletvekili mükrehdir, öldürülmüştür veya ölümle tehdit edilmektedir veya darb-i şedid, haps-i medid edilmektedir. Ki, ulemanın üzerinde ittifak ettikleri ikrah sebepleri bunlardır.

Bu itibarla; hangi milletvekili „mustaz’aflık“ mefhumunun şümülüne girer. Tersine her biri birer kral gibi giyinmekte, yemekte, lüks arabalara binip evlerine gidip gelmekte ve yaşamaktadırlar. Bunlar mustaz’af değildirler. Belki kendilerini öyle zannederler, ama hiç de öyle değildirler ve böyleleri can verirken, öyle söyleyecekler, ama kabul görmeyecektir. Bakınız Kur’an ne diyor:

„(İnkârcılarla kalıp) nefislerine zulmedenlerin canlarını melekler almaya geldiklerinde onlara: Ne haldeydiniz? diye soracaklar. Onlar da: Biz yeryüzünde kâfirlerin içinde dinin emirlerini yapmayan aciz kimselerdik, derler. (Melekler) onlara Allah’ın yeri geniş değil miydi? Oraya hicret edeydiniz ya! derler. İşte bunların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü bir yerdir. Ancak hiçbir çareye gücü yetmeyen ve güç için hiçbir yol bulamayan gerçekten kudretsiz ve zavallı olan erkek-kadın ve çocuklar hariç. İşte bunları Allah’ın affetmesi umulur. Allah çok affedici, çok bağışlayıcıdır.“ (Nisa, 97-99)

Şimdi Vahdet’e soralım: T.C milletvekilleri birinci ayette tasvir edilen zalimlerden mi yoksa yol-iz bilmeyen güçsüz ve çaresiz kalan erkekler veya kadınlardan mı veyahut da çocuklardan mı? Cevabını ister milletvekilleri versin, isterse onların avukatı konumunda olan Vahdet versin!..

Üç mesele:

Diyor ki Vahdet, üç ayrı özellikle karşı karşıyayız:

1- Zulmü ortadan kaldırmak için gerekirse müşriklerle yardımlaşırız. Hilfü’l-Füdul da olduğu gibi. Buna genelde „Evet!“

2- Takiyye, mustaz’aflık ve ikrah konumlarında kâfirler içinde yaşayabilir ve onlardan da görev alabiliriz; Küfre ve harama düşmemek kaydıyla. Ama hangi mustaz’afılar?!

3- İslamî inanç ve amellerden taviz vererek müşriklerle

hiçbir anlaşma caiz değildir. Buna „Evet!”

5- İyi niyyetin tesir sahası:

Vahdet Gazetesi bilmeli ki, iyi niyyet, ne küfrü imana, ne haramı mübaha ve ne de bid'atı sünnet'e çevirir. İyi niyyetin tesir sahası vecibeler ve mübahlardır. Vahdet, bunları birbirine kıyas ediyorsa yanılıyor. Zira iyi niyyet; vecibelerin sihatına ve dolayısıyla sevabına vesile olur. Mübahların da sevap getirmesine sebep olur. Bu hususta „**Ya Hep, Ya Hiç**“ başlığını taşıyan bildirimizin tekrar tekrar okunması tavsiye olunur.

6- Alet başka, amel başkadır:

Particilerin sık sık kullandıkları ve partiyi meşru göstermek için partiyi araç ve alete kıyas etmeleri batıldır. „Biz partiyi parti olarak kullanmıyoruz, araç olarak kullanıyoruz; ayağımızın ayakkabısı, başımızın şemsiyesi gibi kullanıyoruz...” derler. Vahdet, partinin araç ve alet olma keyfiyetini particilerden almış olsa gerek.

Halbuki parti; bir araç, bir alet değil, bir amel, bir hareket ve bir methodur. Dolayısıyla Ahkâm-ı Şer'iyye'den birine girer ve en azından haramdır.

Vahdet Gazetesi diyor ki: Türkiye'de partinin küfür olduğunu söyleyenler şu iki tesirden kaynaklanmaktadırlar:

1- Seyyid Kutub'un „Yoldaki İşaretler“ kitabını anlamamışlar,

2- Maksatlı propaganda: Emperyalist ve siyonistlerin maksatları veya Türkiye'deki müslümanlara kendi siyasî vesaire tesir etmek isteyen dahilde ve haricdeki fert, grup ve devletlerin nefsi propagandaları.

Şimdi sorun: Vahdet yazarlarına veya okuyucularına: Parti aleyhinde sıralanan bunca deliller; bir kitabın yanlış anlaşılması neticesi midir, yoksa dış güçlerin propağandası mıdır veyahut da kendilerinin de kabul ve itiraf ettikleri gibi, İslam dışı bir sistem oluşu mudur?

Ve netice:

Vahdet ve kıyas:

Kıyas bir ilim işidir, bir ictihad işidir. Acaba Vahdet Gazetesi kıyas'ın lügat ve şer'î manalarını, şartlarını, rükünlerini, hükümlerini, nev'ilerini, mevaridini, muaraza ve defilerini vesairesini biliyor mu?

Bilse bile yine de kıyas yapamaz. Çünkü, kıyas da bir ictihad meselesidir; Şeriat adına hüküm izhar etmek demektir. Eğer Vahdet böyle bir iddiada bulunuyorsa, ne çabuk müctehid oldu?!

T.C Meclisi ve takiyye:

Vahdet Gazetesi, T.C meclisinde müşrik kemalistlerle çalışmaya müsaade ediyor ve bu bir „Takiyye“dir diyor. Yani particilerin takiyye yapmak suretiyle şirk kanunlarının bekçileriyle bir arada çalışmalarında bir beis görmüyor, hatta tavsiye ediyor.

Vahdet Gazetesi, T.C meclisine girmeden önceki ve girdikten sonraki olup bitenleri ya görmüyor ya da takiyyenin ne demek olduğunu bilmiyor. Veyahut da üçüncü bir şık akla geliyor ki, o da Vahdet Gazetesi, aklınca yeni bir fıkıh oluşturmak istiyor...

Hangi şikkî nazar-ı itibara alırsanız alınız, Vahdet bir çıkmazın içine düşmüştür. „Yok illa da ben çıkarım!“ diyorsa, hep birlikte nasıl çıkacağını görelim!..

Meşru ve merdut:

Başta particiler olmak üzere, taviz veren ve rejimle içice çalışan kuruluşları „Tebliğ“ metodu ile aynı kefeye koyması, Vahdet'in yaptığı hatalardan, hatta fahiş hatalardan biridir. Zira; vahye dayanan bir metoda sahib meşru ve Rabbanî bir kuruluşu, batıl ve şeytanî metodlarla aynı kategoriye tabi tutup bunlara da Rabbanî, mübarek, sırat-ı müstakim ve İslamî gibi vasıflarla vasıflandırmak, insafsızlığın ta kendisi değil midir? Hatta demokratların, „Partiler,

demokrasinin vazgeçilmez unsurlarıdır“ diye tarif ettikleri şeytanî bir sisteme, Vahdet, nasıl olur da „Sırat-ı müstakim“ tabirini kullanır? Çünkü, bunlardan biri ilahîdir, diğeri ise şeytanîdir. Ve çünkü bunlar arasındaki fark, sadece tesir bakımından değil, hak ve batıl gibi temelde ve esasta farklılık arzeden keyfiyetlerdir.

Tevbe ve İstiğfar

Bineanaleyh, Vahdet Gazetesi bunu böyle bilmeli, yazısını geri çekmeli ve aynı zamanda tevbe ve istiğfarda bulunmalıdır. Ve nihayet bir daha böyle halt işlememeye azm ve cezmetmelidir. Dost acı konuşur!...

Hülâsa:

1- Batıl ve fasid kıyaslarla batıl sistemler ve bu arada particilik İslam'a yamanamaz!

2- Emr-i mâruf ve nehy-i münker yapmak ve bu arada hakka hak, batıla batıl demek farzdır. Bineanaleyh, particileri ve tavizcileri uyarmak, onlara kötülük değil, tersine onları cehennemî bir uçurumun kenarından kurtarmaktır ve bu onlara en büyük iyiliktir.

3- Bir amelin makbul ve muteber olmasının iki şartı vardır: Bunlardan birisi o amelin Şeriat'ta yeri olacak, diğeri de ihlasla yani iyi niyetle yapılacaktır.

4- Parti gibi batıl sistemlere „Rabbanî'dir, sırat-ı mustakim'dir, İslamî'dir“ gibi takdîr isimler ve ünvanlar vermek iftiradır, günahdır, haramdır ve hatta imanı tehlikeye düşürür.

5- Particiler ve tavizciler, kendilerini ikrah, takiyye ve müstaz'af hükümlerine tabi addedemezler. Çünkü, devlete gitmenin meşru, İslamî, sırat-ı müstakim'e sahib alternatifi vardır. O da Peygamberî bir metoddur, tebliğ metodudur.

6- Bineanaleyh, particiler ve genelde tavizciler ve uzlaşmacılar, sevab yerine günah kazanmaktadırlar.

7- Partici ve tavizci kuruluşların içinde hocalık yapanların

arkalarında kılınan namazlar en azından mekruhtur. Çünkü bunlar fasıktırlar ve çünkü bunlar hakkı ketmediyorlar, hakkı söylemiyorlar.

„Mü'minler birbirlerinin velileri (dostları ve söz sahibleri)dirler; iyiliği emrederler, kötülükten men ederler...“ (Tevbe, 71)

„Vaktiyle Allah, kendilerine kitab verilenlerden; onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız diye söz almıştı. O sözü sırtlarının arkasına attılar da ona karşılık az bir bedel aldılar. (Böylece hakkı saklamak için) müşteri oldukları şey ne çirkindir.“ (Ali İmran,187)

„Hayır, öyle değil, kim kendini Allah'a teslim ederse (iyi niyetli ve ihlaslı olursa) ve aynı zamanda güzeli (Şeriat'ta olanı) yaparsa, onun mükâfatı Rabb'i katındadır, onlara korku yoktur. Onlar üzülecek değillerdir.“ (Bakara, 112)

„Kim bizim yapmadığımız bir işi yaparsa o iş merduddur (reddedilir, yüzüne çarpılır).“ (Buhari, İ'tisam, Müslim, Akziyye)

Selamlar!

**BATIL
KIYASLARLA,
BATIL SİSTEMLER,
İSLAM'A MAL
EDİLEMEZ!**

- 2 -

Bismihi Teala!..

Vahdet Gazetesi'nin 6-12/Mayıs/1991 tarihli nüshasında „İslam'da Parti“ başlığı altında bir yazı okumuştuk.

İşte bu yazıya „Ümmet-i Muhammed“ Gazetesi'nin 25/Haziran/1991 tarihli nüshasında yukarıdaki başlığı taşıyan bir yazı ile cevap vermiştik.

„Güreşte yıkılan yorulmaz“ kabilinden bu kere de Millî Gazete'de „Partisel çalışma metodu İslamî midir?“ serlevhalı bir yazı okuduk. Bu yazı „Yalancı pehlivanlar gibi“ şu satırlarla başlamakta:

„Bu sorunun izahı çok geniş (!) yapılabilir! Lakin biz burada özet olarak birkaçını vermeye çalışalım:

„Nass, Asr-ı Saadet, İslam tarihinin oluşum ve yapımı, müctehidlerin kıyas ve icihadları...“

Hemen kendilerine soralım:

„İzahı çok geniş yapılabilir!“ diyorlar. Okuyucu da sanacak ki, İslam'da partinin olduğuna dair deliller ve izahlar vardır ve çöktür. Fakat bizim Millî Gazete âlimleri, deve de kulak kabilinden deliller serdeylemişler ve izahlar yapmışlardır. Lakin biz de Millî Gazete okurlarına diyelim ki:

„Millî Gazete âlimleri ve yazarları, bugüne kadar hep abartma ve avutma ile sizi oyaladılar. Bunlara daha ne zamana kadar aldanacaksınız? Bakınız, bütün sermayeleri ortada: Nasslar mı istersiniz, Asr-ı Saadet mi istersiniz, tarihî belgeler mi istersiniz, kıyas ve icihad mı istersiniz? Hepsini var! Pekiyi ama, geriye ne kaldı edille-i şer'iyye'den? Olsa olsa bir icma kaldı! Onu ya unuttular ya da şimdilik hepsini söylemiyelim, birisi çıkar da „İcma“ nerede kaldı diye sorarsa: „İşte icma da var ya diye cevap veririz!“ Güzel ama ya birisi de çıkıp:

„Partinin İslam’da olduğuna dair vaki olan icmanın müctehid âlimleri kimlerdir?..“ diye sorduğunda acaba ne cevap verebilirler? El-cevap:

„Millî Görüş’te ve Millî Gazete’de müctehid âlim yok değil ki? İşte başta A. Selam Rençber, Ziya Eryılmaz, Müftüoğulları, Efe’ler, Doğan’lar gibi nice allameler var! Bunlar yetmezse, hal-i hazırda milletvekili olarak parlamantoya girmiş Seyfülislam, İbn-ül Hudeybî Memnun, Hafız Selami gibi zatların varlığıyla icma nisabı tamam olur. Olmasa bile o sütunda daha nice âlim ve fazil insanlar var ya, onlarla nisab tamam olur ve işte o zaman İslam’da partinin olduğu isbat edilmiş olur ve artık kimse de bir şey diyemez, Cemaleddin Hoca’nın da sesi kesilmiş olur!..

Ey Millî Gazete yazar ve okurları ve tüm parti mensubları! Mâlumunuz olsun ki:

Bediüzzaman da dahil, o sütunda ismi geçenlerden hiç birisiyle icma munakid olmaz! Çünkü, bunlardan hiçbiri müctehid değildir. Üstelik „İttifakul müctehidin fi asrin...“ cümlesinde geçen „El-müctehidin“ kelimesinin harf-i târifi istiğrak içindir. Buna göre Millî Görüş ve Millî Gazete uleması, yukarıda isimleri geçenler de dahil, âlim ve ulema cemaatinin devede kulağı da değildir.

Demek oluyor ki, ihtiyaten geriye bıraktıkları „İcma“ delili de Millî Gazete müctehid ve yazarlarını kurtaramıyacaktır.

Şimdi serdettikleri delillere bakalım:

1- Nass:

a) Teğabun Suresi’nin „...**O halde gücünüzün yettiği kadar Allah’tan korkun...**“ mealindeki 16. ayet-i celilesi, partinin varlığına delil gösterilmektedir;

b) „**Ben sizlere birşey emrettiğim zaman, imkânınız nisbetinde ona sarılın!**“ manasını taşıyan hadis-i şerif delil olarak zikredilmekte. (Buharî ve Müslim)

c) Ayrıca Allah Resulü (s.a.v.), Sakif kabilesine İslam’ı

arzederken onlar, zekât ve cihadın dışında İslam'ı kabul edeceklerini söylemişlerdir. Allah Resul'ü ise, „**Müslüman olurlarsa, sonradan hem zekâtı verecekler, hem de cihad edeceklerdir,**“ diye tekliflerini kabul etmişlerdir. (Ebu Davud)

d) Bunlardan başka, „**Peygamber (s.a.v.), Dar'ün-Nedve'ye girmede mi, Hilfü'l-Füdul'a üye olmadı mı?**“ demektedirler.

e) Ve daha sonra Halife Ömer b. Abdülaziz'in oğluna cevaben:

„**Hayır, böyle düşünme yavrum! Cenab-ı Hak bile, içkiyi önce iki seferinde zemmetti, sonra üçüncü seferinde haram kıldı; Ben insanlara hakkı bir defada toptan yüklersem, onların bir çırpıda hakkı reddedeceklerinden korkuyorum...**“ der.

f) Bir fıkıh kaidesi:

„Yapılabilen yapılamıyan için terkedilemez“ kaidesi ileri sürülmektedir;

g) Nasslar, Asr-ı Saadet, İslam tarihinin oluşumu, kıyas ve icihadları incelediğimizde beşerî düzenlerde partisel çalışmanın metodu: Bölgenin sosyal, kültürel, coğrafi yapısı ve stratejik konumuna göre bir çok olumlu işaretlerin var olduğunu görebilmekteyiz, denmektedir.

h) Ve nihayet Mevdudi, Said Havva, Hasan Turabî, Hasan el-Benna'nın oğlu, Hudeybi'nin oğlu, Said Nursî ve Derviş Vahdeti Hafız İslamî, Dr. Abdülkerim, Mustafa Sibahî, Ömer Said ve İkbâl gibi zatlar örnek olarak gösterilmektedir;

ı) Ve son olarak da, „Oy vermeyi günah gören görüş fitnessini müslümanların kulağına kim fısıldadı, dersiniz?“ sorusu sorulmaktadır.

Cevaplarımız:

1- Nasslardan, yani ayet ve hadislerden:

a) İslam'da partinin olduğunu, Kur'an ayetlerinden

çıkartmak mümkün müdür? Mesela: Münafikûn Suresi'nin 16. ayetinden, ki yukarıda mealini gördünüz, İslam'da partinin varlığını, özünde ve yapısında bulunduğunu ve dolayısıyla partinin de şer'i bir sistem olduğunu isbat etmek mümkün müdür? Bu soruların cevabı „Hayır!“ şeklinde olacaktır. Bir kere delille dava arasında „Takrib“ yoktur. Yani mezkûr ayet, genelde Ali İmran,102. ayetinin hükmünü neshetmekte veya en azından külfetini hafifletmektedir. Yani kolaylıktan zorluğa doğru değil, tedricin hilafına olarak, zorluktan kolaylığa doğru bir seyir takip etmektedir. Dolayısıyla iddianın hilafına bir hüküm çıkmaktadır. Tedriç kaidesi ise, genelde kolaylıktan zorluğa doğru bir seyir takip eder.

2- Hadisler:

a) Hadis-i şerif'lere gelince: Bunlar da Millî Gazete yazarlarının delili olmaz. Mezkûr ayetin tefsiri mahiyetindeki hadisin vürûd sebebi, Efendimiz (s.a.v.) hutbesinde hacc emrini tebliğ ederken, bir zat: „Her sene mi, Ey Allah'ın Resulü?“ şeklinde bir soru sordu ve bu soruyu üç sefer tekrar etti. Efendimiz: „Eğer, evet deseydim, her sene hacc vacib olurdu ve gücünüz buna yetmezdi. O halde beni bıraktığım yerde bırakın. Zira sizden öncekileri helâk eden onların peygamberlerine (çok) sorular ve ihtilafa düşmeleri idi. O halde sizi, nehyettiklerimden sakının, emrettiklerimi de gücünüzün yettiği kadar yerine getirin!“ diye buyurdu.

Görüldüğü üzere hadisten asıl maksad çok soru sormamaktır. Bunun yanında yasak edilenlerin tümünden sakınmak, ama emredilenlerin kolay olanlarını yerine getirmektir. Çünkü, menhiyyin anhel genelde birer terk olduğundan kudrete ihtiyaç yoktur. Emirler bunun hilafıdır. Binaenaleyh, hadisin de tedriç kaidesiyle bir alakası olmadığı gibi, dolayısıyla de „Takrib“ yoktur ve dolayısıyla bununla da parti isbat edilemez.

b) Sakif kabilesi ve hadis:

„Allah Resulü (s.a.v.) Sakif kabilesini İslam’a davet etti. Onlar, zekât ve cihadın dışında İslam’ı kabul edeceklerini bildirdiler. Bunun üzerine Peygamber onların tekliflerini kabul etmiş ve demiştir ki, „Müslüman olduktan sonra, onları da edâ ederler.“

Buradan da particiler, kendilerine bir pay çıkaramazlar. Zira burada Millî Gazete ulemasının anlıyamadığı bir incelik var: Zira Peygamber’in onların tekliflerini kabul etmesinde ne bir taviz vardır, ne de bir tedriç vardır. Çünkü, o anda ne zekâtın edası farzdır ve ne de cihad. Çünkü, bir kimse müslüman olur olmaz ona zekât farz değildir. Ancak malının üzerinden bir sene geçtikten sonra farz olur. Cihad da böyle: Savaşa karar verirse veya düşman hücum ederse işte o zaman farz olur. Yani bu iki farz, onlara o anda farz değildi. Fakat onların şartları içinde namaz da vardı. Lakin Allah Resulü namaz şartını kabul etmedi. Neden? Çünkü, namaz o günden itibaren kılınması gerekirdi.

Demek oluyor ki, Peygamber’in bu davranışından da particiler kendilerine bir delil bulamazlar.

c) Hz. Muhammed’in Dar’ün-Nedve’ye girmesi ve Hilfü’l-Füdul’a üye olması meselesine gelince: Bunlardan da Millî Gazete alim ve uleması kendilerine pay çıkaramazlar. Çünkü, ikisi de nübuvvetten öncedir. Ancak „Bugün de çağrılırsam giderim“ şeklindeki sözü, Hilfü’l-Füdul hakkındadır.

Bu arada particilere sormak yerinde olur: „Siz Peygamber’in nübuvvetten önceki sözlerine ve davranışlarına itibar edip hüküm çıkarmaya çalışıyorsunuz da, nübuvvetten sonraki buyurduğu: „**Kim bizim yapmadığımızı yaparsa o merduttur, yani yüzüne çarpılır,**“ mealindeki hadisi niye gündeme getirmiyorlar? Yoksa hesaplarına mı gelmiyor? Ne dersiniz? Halbuki ikinci

hadis, hem nübuvvetten sonradır ve hem de Buharî, Müslim, Ebu Davud, İbn-i Mace ve Ahmed b. Hanbel'in Müsned'inde vardır.

Sonra Peygamber (s.a.v.), Dar'ün-Nedve'ye gitti de cahiliyyete göre putlar üzerine, yani T.C meclisinde olduğu gibi tağut üzerine yemin mi etti; yahut da tağutun önünde saygı duruşu mu yaptı? Hayır bunların hiçbirini yapmadı. Nitekim: Şam ticaret yolculuğunda daha çocuk denecek kadar küçükken Rahib Bahire'nin sorduğu suallere doğru cevap vereceğine dair putlar üzerine yemin etmesini Hz. Muhammed'den istemesi üzerine o, „Hayır, ben putlardan hiç hoşlanmam, dolayısıyla onlar üzerine bana yemin verdirme!“ demişti.

Ey particiler ve Ey Millî Gazete fetvacıları! O daha küçükken küfrün önünde kıyam etmezken ve putlar üzerine yemin etmezken, sizler koca koca adamlarken putun önünde nasıl saygı duruşu yaparsınız ve o tağutun inkilablarını ve onun adına yapılan anayasasını koruyacağınıza dair yine onların koydukları put yeminini nasıl yaparsınız?!

d) Halife Ömer b. Abdülaziz (r.a.)'ın oğluna verdiği cevap: „Hayır, böyle düşünme yavrum! Çünkü Cenab-ı Hak bile içkiyi önce iki sefer zemmetti ve ondan sonra üçüncüsünde haram kıldı. Bu insanlara hakkı bir defada toptan yüklersem, onların bir çırpıda hakkı reddedeceklerinden korkarım!..“ der.

Millî Gazete yazar ve çizerleri, Ömer b. Abdülaziz'in (r.a.) oğluna olan bu tavsiyelerinden partinin cevazına dair bir şey çıkaramazlar. Bu olsa olsa İslam'da tedriç kanununun bir ifadesidir. Kur'an'ın nüzûl sırasında gelen emir ve yasaklar peyder pey, yani alıştıra alıştıra tamam olmuştur ve bir gerçektir, hikmet de bu yönde ve bu yoldadır. Maide/ 3 bu hakikatın bir isbatı olduğu gibi, „Helal bellidir, haram

da bellidir ve aralarında şüpheliler vardır“ şeklinde varid olan hadis-i şerif de nebevî bir delildir. Yani burada iki mesele var: Tedriç ve kemal. Yani İslam, hükümlerini getirirken, hepsini birden vaz etmemiştir; Şeriat 23 senede tamam olmuştur. Namaz ve oruç emirleri böyle olduğu gibi, içki ve faiz yasakları da böyle olmuştur ve neticede herşey tamam olmuş ve bitmiştir. Bugün İslam artık herşeyiyle ortadadır. Yalnız gelirken toptan değil, yukarıda da kaydettiğimiz gibi, tedriç kaidesine riayet etmiştir.

Bugün de tedric cari midir?

Bu suale „Evet“ demek mutlak manada mümkün değildir. Ne tebliğ yönünden, ne de icra ve tatbik yönünden. Yani biz, İslam'ın helal ve haram hükümlerini, emir ve yasaklarını tebliğ ederken, bidayette olduğu gibi mi anlatacağız, yoksa „İslam; emir ve yasaklarıyla işte budur“ diyebilecek miyiz?

Evet biz, Ümmet-i Muhammed olarak, gayri müslim fert ve milletlere İslam'ı bir bütün olarak anlatmakla ve tebliğ etmekle mükellefiz. Tedriç kaidesi bu mevzuda cari değildir. Tebliğ mevzuunda böyle olduğu gibi icraatta da bu böyledir. Yani bir fert veya bir millet çıkıp ben İslam'ı kabul ettim, derse biz ona İslam'ı bir bütün olarak emir ve yasaklarıyla anlatmakla mükellef olduğumuz gibi, o da bunların ilmini ve tatbikini öğrendikten sonra yapmakla ve yerine getirmekle sorumludur. Ancak bu hususta istisnaî haller olur. Mesela: Emr-i mâruf ve nehy-i münker babında öyle haller olur ki, emirlerin icrası, yasakların önünün alınması devlet gücüne bağlıdır. Sizin de ya devletiniz yok ya da devletiniz zayıf düşmüş; duruma hakim değil. Bu halde de yine siz İslam'ı bir bütün olarak anlatırsınız. Fakat icraata gelince gücünüzün yettiğini tatbik sahasına koyar ve işte burada tedriç kaidesini gündeme getirirsiniz.

İşte Halife Ömer b. Abdülaziz'in oğluna olan tavsiyesi, istisnaî haller cümlesindedir. Nitekim: Halife'nin, oğluna

tavsiye ederken gösterdiği gerekçe de bu yoldadır:

„Oğlum: Senin ecdadın, insanları haktan inhirafa davet eylediler, işler çığırından çıkarıldı. Şer çoğaldı, hayır azaldı. Şimdi nöbet bana geldi. Madem ki, bu ahvalin def'aten, yani bir seferde ıslahı kabil değil, iyisi bu değil mi ki, her gün bir hakkı ihya ve bir batılı imha edeyim ve ölünceye dek her gün bu yolda gideyim,“ diye cevap vermiştir. Keza Hz. Ali (kerremallahü veche) de öyle yapmıştı:

Kendisine Hz. Osman'ın katillerini yakalatıp kısas ettirmesi teklifi geldiğinde o, şöyle demişti:

„Şu anda onları yakalayıp gereken cezayı verme mümkün değildir. Zira suçlular çok, ortalık karışık, dolayısıyla devlet güçsüz. Devlet kendisini toparlayıncaya kadar bu işin tehir edilmesi lazım gelmekte...“

Yalnız yine şunu unutmamak lazımdır ki, istisnaî olan bu hallerde bile taviz verme yok, yani batıl yollara başvurma yok. Çünkü, şer yollardan giderek ne şerler önlenir ve ne de emirler yerine getirilir. Ama Millî Gazete fetva emînlerine sorun ve deyin ki:

„T.C meclisine girip şerleri ve batılları, bir bir de olsa ortadan kaldıracaklarını söylemektedirler ve bu noktadan hareketle partiye cevaz vereceklerini söylüyorlar, ama o noktaya gelinceye kadar ne günahlar, ne haramlar ve hatta imanı tehlikeye düşürecek ne duruşlar ve ne yeminler yaptıklarını niye söylemiyorlar? Gerek Ömer b. Abdülaziz ve gerekse Hz. Ali peyderpey batılların ve haksızlıkların üzerine giderlerken particilerin yapmakta oldukları gibi mi yaptılar? Örnekler verirken neden tek taraflı veriyorlar, hesaplarına geldiği yerleri alıp, hesaplarına gelmiyen yönleri niye unutuyorlar? Bu, İslam'a ihanet değil midir? Allah'ın huzurunda bunun hesabını nasıl vereceklerdir?!“

f) Kaide:

Particiler, „Yapılabilen, yapılamayanlar için terkedilmez“ kaidelerini ileri sürmekte ve kendilerine bir pay çıkartmak istemektedirler. Partinin müctehidleri (!) hiç boşuna yorulmasınlar! Bu kaidenin varlığı İslam'da partinin varlığını isbat etmez. Evet böyle bir kaide vardır ve şu şekilde asıl ifadesini bulmuştur:

Evet; bu kaide yukarıda kaydedilen ayet ve hadiste geçen „İstita'a“ kelimesiyle alakalıdır. Yani „Gücünüzün yettiği kadar Allah'tan ittika edin, gücünüzün yettiği kadar emrettiklerimi yerine getirin,“ şeklinde manalandırılan ayet ve hadise istinad eder. Fethü'l-Bari sahibi, o hadis ve bu kaideyi zikrettikten sonra şunu naklediyor:

„Şeriat'ın menhiyyata gösterdiği itina, memurata gösterdiği itinanın fevkindedir. Yani emredilenlerden ziyade nehyedilenler üzerinde daha çok durmuştur. Nehyedilenlerin terkinde meşakkat olsa da...“ (c. 13/276)

Harama götüren de haramdır:

Gerek delillendirmede ve gerekse icraatta İslam'a istinad ederken, İslam'ın bütününe gözönüne getirmek kaçınılmazdır. Yoksa, İslam'ın bir kısmını alıp bir kısmını almamak veya bilmemek hususuna İslam, asla rıza göstermez, üstelik böyle yapanları tel'in eder. Binaenaleyh, particilere sorun ve deyin ki: „Harama götüren şey de haramdır“ kaidelerini niye gündeme getirmiyorlar? Getiremezler! Çünkü, onlar için parti herşeyden üstündür; parti için İslam'dan faydalanabildiklerini alırlar; Hatta İslam'da partinin olduğuna dair kırk tane ayet ve hadis vardır, derler ve hatta hadis uydurmaktan bile çekinmezler.

Hele hele „Düşmanın silahıyla silahlan!“ sözünü hadis diye hemen hemen bütün particiler ezberlemiştir. Biz, bunun bir Peygamber sözü olduğuna dair defalarca kaynak istediğimiz halde bugüne kadar getiren olmamıştır. Belki

partinin fetva eminleri bunun kaynağını bulurlar da hem particileri hem de bizleri memnun etmiş olurlar. Ve şimdiden kendilerine teşekkürlerimizi bildiririz. Fakat heyhat! Çünkü, Avrupa'nın fetva emini M. Efe Hoca, bir konuşmasında (Rüsselsheim'daki konuşmasında) parti hakkında kırk tane delil var, ayet ve hadisler var, demişti. Biz kendilerine haber ettik, „Kırkın 39'unu kendisine bağışlıyalım; birini bize yazsın!“ demiştik. Fakat bugüne kadar bir cevap gelmedi.

İşte, „Harama götüren şey de haramdır!“ kaidesini gündeme getirmezler ve getiremezler. Çünkü, o zaman kendilerinin de partilerinin de işi bitmiş olacaktır. Yani partinin de haram olduğunu kendi ağızlarıyla söylemiş olacaklardır. Neden? Çünkü parti tüzükleri haram, saygı duruşları haram, yemin edişleri haram ve hatta küfür!.. Binaenaleyh bunlar, her yönüyle çıkmazın içindedirler, bataklığın içindedirler, batılın içindedirler..

g) Diyolar ki: „Asr-ı Saadet, İslam tarihinin oluşumu, kıyas ve ictihadları incelediğimiz zaman beşerî düzenlerde partisel çalışmanın metodu: Bölgenin sosyal, kültürel, coğrafî yapısı ve stratejik konumuna göre birçok olumlu işaretlerin var olduğunu görebilmekteyiz.“

Sorun bu efendilere:

1- Gerek Asr-ı Saadet'te ve gerekse İslam tarihinin oluşumunda, kıyas ve ictihadda partisel çalışmaların metoduna tek bir işaret verebilirler mi? Veya tek bir örnek gösterebilirler mi veyahut da İslam tarihinin hangi devrinde ve döneminde partisel çalışma olmuştur veya parti ve parti metodu, hangi kıyas veya ictihad delillerine dayanmaktadır?..

Sonra işaretler tâbirini kullanmaktadırlar. Nassların ve delillerin sarahatı karşısında işaretin önemi olmadığını acaba biliyorlar mı? Biliyorlarsa niye bu tabiri kullanıyor ve zaman israfına niye sebebiyet veriyorlar. „İbare ile işaret

tenakuz ettiğinde ibaresiyle delalet eden delil tercih edilir,“ kaidesi vardır. Şayet bunu bilmiyorlarsa, ilmî mevzularda ve gazete sütunlarında niye boy gösteriyorlar?

2- İslam İslam'dır; bölgeye göre veya stratejiye göre hükümleri değişmez. Değişmesi gerekiyorsa mesela: Bir ikrah hali, bir zaruret hali gibi, bazı hükümlerin değişmesini bizzat kendisi getirmiş, ortaya koymuş, bizim kafamıza bırakmamıştır. Ve bunların içinde ne parti vardır ve ne de partisel metod!..

h) İltica meselesi:

Meşru muazeretler karşısında iltica edilir. Edilmesi de meşrudur. İltica edilen merci gayri müslim ferd de olur, devlet de olur. Yalnız bir şartla: O da taviz verme yok! Hz. Ebu Bekir'in kabul ettiği şartlar taviz cinsinden değildir. Farz olan, namazın kılınması ve Kur'an'ın okunmasıdır. Yoksa herkesin gözleri önünde namaz kılması veya herkesin işitebileceği şekilde okuması şart değildir. Ayetleri tebliğ etme meselesi ayrı.

ı) Dar'ün-Nedve'ye gelip melik olması teklifi:

Millî Gazete uleması diyorlar ki, „Evet, Peygamber (s.a.v.) Efendimiz, elbette o teklifi kabul edemezdi. Çünkü, teklif beraberinde şartlar getiriyor; İslam davasından vazgeçmesi. Bunu kabul etme küfürdür. Nasıl kabul edebilirdi? Bize de aynı teklifler yapılırsa elbette biz de kabul edemeyiz.

Sorun bu beylere ve deyin ki, sizin T.C meclisine girip söz sahibi olabilmeniz, beraberinde aynı şartları getirmiyor mu? Hem de bir kaç sefer! Nitekim: „Öze inelim“ başlığı altında göreceksiniz. Bunlardan hangisini bir müslüman, müslüman olarak kabul edebilir? Alınmış mı bunların fetvası?

k) Parti kuran veya partiye girenler:

Ve nihayet particiler bir takım isimler ve simalar

vermektedirler, iddialarına destek sağlamak için! Mesela: „Mevdudî, Said Havva, Hasan el-Benna'nın oğlu Seyfülislam (milletvekili), el-Hudeybî'nin oğlu Memnun (milletvekili), Said-i Nursî ve Derviş Vahdetî (beraber „İttihad-i İslam Partisi“ni kurmuşlar), Hafız Selamî (milletvekili), İhvan, Irak'ta Nevf ve İbrahim Davud'un askerî hükümetlerine iştirâk etmişler, Rus meclisinde çarlığın esareti altında yaşayan müslümanlar, Pakistan'da Ebü'l-Alâ el-Mevdudî zalim idarecilerin düşürülmesi için sağ ve sol gruplarla birliğe razı olmuştur. Hasan el-Benna aday oldu, Mustafa Siphahî Suriye'de parti kurdu, Ömer Said Endonezya'da „Şirket-i İslam“ ismiyle parti kurdu, Allâme Muhammed İkbâl eyalet meclisine seçildi. İşte bütün bu zatlar, İslamî uyanış ve şuurlaşmamıza vesiledirler.“

İşte particiler böyle diyorlar. Cevabımız odur ki:

1- Gösterdikleri yaklaşık bu 15 isim, dertlerine deva, göğüslerine şifa olmaz ve olamazlar. Çünkü, bunların bir kısmı ne parti kurmuş ne de bir partide arz-ı endam etmiş! Mesela: Bediüzzaman ile Derviş Vahdetî, parti kurmamışlardır. „İttihad-i İslam Cemiyeti“ni kurmuşlardır. Ama bizim Millî Gazete uleması ya araştırma yapmamışlar ya da cemiyetle partiyi birbirine karıştırmışlardır. Üçüncü bir şık kalıyor ki, o da şu: Nasıl olsa yuttururuz!..

2- İkbâl, eyalet meclisine seçilmiştir. Seçilir ya!

3- Ebu'l-Alâ el-Mevdudî, sağ-sol ile birleşerek baştaki idarecileri düşürmüştü. Caizdir, ya! Ayetullah Humeyni de solcularla birleşip Şah'ı düşürdü. Çünkü ipin ucu müslümanların elinde olmak kaydı şartıyla kâfirlerden istifade edilebilir...

4- Bunlardan bir kısmı da askerî hükümetlerde görev almışlar. Fakat sormalı ki, askerî hükümetlerde parti olur mu?

5- Velez ki, bütün bunlar parti kurmuşlar ve meclislerine

girmişlerdir. Bu noktada hemen şu iki suali kendilerine sorun ve deyin ki:

a) Bunlar isim ve şahıs olarak bizim için şer'î birer delil midir? Nitekim: Bediüzzaman Hazretleri, „**Partiler birer muzir kuruluştur. Çünkü partiler meleği şeytan, şeytani melek gösterirler,**“ derken, Mehmed Zahid Kotku Efendi de, „**Partiler, hiç de doğru değildir, çünkü millet bütünlüğünü parçalarlar.**“ („İslam'da Partiyi Destekleme Yoktur ve Günahdır“ isimli bildirimizi okuyun! Orada kaynaklarını da göreceksiniz.)

a) İkinci sorunuzu onlara sorun ve deyin ki: Verdiğiniz bu isimlerden hangisi iktidara geldi de devlet oldu ve Şeriat'ı bütünüyle hayata hakim kıldı. Cevap veremeyeceklerdir. Bu sualin cevabını yine biz verelim ve diyelim ki, „**Hayır, parti yoluyla İslam adına çıkanlar bu güne kadar iktidar olmamışlar, üstelik Peygamber metoduyla yola çıkanlara engel ve mani olmuşlardır ve olmaktadır. Bu yönden de veballeri çok büyüktür.**“

Mevdudî, „İslam'ın Çağrısı“ isimli kitabının 99. sayfasında şöyle der:

„**Böyle davranmanın nedeni şu: Acele etmek, beklenen sonucu engeller. Mesela bozuk bir hükümete, bizi hedefe yaklaştıracak düşüncesiyle katılmak, isabetli bir hareket değildir. Çünkü deneyimler bunun iyi sonuçlar vermediğini göstermiştir. Öyle ya, egemenliği ellerinde bulunduranlar iç ve dış politikayı çıkar ve istekleri doğrultusunda yürüteceklerdir. Hayırlı sonuçlar elde etmek için onlara katılanlar ise, o bozuk gidişe ayak uyduracaklardır. Bunun anlamı şudur: Bunlar sonuçta hakim hükümetin elinde oyuncak duruma düşmeye mecburdurlar.**“

Öze inelim:

Ne demişler: „Bir bina çürük olursa, direk ver de ver; neye

yarar? Bir gün gelir yıkılır, gider! ” Biz de buna bir cümle ilave edelim: „İçindekiler altında kalır da ne şehid olurlar, ne de gazil!“ Teneşire suçlu olarak çıkarlar. Neden? Çünkü, ortada sağlam bina varken, o binaya taşınmayı akıl edemeyip çürük binada oturmaya devam ettiler de ondan!..

Teneşir meselesi bize şunu hatırlattı:

Bir tenbih: Ey particiler! Çalmakta olduğunuz yanlış kapının önünde her an ölüm tehlikesi vardır. Ve bilmelisiniz ki, çürük (parti) binasının bekçileri mesabesinde olan hoca ve idarecilerin gözleri kör, kulakları sağır ve kalpleri dumura uğramıştır. Neden? Çünkü idareciler makama, hocalar da paraya meftun olmuşlar da ondan!

O halde vakit geçirmeden, az ileride gözlerinizin önünde sapasağlam bir bina var. Hem de Peygamber binası (tebliğ metodu)! İşte o binaya geliniz! Geliniz de „Sırat-ı Müstakim“ yolundan yürürken teneşire çıkarsınız da dünyanız mâmur, ahiretiniz mesud olur!..

Bu tenbihten sonra, parti ve İslam meselesinin özüne ve yapısına inelim ve meseleyi bu açıdan ele alalım ve bu iki müesseseyi mukayese edelim:

23 delil:

Millî Gazete ve onun âlim ve uleması (!), „İslam’da parti, illa da parti vardır!“ fetvasını çıkartmak için 23 civarında delil, mesned, kaynak ve emsal göstermişlerdir. Fakat, Millî Gazete ve onun yazarları bilsin ki 23 değil, bu rakamın sağına bir de sıfır koysalar, adet 230’a çıksa da yine isbat edemezler. Neden? Çünkü, bu iki müessese birbirine ters de ondan! Sadece birkaç misal:

1- Menşe itibariyle:

İslam vahye dayanır, parti ise insan kafasına dayanır.

2- Netice itibariyle:

İslam birleştiricidir, parti ise bölücüdür. O halde hakla batıl karşı karşıya: Vahye dayanan İslam, hak; insanın kafa

yapısına dayanan parti, batıl! Keza müslümanları birleştirme hak, parti parti bölme batıl!..

3- Metod itibariyle:

İslam'da metod „Sırat-ı Müstakim“, partide ise put anayasası ve put yolu!..

4- Yemin itibariyle:

İslam'a göre yemin Rabb'ülâlemin'e, partiye göre yemin, M. Kemal putuna ve onun anayasasına!..

5- Mekân itibariyle:

İslam'a göre putsuz ve resimsiz bir yer, partiye göre putun bulunduğu ve resminin asıldığı bir yer.

6- Mesned ve kaynak itibariyle:

İslam'a göre Kur'an, partiye göre ise put anayasası!..

7- Karara bağlama itibariyle:

İslam'a göre ba'deşura reisin verdiği karar, partiye göre ise parmak sayısı!..

Muhasebe:

Şimdi Millî Gazete yazar ve çizerlerine, Millî Görüş hoca ve idarecilerine sorun! Biz değil, siz sorun! Arkalarından gittiğiniz bu adamlara sorun ve deyin ki:

„Birbirine taban tabana zıt olan bu iki müessese bir araya gelir mi? Dolayısıyla birbirine ters düşen partiyi nasıl İslam'a mal edersiniz? İslam'da parti vardır, diye nasıl söylersiniz? Siz de hiç mi akıl yoktur? Siz de hiç mi insaf yoktur? Siz de hiç mi Allah korkusu yoktur?..“

Millî Gazete'den ve onun cesur (!) yazarlarından sorun ve deyin ki; yuvarlak konuşmayın, ayet ve hadisleri kendi kafanıza göre te'vil ve tefsir etmeyin, şahısları edille-i şer'iyyedenmiş gibi delil göstermeyin! Açık, net ve kesin konuşun! Ve hatta deyin ki, bize 23 tane delil göstermeyin: 22'si size kalsın, bize bir tane getirin ve gösterin! Ama Kur'an'ın metnine ve ruhuna uygun olsun! Tıpkı bizim dediğimiz gibi: M. Efe Hoca, Rüsselsheim'da bir düğün

konuşmasında: „İslam’da partinin olduğuna dair kırk tane ayet ve hadis gösteririm!..“ demişti. Biz, kendisine haber ettik ve dedik ki, kırk değil, otuz dokuzunu kendisine başışladık, bize sadece bir tanesini gösterebilir ve yazsın! Fakat göstermedi, gösteremedi, gösteremez de! Neden? Çünkü, delil yok da ondan ve çünkü İslam’da parti yok da ondan!..

Netice ve tavsiyelerimiz:

Şeriat olmayan, Allah’ın kitabına ve Peygamber’inin sünnet’ine dayanmayan ve ulema tarafından tasdik ve tasvib görmeyen ve tatbikatta da kârdan çok zarar getiren ve binnetice dünyada hüsrana, ahirette ise günaha, hatta küfre götüren parti sistemini bırakın da Şeriat’ın ta kendisi olan; Peygamber metodundan ibaret bulunan „Tebliğ metodu“na gelin ve neticeyi Rabb’ülâlemin’in takdir ve nusretine bırakın! Bırakın da dünyada da rahat edin, ahirette de!

Bize kızmayın ve darılmayın:

İslam dünyasının neresinde olursa olsun, bütün partiler ve partiler için geçerli olan bu yazımızı ve tavsiyelerimizi, elinizi vicdanınıza koyarak ve ince ince düşünerek okuyun, tekrar tekrar okuyun ve ondan sonra red ve kabul edin! Yetmiyorsa bir de Muhammed Kutub tarafından kaleme alınan ve Ümmet-i Muhammed Gazetesi’nin 32. sayısında neşredilen yazı ki, aynen aşağıya alıyorum, bu yazıyı da tekrar tekrar okuyun! Okuyun da işte o zaman; hem bakanlıkta çalışan iki kişiden birinin sadece temizleme makamında bulunan hademe ile Allah’ın hâkimiyet hakkını gasbeden hâkimiyet makamında oturan bakan arasındaki farkı göreceksiniz hem de fitnenin oy vermeyi günah gören ve Peygamber metodunu takib eden görüş tarafından mı müslümanların kulağına fısıldanmış veya bir küfür sistemini takib eden görüş tarafından mı üflenmiş olduğunu

göreceksiniz. Ve ayrıca „**Dünyayı Fesada Veren İki Put**“ başlıklı yazıyı da ibretle ve dikkatle okuduğunuzda, „Partiye oy vermek demek, Şeriat'a hayır demekten“ ibaret olduğunu göreceksiniz ve partinin nasıl korkunç bir fitne olduğunu müdellel bir şekilde kabul ve tasdik etmiş olacaksınız. Dost acı konuşur kabilinden, komaya girmiş hastanın kurtuluşu dozajı fazla iğne ve ilaçlarla mümkündür. Sözlerimizi burada bitirirken, şu duayı akşam ve sabah yapmanızı tavsiye ederim:

„Ya Rabb’i! Bize hakkı hak olarak göster ve hakka tabi olmamızı nasib et; batılı da batıl olarak göster ve ondan sakınmamızı bize hidayet buyur!“

Selam Hakk’a tabi olanlara!..

„Yönetime iştirak etmek, Şeriat’ın tatbikini gerçekleştirmez!“

Hangi yoldan olursa olsun, yönetime ve seçimlere iştirak etmeyi uygun görmüyorum. Bu yoldan şüphesiz ki, bir kısım faydalar sağlanabilir. Fakat Allah’ın şu sözünü gözönüne getirmeliyiz:

„Onlarda hem büyük günah, hem de insanlar için yararlar vardır. Ama günahları yararlarından daha büyüktür.“ (Bakara, 219)

Muhakkak ki, yönetime katılma bir takım cüz’i faydalar getirir. Bu yolda mücadele verenler:

„Eğitim bakanı bizden olsa İslam’ın eğitim metodlarından bir kaçını koysa komünistlerin ve mülhidlerin eğitim metodunu koymasından daha iyi değil midir?“ diyorlar. Karşılığını Allah’dan bekleyerek bu meseleyi şöyle izah edeyim:

Müslüman cemaatler yönetime katılmakla cüz’i faydalar

sağlarlar. Fakat bu katılmalarından dolayı büyük günah ve zarar tahakkuk eder.

Birinci zarar:

Biz Allah'ın indirdiğinin dışında hükmetmek haram ve batıl diyoruz, daha sonraki günlerde Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyen yönetimlere katılıyoruz. Bu iki durumu birbiriyle nasıl bağdaştırırız? Bu gevşekliğimizin ve ciddiyetsizliğimizin delili nedir?

Bugün biz, yaptığımız işlerde İslam davasını ciddiyetsizleştiriyorsak, çağırdığımız dava üzerine insanların doğru olmasını, doğru kalmasını nasıl arzu ederiz? Biz „Bu yönetim haram ve batıldır“ der, yarın sabah o yönetime iştirak ederiz. Bunda ne kadar cüz'i kazançlar tahakkuk ederse etsin, zararı daha büyük olacaktır. İslam davası ve Allah'ın indirdiklerinin dışında hükmetmek, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmemek basit ve önemsiz bir şey haline gelir. Allah'ın indirdikleriyle hükmetmemek batıl ve haram diyorsak, peki biz bu yönetimlere nasıl katılır ve yardımcı olabiliriz? Bu en büyük durumda böyledir. Bundan daha aşağı olmayan seviyede de durum şöyledir:

Bakan olacak hiç bir kimse düzene bağlılık yemini etmeden bakan olamaz. Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen düzene bağlılık yemini kendilerinden istendiği zaman İhvan-ı Müslimin'in davranışı ne olacak acaba? Yemin edecekler mi, yoksa etmeyecekler mi? Eğer yemin etmeyeceklerse başta hükümetten çıkacaklar, eğer yemin ederlerse emanete hiyanet etmiş olurlar.

Vakıanın yerini ve ismini belli etmeye bu konu ile ilgili vuku bulan bir olaydan söz etmeye gerek yoktur.

İhvan-ı Müslimin'den bir kişi eğitim bakanı oldu ve öğretim için çeşitli metodlar koydu. Sonra bu bakan değişti. Çünkü cahiliyye toplumlarında vuku bulan bir olaydır bu bakanların değişmesi. Yeni gelen bakan, eski bakanın yaptığı bütün

eserleri kaldırdı. Din derslerini dörtten ikiye indirdi ve kalan bu iki saatte müzik, raks (dans) dersleri koydu. Peki bu müslüman bakan kendisinden sonra eserlerinin yok edildiği bu kısa sürede ne yaptı? Bu davayı, yani İslam davasını basitleştirdi, ciddiye almaz hale soktu ve insanları oyalandı.

„Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir.“ (Maide, 44)

Ey insanlar diyorsunuz ve onların elleri içine ellerinizi nasıl koyuyorsunuz? Allah’ın ayetlerinden şu ayeti tefsir etme mesuliyetini taşıyorum:

„Allah’ın ayetlerine küfredildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğinizde onlar bir başka söze dalıp geçinceye kadar onlarla oturmayın.“ (Nisa,140) Yani, Allah’ın ayetlerine küfür ve alay gece gündüz Allah’ın hâkimiyetini ve hükmünü reddetmekten daha kötüdür, daha büyüktür. Ondan sonra onların yanında oturur ve onlarla görüş alış-verişi yaparız. Sofrada beraber otururuz, onların görüşü bizim görüşümüz, onların sesi bizim sesimiz olur. Sonra temiz bazı kardeşlerimiz demokratik tırmanma yoluyla mecliste çoğunluğu ele geçirerek galib geleceğiz diye düşünüyorlar.

Düşmanlarımızın bizim basamak basamak tırmanmamıza ve bir gün İslamî yönetimi ilan etmemize müsaade edeceklerini nasıl düşünebiliriz? Meclisteki çoğunluğu oluşturan müslümanları yakalamaları onlara güç gelir mi?

Bir tağut övünerek, güzel konuştuğunu göstermek için avurdunu açarak bir gün şöyle konuştu:

„Bir gecede 20 bin kişiyi tutukladım!“ Peki parlamentonun üyeleri kaç kişidir? 300 kişidir! Bunlar bir saatte, belki 15 dakikada tutuklanmaz mı? Onlar mecliste iken tutuklanırlar. Bu yolu düşünmemiz bizim için zayıflık ve saflıktır. Biz, bu yolla, İslamî yönetimin gelmesini uzaklaştırırız. Nasıl? Yolların en kisası bu değil mi, derler.

Hayır, bilakis en uzunudur.

Müslümanlar ne zaman yeryüzünde güçlü ve büyük olurlar?

Cemaatler „**La ilahe illallah**“ın Allah'ın Şeriat'ının hakim kılınması manasına geldiğini anladıklarında „**Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir!**“ olduklarını anlayınca ve bu idrak ve anlayış aksiyona dönüşürse müslümanlar o zaman yeryüzünde güçlü olurlar. Allah'ın Şeriat'ıyla hükmetmeyenlerle biz beraber oturur, onların yanında bulunursak cemaatlerin fikirlerini olgunlaştırır mıyız, yoksa idraklarının oluşmasını geciktirir miyiz?

Bilakis onların idraklarını geciktiririz.

Biz, onlara (cemaatlara) kötülüğe düşüren sebepleri söyleriz veya onlara bir söz söyleriz fakat kendimiz başka türlü yaparız. O zaman bizler, bu cemaatleri kaybederiz, idraklerini geriye döndürür ve Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeye götürmeye onları geciktiririz.

Bazı insanlar biz iktidarda olmayınca hiçbir şey yapamayız diyorlar.

Hayır, ey kardeşim! Biz daima çalışacağız. Cemaatleri „**La ilahe illallah**“ hakikatına ulaştırmak için nefsimizle çalışacağız.

İşte faydalı, verimli çalışma budur. Yol da, metod da budur! Bu yolda ceza ve zindanlara girmenin olduğunu söyleyerek sizleri acılandırmek istemiyorum. Bunun yolu yönetime ortak olmak değil, caddelerde mücadele vermektir.

NOT: Bu yazı 05.10.1983 yılında Ürdün'de yayınlanmakta olan „El-Livai“ dergisinde, Haziran 1990 tarihinde de Lübnan'da yayınlanan „El-Vai“ dergisinde yayınlanmıştır.

**BATIL
KIYASLARLA,
BATIL SİSTEMLER,
İSLAM'A MAL
EDİLEMEZ!**

- 3 -

Yörünge Dergisi'nden alınıp dağıtılan tarihsiz bildiride „Sohbet“ başlığı altında bir yazı okuduk. Bu yazı da önceki yazılar gibi, batıl bir sistemi Şeriat'a mal etmeye ve meşrulaştırmaya çalışmakta ve batıl bir dairenin etrafında dönüp dolaşmaktadır.

Zıt iki sistem:

Biri Şeriat, diğeri demokrasi! Birbirine düşman iki sistem! Mücadele halindeler!.. Şeriat Allah kanunu olup, O'nun şaşmaz ilmine ve sonsuz kudretine dayanmakta, demokrasi ise, insan yapısı, cahilî bir sistem, Fransız büyük ihtilalinin mahsulü olup küfre dayanmakta! Partiler ise demokrasinin vazgeçilmez unsurları!.. Dikkat edin: Şeriat'ın değil, müslümanların değil; demokrasinin ve demokratların unsuru, parçası, direği, duvarları, çatısı ve temeli. Elhasıl önemli bir parçası! Ama demokrasinin!..

Taviz vermenin acı neticeleri:

Acıyasın mı, ağılıyasın mı? Allah kimseyi hızlana düşürmesin! Buna „Hızlan“ denir. Hidayetin tam tersi!.. Yazının başlığına bir bakın; Aldatmaca! „Siyasî faaliyet düzene hizmet mi?“

Ortada sanki siyasî faaliyeti inkâr eden mi var?! İşte bunlar taviz vermenin acı neticeleridir. Kur'an şöyle der:

„Eğer Allah size yardım ederse, size galib gelecek yoktur. Ve eğer sizi hızlana düşürürse O'ndan sonra size yardım edecek kim vardır? Artık mü'minler, Allah'a tevekkül etsinler.“ (Ali İmran, 160)

Niyetler hüviyeti değiştirmez:

Batıl bir sistemi, ister metod olarak kullanın, ister araç olarak kullanın iyi niyet, mahiyet ve neticeyi değiştirmez. „**Ya Hep Ya Hiç**“ başlığını taşıyan bildirimizde de görüldüğü

gibi, batıl, batıldır. İyi niyetle kullanmak batılı meşrulaştırmaz ve ona cevaz vermez ve işte o, hakkı batıla karıştırmadır ve haramdır. Ve aynı zamanda böyle davranışlar ne yapar? İslam'a ve İslam Şeriat'ına nakise getirir; görenler ve duyanlar demezler mi: „İslam hükümlerini, kanunlarını getirirken metodunu getirmemiş, bu hususu noksan bırakmıştır. Bunun için onu başka sistemlerle tamamlamak lazım gelmekte ve demokrasiden faydalanılmakta!..“

Cevabımız odur ki:

Hayır, partiyi araç olarak kullansada onu bu Din-i Mübin-i Ahmediyye'ye yine yamalıyamaz. Zira İslam herşeyiyle mükemmeldir; davasını da, metodunu da beraberinde getirmiştir. Ne demokrasiye ihtiyacı vardır ne de sizin tevil ve tefsirinize! Kendi kafanıza göre ahkâm çıkaramazsınız, İslam'a zıd olan fikirleri İslam'a mal edemezsiniz. Günah olur, haram olur ve hatta şirk olur.

Allah kitabında şöyle der: „**Dillerinizin yalan yere vasıflandırdığı „Şu helaldir, bu haramdır“ demeyin. Sonra Allah'a karşı yalan uydurmuş olursunuz. Allah'a karşı yalan uyduranlar ise iflah olmazlar.**“ (Nahl, 116)

Binaenaleyh, particiler boşuna yorulmasınlar; iflah olmazlar, Allah onları başarıya ulaştırmıyacaktır, üstelik hızlana düşürüp rezil edecektir. Çünkü bunlar, batıl bir yolu takib etmenin yanında Kitab ve sünnet'i istismar etmektedirler. Bu halleriyle bunlar, bir küfür yolunu takib eden İnönü'den, Ecevit'ten, Demirel'den daha kötüdürler. Bunların hepsi cehennemî bir uçurumun kenarında olmakla beraber, Refah Partisi'nin lider ve hocalarının azabları daha şediddir. Evet, İslam kaynaklarını tahrif ve tebdile kalkışanların hali elbette böyle olacaktır. Zira kimsenin bu din ile, bu dinin kaynaklariyle oynamaya ne hakkı vardır ve ne de selahiyeti!

Şimdi bunların yalan ve yanlışlıklarını görelim:

1- „Bugünkü ülkeyi yönetenler parti yoluyla gelmişlerdir ve yine parti yoluyla düzelecektir,“ demek istiyorlar.

Biline ki, bugünkü partiler zulüm devrinin banisi değillerdir, devamıdır. Zulüm ve zulüm devri Mustafa Kemal ile başlamıştır. Bugünkü onun muakkibi ve uşaklarıdır. Mustafa Kemal'in; kendisinin de zulmünün de bu milletin başına musallat oluşu, parti yoluyla değildir, hile yoluyla, ihanet ve hiyanet yoluyla. Sizin gibi, aldata aldata ve avuta avuta bu milleti bu hale getirdi. Daha açık bir ifade ile; o, küfür sistemlerinden biri olan milliyetçilikle, „Muasır medeniyet seviyesi“ sloganlarıyla, Tekbir getirmenin yerine alkışları getirmekle, sakal ve bıyıkları kesmekle, çarşafı, sarık ve cübbeyi kaldırmakla, kadın ve kızların ellerini sıkmakla işe başladı. Elhasıl Şeriat sistemini kaldırarak ve küfrün ve kâfirin sistemleriyle amel ederek yapacağı ihanet ve hiyaneti yaptı ve bu milleti bu hale getirdi.

2- İfsadât ıslahatla mümkündür:

Zulüm devrini kapatmak, geride bırakmak istiyorsak, sizin gibi yuvarlak ifadelerle değil, açık, net ve kesin bir şekilde „Biz Şeriat'ı hakim kılacağız, Şeriat Allah kanunudur, onu kaldırmak haramdır, şirkir...“ diyeceksiniz ve cübbeye, sarığa, çarşafa sakala ve bıyığa hürmet edeceksiniz ve bilfiil hayatınızda tatbik edeceksiniz. Öbür taraftan da kadınların ellerini sıkılmıyacaksınız, papaz elbisesini giymeye hazır olmayacaksınız, putun önünde saygı duruşu yapmıyacaksınız, fotoğraf asılı binalarda oturmıyacaksınız, alkış yerine Tekbir getireceksiniz. Yoksa „Adil düzen“ demekle ancak saf müslümanları aldatabilirsiniz. Demirel'in partisinin ismi de „Adalet Partisi“ idi. „Adil“ kelimesi „adalet“ kelimesinin köküne dayanmaktadır. İki de zulmü bertaraf edip adaleti yerleştirme manasındır. Şimdi vatandaş size mi inansın, yoksa böylelerine mi? Sloganla iş bitmiyor ki?!

3- Parti yoluyla hizmet olur mu?

„Yörünge“ dergisi böyle bir başlık atmış. Partici, bu ifadesiyle „İslam'a hizmeti“ kastediyorsa, cevabımız odur ki, İslam'a partiyle hizmet olmaz ve olamaz.

Gülünç sözler: Vatandaş T.C'nin nüfus cüzdanını taşımakta, vergi vermekte, askerliğini yapmakta, memuriyet almakta!.. O halde sandık başına gidip oy verecektir, diyorlar. Ne münasebet? Şayet sandık başına gitmek benim din ve imanıma uymuyorsa, benim Şeriat'ıma uymuyorsa, tersine küfrün ve kâfirin usulüne göre ise ve benim de cemaatleşme sistemim varsa, beni kim zorlayabilir; illa da gidip bir küfür sistemini ayakta tutacaksın, sandık başına gidip oyunu kullanacaksın, diye? Buna kargalar da güler! Üstelik o saydığınız şeyler birer hata ise, hatalar emsal olmaz ve olamaz!

4- İzin alma yokmuş:

Particilerin maharetlerinden biri de muğalata yapmak ve bu suretle insanları kandırmak. İşte bir örneği daha: „Parti kurarken izin alma yoktur,“ deniyor. Beynamazın birine sormuşlar: „Niye namaz kılmıyorsun?“ Cevap vermiş: „Allah kitabında namaza yaklaşmayın dedi de onun için, işte ayet!“ demiş. „İlerisini okusana!“ demişler. O da şu cevabı vermiş: „Hafız değilim ya!“

Anayasalarında siyasî partiler bölümü:

Madde: 68- „Siyasî partiler, önceden izin almadan kurulurlar. Anayasa ve kanun hükümleri içinde faaliyetlerini sürdürürler.

Siyasî partilerin tüzük ve programları, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne, insan haklarına, millet hâkimiyetine, demokratik ve laik cumhuriyet ilkelerine aykırı olamaz. Cumhuriyet başsavcılığı, kurulan partilerin tüzük ve programlarının ve kurucularının hukukî durumlarını anayasaya ve kanun hükümlerine uygunluğunu,

kuruluşlarını takiben ve öncelikle denetler, faaliyetlerini takip eder.“

Buna göre:

Buna göre, birkaç kişi bir araya gelir, bir parti kurarlar. Evet, buraya kadarı izine tabi değil. Bundan sonra siz ne yapacaksınız? İşte Refah Partisi'nin tüzüğü elimde:

„**Madde: 2-** Partinin gayesi programında yazılı hususları gerçekleştirmektir. Bunun için anayasaya ve 2820 sayılı partiler kanunu çerçevesinde faaliyet gösterir.“

Şimdi ey akli başında olan biri! Sana soruyorum: Gerek anayasalarındaki sözlerden ve gerekse parti tüzüğündeki sözlerden ve hususiyle „Önceden“ tâbirinden parti kurmak için ilgili makamdan izin alınır mı, alınmaz mı? İlkokul mezunu bir çocuğa da sorsanız, „Evet“ diye cevap verecektir.

5- Dar'ün-Nedve mevzuunda:

Bu mevzuda söylenmesi gerekenleri söylemişizdir. Burada şu kadarını söyleyelim: Allah Resulü (s.a.v.)'in Ebu Talib'in ve Taif dönüşü bir müşrikin himayesine girmesi, Yörünge Dergisi'nin partisini isbat etmez. Zira himayeye girmek caizdir. Taviz vermediği veya hizmetlere mani olunmadığı müddetçe caiz ve hatta lüzumludur. Nitekim: Bir gün Ebu Talip: „Oğlum! Görüyorsun, Mekkeliler'in durumu ciddi, beni müşkil duruma düşürme, artık seni koruyamayacağım, sen kendi dinine bağlı kal da bunların ilahlarına dil uzatma!..“ gibi sözler söyledi. Bunun üzerine Efendimiz:

„**Bir elime ayı, bir elime güneşi koysalar ben bu davadan vazgeçmem. Ya bu yolda ölürüm, ya da Allah bir yolunu gösterir...**“ dedi ve yürüdü.

Keza: Himayesine girdiği müşrik, haber göndererek „Tebliğatına devam ederse himayemi kaldırırm!..“ demişti. Bunun üzerine Efendimiz de „Kaldırsın!“ dedi.

Dikkat edilirse Efendimiz (s.a.v.) hiç birinde de susmadı ve taviz vermedi. Şeriat'ı tebliğ ve hizmete devam etti.

Şimdi siz sorun Yörünge'nin yazar ve fetva eminlerine ve deyin ki:

„Bu durum partinin lehine midir yoksa aleyhine midir?..“

Bir de diyorlar ki: Dar'ün-Nedve mensupları şayet Peygamber'e müsaade etseydiler oraya gidip tebliğatını yapardı, şeklindeki soruyu böyle değil de şu şekilde sorsalar daha yerinde olacak:

„Peygamber, Refah Partisi'nin tüzüğünü eline alarak ve kürsüye çıkıp anayasayı ve Atatürk ilke ve inkılablarını koruyacağına yemin ederek gelip meclis sıralarında oturur mu idi?“ Cevap: „Asla!..“ Amcasına ve himayesine girdiği müşriğe verdiği red cevabını elbette orada da verecek ve size de burada sizin ne işiniz var deyip sizi en azından azarlayacak. Değil mi? Buna, fetva eminleriniz acaba hayır diyebilirler mi?

6- Bir de diyorlar ki, Hz. Peygamber'in (s.a.v.) Dar'ün-Nedve'ye girmeyi ve krallık teklifini reddetmesi, bugünkü siyasî parti faaliyetine benzetilmez. Çünkü Hz. Peygamber'e yapılan liderlik teklifi tebliğ ve davasından vazgeçmesi şartıyla yapılan bir tekliftir. Dinini yaymaktan vazgeçmesi şartıyla kendisine bu teklif sunulmuştu. Tabiatıyla bunu kabul etmemiştir. Halbuki bugün meclise girerken inancından vazgeçme teklifi yapılmamakta, aksine meclise giren inanmış kişi, inancıyla ve inancını gittiği yerde tebliğ etme şartını kendisi ilan ederek meclise girmektedir.

Cevabımız odur ki: „Milletvekili, mecliste bulunduğu merhaleye gelinceye kadar ve hatta ondan sonra da inancından da ve inancını tebliğ etme davasından vazgeçeceğine dair sözler sarfetmiştir ve edecektir, hem de yazılı ve sözlü belgeleriyle. Hazırladığı tüzüğün ikinci maddesiyle ve yaptığı yeminle, birer küfürden ibaret

anayasaya uyacağına ve anayasayı, Atatürk ilke ve inkılablarını koruyacağına yemin ederek söz vermiyor mu?

7- Harb bir hiledir:

İbn-i Hişam'dan naklen (Beyrut, c. 3/58): Müslümanlara eliyle, diliyle zarar veren Medine yahudilerinden Kâ'b b. Eşref'i öldürmek isteyen gençlere, o zararı defetmek için ne uygunsa onu söylemelerine ruhsat vermiş olmasını küfrü gerektirecek şekilde Peygamber aleyhinde konuşmalarından, sizin meclise girmek için küfür sözleri söylemenize ve yazmanıza dair bir ruhsat hükmü çıkaramazsınız. Çünkü kıyas mealfarıktır. Zira Kâ'b'i öldürme meselesi bir harb halidir. Meclise gidip oturma bir harb hali değildir. Binaenaleyh, bu iki hüküm birbirine nasıl kıyas edilir? Harb halinde hayat tehlikesi ve hatta öldürme ve ölme hadisesi vardır, yani hayat bahis mevzuudur. Hayatı koruma bahis mevzuu olan yerde, kalbi imanla mütme'in olduğu halde küfrü gerektiren sözleri lisanen söylemeye ruhsat verildiği gibi Kâ'b'i öldürme yolunda da küfrü gerektiren sözlerin bile söylenmesine ruhsat verilmiştir. Nitekim Hendek savaşında da Allah Resulü (s.a.v.), yeni müslüman olmuş olan ve henüz müslüman olduğunu Peygamber'den başkasına söylememiş bulunan Nuaym b. Mes'ud'a kendi talebi üzerine şöyle demişti:

„Elinden gelirse, bizi kuşatmış olan kavimlerin arasına gir de onları birbirlerinden ayırmaya çalış! Çünkü, harb bir aldatmaktan ibarettir,“ diye buyurdu. Bunun üzerine Nuaym'in ikinci talebi şu oldu: „Ben bu işi yaparım. Fakat, Ya Resulallah! Gerektiğinde gerçeğe aykırı bir şeyler söylememe izin verir misiniz?“ dedi. Allah Resulü de: **„İstedğini söyle! Sana helaldir,“** diye buyurdu. (İslam Tarihi, M. Asım, c. 5/278)

Bir ihtar:

Particiler nedense tebliğ haliyle harb halini birbirine

karıştırmakta, kıyas yapmakta ve fahiş hatalara düşmekte ve ağır veballerin altına girmektedirler. Bu noktada tabana sesleniyor ve diyoruz ki: Bunların arkasından gitmeyin! Zira bunların ne bilgileri var, ne de Allah'tan korkuyorlar!..

8- Son bir hataları; Yanlış anlama:

Bunlar aynı yazılarında Bezzâziye'den kaynak veriyorlar. Verdikleri kaynakla iddia ettikleri mesele arasında münasebet yoktur. Şöyle ki: Kaynak olarak verdikleri ibarede „Talik“ten bahsediliyor. Talik ise üç şeyden ibarettir: Şart cümlesi, ceza cümlesi ve bunları birbirine bağlayan edat-ı şart.

Meclis kürsüsündeki yeminin şekli:

„Devletin varlığını ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini (hâkimiyetini) koruyacağıma; hukukun üstünlüğüne, demokratik ve laik cumhuriyete ve Atatürk ilke ve inkılablarına bağlı kalacağıma... anayasaya sadakattan ayrılmıyacağıma; Büyük Türk milleti önünde namusum ve şerefim üzerine and içerim.“ (Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, Madde 81)

İşte particilerin yemin şekli!

Şimdi Yörünge'nin, partinin âlim ve uleması ve hatta Efeler'i ve Doğanlar'ı, Bezzâziye „Hindiyye“ kenarında, c. 6/326-7'deki metinde bulunan o üç unsur meclis yemininde var mı? Göstersinler?! Gösteremezler! Çünkü ibare şekli tâlik değil, tencizdir.

Şeriat nizamının getirdiği yemin şekillerinin gayrisiyle yapılan yeminlerin hükmünde üç tesbit: Küfür, şirk, kerahet. Yani en azından kerahet var. Şeriat düşmanı tağutî sistemin getirdiği yemin şeklini bir de siz düşünün!..

Bu babda üç şekil: Peygamber'in ismini zikretme, peygamberlik ismini reddetme ve sükût geçme. Bu hadisede silme neticesi, sükût geçme demektir. Bu ise

caizdir. Bunda tâviz yoktur. Kaldı ki, vahye dayanmaktadır, istisnaî olabilir. Binaenaleyh, istisnaî mevzularda kıyas câri değildir.

İkaz ve İrşad:

Şimdi partinin lider kadrosuna, âlim ve ulema kadrosuna, fetva eminleri kadrosuna değil, çünkü onlar, Tevbe Suresi'nin 31. ayetinde beyan edildiği gibi, kendilerini Rabb yerine koyup, Hz. Musa'nın ve Hz. İsa'nın getirdiği Şeriat'ları tahrif ve tebdil eden haham ve papazlar gibi, bunlar da Hz. Muhammed'in getirmiş olduğu Şeriat'ı tahrif ve tebdil etmek için bilerek veya bilmeyerek yola çıkmışlardır. Ve dolayısıyla kendilerini „Rabb” yerine koymuş olmuyorlar mı?

O halde ey taban cemaat! Sizlere sesleniyor ve diyoruz ki, derhal bunları terk edin ve tevbekâr olun. Ölüm sizi hemen yakalayabilir, ağzınız müşrik olarak kapanır!.. Bu din oyuncak değildir; cahil ve cühelanın oyuncağı değildir. Bu dini, tağutî sistemin vazgeçilmez unsurlarından biri olan parti gibi dar ve kâfir kalıplara sokmaya kimsenin hakkı yoktur. „Başka alternatif yoktur!” demeyin; İslam getirmiştir alternatifini ve metodunu! Hem de Peygamber metodu, kitap ve sünnet'e uygun: Cemaatleşme! Baraj aşma endişesi de yok! Diğer partiler zaten Şeriat'ı ve Şeriat'ın devlet olmasını inkâr ettiklerinden dolayı küfre düşmüş ve kâfir olmuşlardır, sorgusuz ve sualsiz cehennemlikler. Refah Partisi'ne gelince azabları daha şiddetlidir. Neden? Çünkü küfrü ve küfür sistemini ayakta tutmak için dini alet olarak kullanmaktadırlar. Kur'an şöyle der:

„Hahamlarını ve rahiplerini Allah'tan ayrı rabbler edindiler. Meryem oğlu İsa'yı da. Oysa kendilerine tek ilâh olan Allah'a ibadet etmeleri emredilmişti. O'ndan başka ilâh yoktur. O, onların ortak koştukları şeylerden münezzehtir.“ (Tevbe, 31)

Allah Resulü de şöyle buyurur:

„Allah, insanların göğüslerinden ilmi çekip almaz. Lakin âlimleri almak suretiyle alır. (Ortada) âlim kalmayınca insanlar cahilleri başa geçirirler. Onlar da kendilerine sorulanlar hakkında ilimsiz fetva verirler. Hem kendileri delalete düşerler hem de başkalarını delalete düşürürler (yani hem dall ve hem mudil olurlar).“ (İbn-i Mace, Mukaddime)

LAHİKA:

„Batıl Kıyaslarla Batıl Sistemler İslam’a Mal Edilemez“ başlığını taşıyan serinin üçüncü yazısı baskıya hazırlanırken, „Fadlullah, İslam ve Demokrasi“ başlıklı 6.8.1991 tarihli Millî Gazete küpürüyle „Seçim“ serlevhali ve 19.8.1991 tarihli Millî Gazete küpürünü, bir kadeşimiz bize göndermiş.

Yazarlarının isimleri ise; biri Mehmet Metiner, diğeri de Raşid Demir. Raşid Demir’i tanımam ama, Mehmet Metiner’i hoşgörücü bir tavır takınmasından ve o babda yeni bir fıkıh oluşturulmasını tavsiye etmesinden tanırım ki, o zamanlar parti hastalığı kendisine yavaş yavaş bulaşmış olduğu hissediliyordu. Fakat şimdi görüyorum ki, parti hastalığı artık her tarafını sarmış!..

Her ne ise; biz, parti hastalığına mübtelâ olmuş olanları uyarmakla ve gereken mukavemet ve muafiyet aşısını vermeye ve vurmaya devam edeceğiz.

Millî Gazete ve müfessirleri:

Ayetullah Fadlullah, „Demokrasi ve İslam“ mevzuunda bir konuşma yapacak, konuşması da kendi kanaatlerine dayanacak; bizim parti hastası Metiner de o konuşmayı cümle cümle, kelime kelime tefsirini yapacak ve partinin müctehid âlimleri de ictihadlarını yürütecekler ve bu suretle bir fıkıh oluşturacaklar ve yine bu suretle demokrasinin nimetlerinden (!) yararlanıp halkı toplayacaklardır!..

Halka değil, müslümanlara sormak lazım: Demokrasinin

vazgeçilmez unsurlarından biri olan parti, halkı toplıyacak mı yoksa Ümmet-i Muhammed'i, parti parti edip parçalıyacak mı? Ama, Millî Gazete'nin fetva emini Metiner'e sorarsanız, Millî Gazete'nin müctehidleriyle de yan yana gelerek beraberce oluşturdukları fıkha göre, „Parti, eski fıkıhın hilafına ve hatta demokrasinin partiyi târifi hilafına halkı toplıyacaktır!..“ şeklinde cevap alacaksınız: Neden? Çünkü, particiliğin verdiği hastalığa, milletvekili olma hırısı da eklenirse, hastalık o derece artar ki, ona yani M. Metiner'e acı tatlı, tatlı ise acı gelecektir. Ve bu noktadan hareketle batılı hak, hakkı da batıl yazacak, haklıların yanında değil, batılların yanında yerini alacaktır!..

Fadlullah, gayr-i meşru, yani batıl olan vasıtaları kullanıp meşru olan „İslam'ın devletine“ gidilebileceğini söyleyecek, Metiner de „Tamam, buldum!“ diyecek, kendisine has bir edebiyatla Millî Gazete'nin sütununa yeni mal bulmuş gibi yerleştirecek ve düşünemeyecek ki, Ayetullah Fadlullah, bu fetvasını kendi kanaatine dayandırmakta ve şer'î bir kaynak göstermemektedir.

Fadlullah; devrimle demokrasiyi, diktatörlükle demokrasiyi aynı hizaya getirip ehven-i şer terazisinde tartacak ve diyecek ki, „İşte görün! Devrimdense demokrasi, diktatörlüktense demokrasi elbette şayan-i tercihtir!..“ demogojisini yapacak ve bu suretle İslam'ın Peygamber metodunu, İslam'ın cemaatleşme usulünü kulak ardı edip İslam'a noksanlık atfederek müslümanların gönlünde ve kafasında şüpheler meydana getirip imanlarını tehlikeye düşürecek.

Bu noktada şunu söylemeli ki, İslam gelirken, metodunu da, cemaatleşmesini de beraberinde getirmiş, fayda ve maslahatını da beyan etmiş, fıkıhını da oluşturmuştur. Yeni müctehidlerin fıkıh oluşturmasına ihtiyaç bırakmamış ve hatta buna yeltenenleri tel'in etmiştir.

Raşit Demir:

Millî Gazete'nin müctehid âlimlerinden biri de Raşit, bu zat da gazete sütunlarında arz-ı endâm etmekte, „**Hak-batıl**“ mücadelesinde Adem babamızdan başlamakta, Hz. Yusuf'un hazine vekili oluşunu gündeme getirmekte ve nihayet davayı sandık başında demokrasiyle noktalamaktadır.

Evvela soralım Millî Görüş'ün bu müctehid yazarlarına:

a) İnsanlardan, ruhlar âleminde „**Rabb'im! Sen emredeceksin, biz yapacağız. Çünkü sen Rabb, biz kuluz! Sadece senin vahyine dayanan davana bağlanıp, yine vahye dayanan rabbanî bir metoda sarılacak ve peygamberî bir çizgide yürüyeceğiz!**“ diye cevap verenler kazanmış, buna gönülden „Evet“ demiyenler ise kaybetmiştir.

Kazananlardan biri de Hz. Yusuf olmuştur. Çileli hayatının hiç bir noktasında en ufak bir taviz vermediği gibi, hazine vekilliğini isterken ve onun icraatını yaparken meşru zeminden bir milim dahi ayrılmamış ve bu arada melikin huzurunda saygı duruşu yapmamış ve ne de, „Ey melik! Senin anayasana bağlı kalacağım, senin yolunda ve senin izinde gideceğim ve nihayet sana ve senin gösterdiğin şekilde sadakat yeminimi yapacağım!..” dememiş, tersine icraat ve tatbikatını Peygamberî bir yönde ve yolda yapmıştır. Kur'an ayetleri buna şahittir.

Binaenaleyh, particiler; önce batıl bir sistemi terk etsinler, abdest alıp tevbe ve istiğfar etsinler de ondan sonra Hz. Yusuf'ları ağızlarına alsınlar.

Hakkı batıla karıştırmak daha kötüdür:

Particiler bilmeli ki, kendilerini; ne Kur'an ayetleri, ne sünnet-i seniyyeler, ne Hz. Yusuf'lar, ne Abbas Medenî'ler, ne Ayetullah'lar ve ne de Millî Gazete'nin âlim ve uleması kurtaramaz. Çünkü:

Particilik batıl bir sistemdir. Batılın ise ne ayette yeri vardır, ne de sünnet'te. Ne tarihte yeri vardır, ne de icraatta. Yirmi senedir ne yaptı particiler? Millet kendilerine güvendi, 49 milletvekili verdi. Bunlar ne yaptılar? Sıfıra düşürdüler. Bunlar ne yaptılar? Faizin altına imza koydular, meyhane ve kerhaneden gelen ve giden gelir bütçesini tasdik etmek üzere imza koydular, yılbaşı gecelerinde polisi seferber etmek ve sarhoşları sokaklardan toplatıp evlerine götürmek üzere emirler verdiler.

İşte demokrasinin nimetleri ve işte particiliğin ve verilen oyların getirdiği hizmetler!..

NOT: Yazarlarsa, yine yazarız!

HİZBULLAH VE HİZBÜŞŞEYTan

Demokrasi:

Demokrasi felsefesi, eski Yunan düşüncesine dayanır. Fransız büyük ihtilali ise demokrasiyi bir sistem halinde dünyanın gündemine getirmiştir.

Parti:

Parti ise, demokrasinin vazgeçilmez unsurlarındandır.

Görüldüğü üzere, demokrasi de parti de kaynağını insan kafasından alır ve küfrî bir menşee dayanır.

Demokrasi ve Şeriat:

„İslam ve Demokrasi“ başlığını taşıyan yazımızda da görüleceği üzere demokrasi ile İslam dinini bağdaştırmak mümkün değildir. Çünkü İslam, İslam'dır; demokrasi de demokrasidir. Menşei ve kaynakları farklı olmanın zorunlu kıldığı bir neticedir ki, biri „**Hak idaresi, hakkın idaresi**“, diğeri de halk idaresi; dolayısıyla birbirine zıd ve düşman iki sistem; birinin „Evet“ dediğine diğeri „Hayır“ der; birinin bulunduğu yerde diğeri bulunamaz. Ve netice itibarıyla şunu söyleyebiliriz: Bir insan, nasıl hem komünist hem müslüman olamazsa, bir müslüman da hem demokrat hem müslüman olamaz!..

O halde demokrasi ile Şeriat'ı bağdaştırmak mümkün değildir.

Parti ve Şeriat:

Partinin anası demokrasi olduğuna ve parti aynı zamanda demokrasinin vazgeçilmez bir unsuru olduğuna göre, bir insan hem müslüman hem partici olamaz!..

O halde:

Parti ile İslam dinini ve İslam Şeriat'ını bağdaştırmak mümkün değildir.

Hizb:

Hizb kelimesi, Kur'an'da 18 yerde geçer. „Hizb“ kelimesinin cemi sığası „Ahzab“dır. Lügat manası ise: İnsanlardan bir bölüm, bir taife demektir; kişinin hizbi demek, onun ashabi ve arkadaşları demektir; Kur'an'ın cüzlerinden her birine de „Hizb“ denir (yani bir cüz, beşer sayfadan dörde ayrılır ve bunlardan her birine „Hizb“ ismi verilir. Kur'an-ı Kerim, otuz cüz olduğuna göre, yüz yirmi hizibten ibarettir); Ayrıca peygamberlerle savaşmak üzere bir araya gelen taifeye de „Ahzab“ denir. (Muhtaru's-Sıhah)

İnsanlardan bir cemaata; kalbleri ve amelleri şekillenen her kavim. „Hizb“ kelimesinin cemi sığasına „Ahzab“ denir; kişinin kendi fikrinde olan askerleri ve ashabi, demektir; Kur'an'ın bir cüz'üne de „Hizb“ denir ve saire. (Müncid)

Hizb: Cemaat, tâife, sahib demektir; Kişinin hizbi demek, onun ashabi demektir; Kur'an'ın cüzlerinden (her beş sayfası) hizib ismini alır; Peygamberlere karşı savaşmak üzere bir araya gelen taife, demektir... (Ahter-i Kebir)

Lügâvî bu izahlara göre, „Hizb“ kelimesini Türkçe'de topluluk, cemaat, taife, grup, fırka, parça, özel fikre sahip bölüm, özel vasfa sahip asker, ordu, muhafız ordusu gibi kelimelerle ifade edebiliriz. Ve netice itibariyle diyebiliriz ki, özel ve hususî vasfa sahip, diğer insanlardan ayrılan bir bölüm, bir cüz ve bir parça... Ve bu itibardır ki, batı dilinde „Parti, partay“ kelimeleri yerine bazı ülkelerde „Hizb“ kelimesini kullanmışlardır. Yani partiye hizib demişlerdir.

Hizbullah ve hizbüşşeytan:

„Hizbullah ve hizbüşşeytan“ tabirleri birer Kur'anî ifadelerdir. Kur'an; insanları, iman nokta-i nazarından, dil ile kalbin birbirine uyup uymaması bakımından üç fırkaya, üç taifeye, üç hizbe ayırmıştır: Mü'min, kâfir, münafık. Diliyle de kalbiyle de inanıyorsa „Mü'min“, diliyle de kalbiyle de inkâr ediyorsa „Kâfir“, kalbiyle inanmadığı halde diliyle ikrar

ve kabul ettiğini söylüyorsa „Münafık“ ismini alır. İşte bu noktadan hareketle:

„Hizbüşşeytan“ ikidir: Kâfir ve münafık; „Hizbullah“ birdir: Mü'min.

Mü'min ve münafık kargaşalığı:

Mü'min olsun, kâfir olsun belli; bilinen ve anlaşılması kolay olan kimselerdir. Fakat „Münafık“ kişileri seçmede, bunları mü'minlerden ayırt etmede zorluk vardır, birbirine karıştırma vardır. Hz. Ömer bile kendi hakkında tereddüdünü gidermek üzere, münafıkların listesi elinde bulunan Hz. Huzeyfe'ye (ki Peygamber (s.a.v.) ona listeyi yazdırmıştı): „Ya Huzeyfe: Benim ismim o listede var mı?“ diye sormuştu. O da, „Hayır!“ demişti.

Evet; münafıklık, illa da Kur'an'ın ve Şeriat'ın tümünü kalben inkâr etmekten ibaret değildir; Şeriat'ın bir cüz'ünü kabul etmemesi veya Kur'an'dan ve Şeriat'tan olmayan bir şeyi, Kur'an'danmış, Şeriat'tanmış gibi göstermesi veya küfür sözlerden birini söylemesi, yazması veya yapması da kendisini münafık yapar ve münafıkların listesine girer. İşte bu noktada bir çok müslümanın ayakları kaymaktadır. O halde müslümanımız Ömer misali, son derece dikkatli olması gerekir.

İşte gördünüz: Demokrasinin de ve onun vazgeçilmez unsurlarından biri olan partinin de İslam'a ters düştüklerini, İslam'la çatışma ve mücadele halinde olduklarını ve bir müslümanın hem müslüman hem demokrat, hem müslüman hem de partici olamayacağını tariflerinden de anladınız. Binaenaleyh, bir müslüman nasıl olur da partiyi savunur, İslam'da parti vardır, der; kendisini Hizbullah sayar?

Demokrasi ve Şeriat:

Meselenin daha iyi anlaşılmasına binaen yazımızın başa doğru olan kısmına dönüyor ve diyoruz ki:

Demokrasi; halk idaresi olup hâkimiyetini millettten alır, ilahî vahyin siyasetini red ve inkâr eder; Şeriat ise, hak idaresi olup hâkimiyetini Allah'tan alır. O halde demokrasi Şeriat değildir. Binaenaleyh, demokratlar „Hizbullah“ olamazlar.

2- Parti ve Şeriat:

Parti; keza, halk idaresi olup, hâkimiyetini millettten alan ve demokrasinin vazgeçilmez unsurlarından olan bir metoddur. Şeriat ise Allah kanunudur. Öyle ise parti Şeriat değildir ve dolayısıyla partici „Hizbullah“ olamaz.

3- Hizbullah'ın, yani Allah askerlerinin hayatında küfre ve kâfire saygı duruşu yoktur. O halde küfre ve kâfire saygı duruşu yapanlar „Hizbullah“ olamazlar.

4- Hizbullah'ın tüzüğünde „Küfür anayasası çerçevesi“ yoktur. O halde küfür „Anayasası çerçevesinde faaliyet gösterir...“ sözünü yazanlar „Hizbullah“ olamazlar.

5- Hizbullah'ın tüzüğünde Atatürk ilke ve kanunlarını koruma ve o istikamette çalışma ifadesi yoktur. Öyle ise; bu ifadeye yer verenler „Hizbullah“ olamazlar.

6- Hizbullah'ın tüzüğünde 2820 sayılı kanuna göre, yani partiler kanununa göre çalışma yoktur. Öyle ise; tüzüklerinde buna yer verenler „Hizbullah“ olamazlar.

7- Hizbullah'ın oturduğu binalarda putun resmi yoktur. Öyle ise putun resminin asılmış olduğu binalarda oturanlar „Hizbullah“ olamazlar.

8- Hizbullah'ın liderinde sakal kesme ve baş açık gezme yoktur. Öyle ise sakal kesen ve baş açık gezen bir liderin arkasından gidenler „Hizbullah“ olamazlar.

9- Hizbullah'ın lideri kadınlara el öptürmez. Öyle ise; kadınlara el öptüren bir lidere sahip olanlar „Hizbullah“ olamazlar.

10- Hizbullahî müslümanların toplantılarında alkış yoktur. O halde toplantılarında alkış olanlar „Hizbullah“ olamazlar.

11- Hizbullah cemaatinden, gerekirse putun önünde secde ederim, diyen veya gerekirse papaz elbisesi giymeye de hazırım, sözlerini söyleyen çıkmaz. O halde bu sözleri söyleyenler „Hizbullah“ olamazlar.

12- Hizbullah; T.C'nin kürsüsünde kâfir anayasayı ve kâfir ilke ve inkılapları koruyacağına yemin etmez. O halde böyle bir yemini yapanlar „Hizbullah“ olamazlar.

13- T.C kemalist anayasasına göre kurulan bütün partiler hizbüşşeytandır. Çünkü kemalist anayasa şeytanîdir.

14- Hizbullah, Allah'tan başkasının ismi üzerine yemin edemez. O halde Allah'tan başkasının üzerine yemin edenler „Hizbullah“ olamazlar.

15- Hizbullah, putun timsalinin asılı olduğu bir mecliste ne oturur, ne de demokrasi usulüne göre çalışmaz ve icraat yapmaz. O halde böyle yerlerde oturanlar ve çalışanlar „Hizbullah“ olamazlar.

NOT: Hizbullah bilir ve inanır ki; hayat tehlikesi (yani ölüm veya bir uzvunun kesilme tehlikesi) olmadıktan sonra, bu küfür sözlerden herhangi birini söylemeye, yazmaya veya yapmaya ruhsat yoktur. Ve yine hizbullah bilir ve inanır ki, iyi niyetle de olsa, (hatta ben, devlet kuracağım, Şeriat'ı hayata hakim kılacağım niyetiyle de olsa), küfür sözler mübah, haramlar helal olmaz. Mesela: Partiyi ister parti olarak kullansın, isterse alet olarak kullansın hüküm değişmez. İşte particilerin, hususiyle Refahçılar'ın yanıldıkları nokta burasıdır.

Ve çünkü hizbullah bilir ve inanır ki; iyi niyetler, Şeriat'ın kabul etmediği bir şeyin mahiyet ve hükmünü değiştirmez, ikrah-i mülci ve harp hali müstesna!

Türkiye'deki partiler ve hizbullah:

Görüldüğü üzere „Hizbullah“da, yukarıda zikredilen onbeş maddeden hiç biri yoktur. Türkiye'deki partilerde ise bunların hepsi vardır. O halde Türkiye'deki partiler ve

hususiyile hizbullah iddiasında bulunan ve Şeriat'ı hakim kılacağız diye yola çıkan, dini istismar ederek insanımızı şaşırtan partiler ve mensubları „Hizbullah“ olamazlar.

Hizbullah bilir ve inanır ki, kendisinin, yukarıda zikri geçen onbeş maddeyi irtikâb etmesi şöyle dursun, en yakınları da olsa bunları yapanları ve yerine getirme zilletine düşenleri asla sevmez ve sevemez ve hele hele böylelerine oy verip başa geçiremez. Ve bu, onun iman ve irfaniyle bağdaşmaz ve bağdaşamaz.

Ve yine hizbullah bilir ve inanır ki, İslam'ın devletine gitmenin tek yolu vardır. O da Peygamber (s.a.v.)'in yolu ve metodudur. Bu yolu ve bu metodu takib eden tek bir kuruluş vardır. O da „**İslamî Cemaatler Birliği**“ ismini alan kuruluştur.

Yazımızı, Mücadele Suresi'nin son sayfalarında yer alan ve hizbüşşeytan'dan ibaret münafıklar ile, hizbullahî müslümanları tasvir ve tavsif eden ayet-i kerime'lerin mealleriyle bitirelim:

„Allah'ın kendilerine gazap ettiği bir topluluğu dost edinen (münafık)ları görmedin mi? Onlar sizden de değildir, onlardan da değildir. Kendileri bildikleri halde (mü'miniz diye de) yalan yere yemin ederler.

Allah, onlar için şiddetli bir azap hazırladı. Doğrusu onların işledikleri ne kötüdür.

Onlar (müslümanız diye) yeminlerini kalkan yapıp da (mü'minleri) Allah yolundan çevirdiler. İşte onlar için, rezil edici bir azap vardır.

Onların ne malları ne de evlatları, Allah('ın azabın)dan hiç bir şeyi kendilerinden uzaklaştıramaz. Onlar ateş ehlidirler. Onlar orada ebedî kalacaklardır.

Allah onların hepsini tekrar dirilttiği gün, size (yalan yere) yemin ettikleri gibi O'na da (mü'miniz diye) yemin edecekler ve hakikaten onlar birşey üzerinde

olduklarını (bu yemini kendilerine bir fayda vereceğini) sanırlar. Haberiniz olsun ki, onlar, yalancıların ta kendileridir.

Şeytan onları kaplamış da Allah'ı anmayı onlara unutturmuş. Bunlar, şeytanın taraftarlarıdır. İyi bilin ki, şeytanın taraftarları, hüsrana uğrayanların ta kendileridir.

Allah ve Resulü('nün hükümleri)ne karşı gelen (ve onları beğenmeyen)ler, işte onlar, en alçaklar arasındadırlar.

Allah (şöyle) yazmıştır: „Andolsun ki, hem ben galip geleceğim, hem de Peygamber'im.“ Süphesiz Allah, çok kuvvetlidir, mutlak galiptir.

Allah'a ve ahiret gününe (gerçekten) iman eden hiç bir kavmin; Allah ve Resulü('nün hükümleri)ne karşı gelen (ve onları beğenmeyen), kimselerle dostluk ettiklerini bulamazsın (onları sevip saymazlar). İsterse onlar babaları veya oğulları veya kardeşleri veya soy soplaları olsunlar. İşte o (Allah ve Peygamber düşmanlarını sevmeye)nler, o kimselerdir ki, Allah kalplerine imanı yazmış ve onları kendinden bir ruh ile (kalp nuru ve hakta sebat ile) desteklemiştir. Onları, içlerinde ebedî kalmak üzere altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacaktır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte bunlar Allah taraftarıdır. Haberiniz olsun ki, hakikaten Allah taraftarları, kurtuluş ve saadete erenlerin ta kendileridir.“ (Mücadele, 14-21)

**ZULÜM
DÜZENİYLE
ADİL DÜZEN
GETİRİLMEZ!..**

Millî Gazete'nin 2. Ekim.1991 tarihli nüshasında „Fıkıh“ köşesinde „Parti yoluyla hizmet olur mu?“ serlevhasıyla bir yazı neşredildi.

Partiyi savunma gayretini gösteren ve kâfir bir sistemi İslam'a mal edip meşrulaştırmaya çalışan ilim ve kaynaktan mahrum, tenakuzlar örneği Mehmet Tûla ismini havi bu yazıda bakınız Millî Gazete ne diyor?

Diyor ki:

„Türkiye Cumhuriyeti nüfus cüzdanını taşıyan, askerliğini yapan, sigortalarında kayıtlı bulunan vesaireyi yapan bir kimse partiye oy vermeli ve bu yönetime katılmalı ve bu suretle zulüm düzenini bertaraf etmelidir.“

İşte iki tenakuz:

1- Hata emsal gösterilmez:

Sorun Millî Gazete'nin fetva eminlerine ve deyin ki, nüfus cüzdanını taşıma, askerliğini yapma, sigortasına kaydolma vesaireyi yapma batıl ve günah ise, bunlar, kıyasa esas alınmazlar, yani „Usul-ı Fıkıh“ tâbiriyle „Mekisün aleyh“ olamazlar. Ve dolayısıyla Millî Gazete müctehidleri demiş oluyorlar ki: „Siz madem ki bu batıl ve günah işleri yapıyorsunuz, o halde bu batıllara bir yenisini de ilave edip sandık başına gidin, oyunuzu partiye verin!..“ demek değil midir? Tıpkı şunun gibi: „Sen hırsızlık yapıyorsun, sen yalan söylüyorsun, sen zina ediyorsun ve saire!.. Öyle ise „Rakı da iç“, artık senin için mübahdır!..“ demiş oluyorlar.

Var mı Şeriat'ta böyle şey? Asla!.. Hem bu, Şeriat'a şen'i iftiradır!.. Fakat, Millî Gazete'nin müctehidleri buna da bir çare bulurlar. Çünkü, onlar için mühim olan Şeriat'ı korumak değil, partiye oy sağlayıp, T.C'nin meclisine girip arz-ı endam etmektir.

2- Parti de zulüm düzenidir:

„Zulüm“ demek, hakkın yerine batılı koymaktır. Bu noktadan hareketle; Şeriat'ın yerine demokrasiyi koymak veya bir kısmını demokrasiden, bir kısmını da Şeriat'tan alıp hakkı batıla karıştırmak „zulüm“ değil midir? Binaenaleyh zulüm, zulümle bertaraf edilir mi?! Ve bu, bir tenakuz değil midir? Var mı Şeriat'ta bunun yeri?

Keza; Peygamber metodu (ki tebliğ metodudur), yerine parti metodunu koymak zulüm değil midir? Veya partiyi parti olarak değil de alet olarak, araç olarak kullanmak dolayısıyla da metodun bir kısmını batıldan, bir kısmını haktan almak suretiyle hakkı batıla karıştırmak değil midir? Ve bu, aynı zamanda bir zulüm değil midir, Şeriat'a ihanet ve hıyanet değil midir?

3- Cahil ve cühelanın arkasından gidilmez:

Vebal bizde kalmasın diye, partiye oy verme tehlikesine düşen müslümanlara tekrar sesleniyor ve diyoruz ki:

„Ey müslümanlar! Particilerin ne idarecilerinde Allah korkusu var, ne de hocalarında! Bunlarda ilim yok, utanacak yüz de! Bunlar cehennemî bir uçurumun kenarında; hem dall, hem mudil! Sizleri, en azından batılı hakka karıştırmak cehenneme doğru götürmek istemektedirler. Binaenaleyh, bunların arkasından gidemezsiniz, bu cahil ve zalimlere oy veremezsiniz!“

Rabb'ülâlemin Hazretleri bakınız ne buyuruyor:

„Zalimlere, en ufak meyille meyletmeyin; sonra size ateş çarpar, Allah'tan başka yardımcı da bulamazsınız.“ (Hud, 113)

„Zalimler benim ahdime (halifeliğime, mü'minlere emir olmayana...) nail olamazlar.“ (Bakara, 124)

NOT: Daha önceki ve daha sonraki yazıları tekrar ve tekrar okuyun ve yanlış varsa neşriyat yoluyla cevap yazın!..

PARTİCİLİK VE İMAN TEHLİKESİ

Kur'an'dan üç ayet-i celile:

„Hayır, kim iyilik yapıcı olarak, yüzünü (yani kendini) Allah'a teslim ederse, artık onun için Rabb'isi katında ecri vardır; onlar için korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklardır.“ (Bakara, 112)

„Sizin Allah'tan başka taptıklarınız, Allah'ın kendileri hakkında hiç bir isbatlayıcı delil indirmediği, sizin ve atalarınızın ad olarak adlandırdıklarınızdan başkası değildir. Hüküm, ancak Allah'a aittir. O, kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru din işte budur. Ancak insanların çoğu bunu bilmezler.“ (Yusuf, 40)

„De ki: Şüphesiz ben, sizin gibi bir beşerim; yalnız bana sizin ilâhınızın tek bir ilâh olduğu vahyolunmakta. Kim Rabb'ine kavuşmayı (O'nun rızasına ve cennetine kavuşmayı) umuyorsa, artık salih bir amelde bulunsun ve Rabb'ine hiç kimseyi ortak tutmasın.“ (Kehf, 110)

Tefsir ve tahlil:

Bu üç ayetin ortak noktalarından biri ve en önemlisi şirki red, Tevhid'i kabuldür. Yani **„Tevhid'e evet, şirke hayır!“** demektir. Esasen din buradan başlar; önce şirki, putu ve putçuluğu, onun bıraktığı hebaset ve necaseti insanın kalbinden söküp atacak, özünü ve izini silip süpürecek ve ondan sonra işte bu kalbe Tevhid'i, Tevhid inancını, Allah'ın birliği akidesini yerleştirecektir. İşte şirke „Hayır!“, Tevhid'e „Evet!“ demenin manası budur.

Birinci ayet, Allah'ın rızasını ve cennetini kazanmayı iki şarta bağlıyor. Bunlardan biri güzel niyyet, diğeri de güzel amel. Yani yaptığı iş ve amel Şeriat'a ve fetvaya uygun olacak, Hakk'a uyacak ve böyle bir amel ve ibadeti

yaparken de niyyeti sadece Allah rızası olacaktır. Daha veciz bir ifade ile: „Ameli meşru, niyyeti salih“ olacaktır ve olmalıdır.

Bu hususları birer misalle izah edelim:

1- Bir hıristiyanın inancı ve ibadeti kabul görür mü? Görmez! Neden? Çünkü, meşru değil, yani Şeriat'a uygun değil; inancı da batıl, ibadeti de batıldır.

2- Allah için değil; beden eğitimi niyyetiyle namaz kılıyor veya perhiz için oruç tutuyor. Bu adamın namazı da orucu da kabul görür mü? Hayır! Neden? Çünkü yaptığı iş ve amel meşru ise de niyyeti sağlam değildir.

Ayet-i celile ve particilik:

Mezkûr ayetin tefsir ve tahlilini gördükten ve misallerle izahını anladıktan sonra hangi akıllı çıkıp da ben, „**Kur'an'ın bu ayetiyle particiliği bağdaştırırım!**“ diyebilir? Buna imkân var mı? Neden? Çünkü particilik, mekruhları, haramları ve küfürleri beraberinde getirmektedir! Partici; putun önünde saygı duruşu yapacak, oturduğu binaya putun timsalini asacak, tüzüğüne „Kâfir anayasaya uyacağını ve kâfir inkılablar istikâmetinde hareket edeceğini“ ve şirk meclisinin kürsüsünde şirki koruyacağına yemin edecek ve put meclisinde putun nezaretinde oturacak, konuşacak, teklif ve tenkitlerde bulunacak, parmak kaldıracak ve nihayet bütün bunlar, Şeriat'a göre değil de demokrasi sistemine göre olup bitecektir.

Şimdi siz, particiye sorun ve deyin ki: Bunların hangisi meşru ve hangisinin fetvası alınmıştır? Binaenaleyh, partici bütün bunları veya bunlardan birini iyi niyetle yapsa da Allah indinde caiz olur mu? Olmaz!..

Yusuf ayeti ve particilik:

Ayette beş mesele var:

1- Putun ve putçuluğun Şeriat'ta yeri yoktur;

2- Hüküm ve hâkimiyet, yani kanun koyma yetkisi Allah'a

mahsustur.

3- Kanuna uyma aynı zamanda ibadettir. İbadet ise Allah'a mahsustur.

4- Kim iman, amel ve icraatını bu üç maddeye göre ayarlarsa doğru bir dine bağlanmışır.

5- İnsanların bir çoğu bu gerçekleri bilmemekte ve cehaletlerine kurban gitmektedirler.

Birinci ayetin tefsir ve tahlilini anlatırken; particilerin inanç, amel ve icraatlarını gördünüz. Bunların hangisini bu ayetle bağdaştırabilirsiniz? Zira; yaptıkları bütün icraat ve tatbikatları demokrasinin usul ve metoduna göredir. Allah, demokrasi ve onun kaçınılmaz unsuru olan parti hakkında ne bir ayet indirmiş ve ne de cevazına dair bir delil bildirmişir. Çünkü, demokrasinin olduğu yerde Şeriat olmaz, Şeriat'ın hüküm sürdüğü yerde de demokrasi olmaz. Ve çünkü demokraside hâkimiyet hakkı insana (millele) verilmiştir. Halbuki hâkimiyet kayıtsız ve şartsız Allah'a mahsustur.

Keza; Kanunlara saygı duymak, hürmet etmek ve itaat etmek aynı zamanda ibadettir. İbadet ise Allah'a mahsustur. Allah'tan başkasına ibadet ise şirkir, putperestlikir. Particiliğin getirdiği kanunlara uymak demek, demokrasiye ibadet etmektir ve dolayısıyla şirkir. Allah (c.c.) ise, şirk karışan bir dini hak din saymamakta ve kabul etmiyeceğini bildirmektedir. Particiler; „Bizim niyyetimiz iyidir; İy niyyetle yapıyoruz ve biz partiyi bir alet ve bir araç olarak kullanıyoruz...“ deseler de, Bakara ayetinde gördüğümüz gibi kabul görmeyecek, red, ve inkâr edilecektir.

Particiler cehaletlerinin kurbanı:

Particilerin liderleri de hocaları da cehaletlerinin veya kötü maksatlarının esiri, partinin tabanı da yani arkalarından gidenler de kurbanlık koyunlardır. Ama ne yazık ki, batıl bir sistemin, tağutî bir sistemin kurbanlık koyunlarıdır; körü

körüne cahil veya maksatlı lider ve hocaların arkasına takılmış koyun sürüleri gibi gitmektedirler!..

İşte Yusuf ayetinin son cümlesi, öndekilerini de arkadakilerini de ilimsizlikle, cehaletle tasvir ve takbih etmektedir ve şöyle demektedir:

„(Hakikat bu merkezde iken, ne yazık ki) insanların çoğu bunu bilmemektedir.“

Kehif ayeti ve particilik:

Ayette iki mesele var:

1- Şeriat'ın kaynağı vahye dayanır;

2- Allah'ın cemel ve cennetini umma. Bu da iki şarta bağlı:

a) Salih amel,

b) İyi niyyet. Yani Şeriat'a „Evet“, puta ve putperestliğe „Hayır“ demekten ibaret.

Rabb'ülâlemin Hazretleri, Peygamber (s.a.v.)'i araya koyarak bütün beşeriyete ilan ettiriyor ve diyor ki, bütün insanlığa söyle ve de ki:

„Ey insanlar! Siz kendi başınıza ne akidenizi, ne ibadetinizi tesbit edebilirsiniz ve ne de kanunlarınızı vaz edip günlük hayatınızı düzene koyabilirsiniz? Ben de aynı şeyleri kendi başıma yapamam. Eğer ben, bunları söylüyor ve haber veriyorsam, vahiy yoluyla biliyor ve söylüyorum ve diyorum ki: Rabb'iniz birdir; O'ndan başka ilah yoktur, ibadet ve itaata müstehak O'dur... O'nun rızasını ve cennetini kazanmak istiyorsanız iki şeye dikkat edeceksiniz: Bunlardan biri meşru amel (yani söz, fiil ve hareketleriniz Şeriat'a uygun olacak) ve iyi niyyetle de olsa puttan ve putçuluktan velev ki, az da olsa ona hiç bir şey karıştırmıyacaksınız...“

Binaenaleyh, particilerin parti adına yaptıkları hareket ve icraatlar, niyyetleri iyi de olsa hebaen mensure olup ne sevap alabilirler ve ne de kendilerini mekruhtan, haramdan

veya küfürden kurtaramazlar. Daha açık bir ifade ile:

Hak din, yani sahih ve muteber olan din iki hakka dayanır. Bunlardan biri hak amel, diğeri de hak niyyet, yani iyi niyyet! Particilerde niyyet iyi olsa da parti ile alakalı amel, hareket ve icraatları (mesela parti tüzüklerinde küfür sözlere yer vermeleri, binalarına putun resimlerini asmaları, saygı duruşları yapmaları, yeminleri, T.C meclislerinde oturmaları, Şeriat'ı reddedenlerle sohbet ve müzakere etmeleri vesaireleri) meşru olmadıklarından, yani Şeriat esaslarına uygun olmadığından bunlar haram işlemekte veya şirke düşmektedirler.

Şeriat ve demokrasi karışımı:

Şeriat Allah kanunu; demokrasi ise put kanunudur.

İkisinin karışımı ise put kanunu sayılır, hatta yüzde doksan dokuzu Şeriat kanunundan ve fakat yüzde biri de put kanunundan alınsa dahi meydana gelen bir karışım put kanunu sayılır. Tıpkı bir damla necis bir kazan suyu berbat ettiği gibi. Bu itibarla karışım batıldır, hakkı batıla karıştırmadır, mükemmel olan bu Din-i Mübin-i Ahmediyye'ye noksanlık ve eksiklik atfetmedir. Ve dolayısıyla şirktir, necistir ve necasettir ve yine dolayısıyla necise ve necasete bulaşmış ve bulanmış olan böyle liderlerin ne arkasından gidilir ve ne de hocalarının arkalarında namaz kılınır. Kimse darılmasın ve bağırmasın! Ya cevap verirler ya da tevbekâr olup İslam'a dönerler. Başka çıkar yolları yoktur!..

Fakat şurası da biline ki:

Particilerin gözleri kör olmuş, kulakları sağır, kalbleri dumura uğramıştır. Artık ne yaptıklarını ve ne yapacaklarını bilmezler; yerine göre yalan söylerler, iftira yaparlar, liderlerinin ve hocalarının hatalarını, Şeriat'a karşı, aykırı hareketlerini görmezler ve göremezler; dün faizin altına imza attıklarını unuturlar ve ikiyüzlülük yaparlar...

İşte son iki örnek:

İki yemin şekli: Parti içi yeminleri şu şekilde: „Bugünkü köle düzeninin bir an evvel yıkılması için, adil düzenin bir an evvel kurulması için bütün gücümüzle çalışacağımıza söz veriyoruz! Gazanız mübarek olsun!“ T.C'deki yeminlerine gelince: „Anayasayı koruyacağımıza, Atatürk ilke ve inkılablarına bağlı kalacağımıza... millet önünde namusum üzerine söz veriyorum!..”

Keza; „Ben, kürsüde Kur'an-ı Kerim'e yemin edeceğim!“ diye seçim meydanlarında söz verirler ve fakat meclis kürsüsüne geldiklerinde laik düzenin yeminini yaparlar. Hem de partilerin övmekle bitiremedikleri Urfa belediye reisinin ağzından!

Aldatmaca tâbir ve tahrifler:

Refah Partisi ve onun liderini görmekte ve sözlerini dinlemektesiniz: Diğer parti liderleri mertçe konuşuyorlar, bir taraftan Şeriat'a karşı olduklarını açık açık söylüyor, bir taraftan da kemalizme ve kemalizm putuna bağlı bulduklarını kesin bir dille ifade ve ikrar ediyorlar. Sırası geldiğinde putlarına ve anayasalarına toz kondurmuyorlar. İşte son örneğini meclis kürsülerinde ve milletvekili (!) yemin merasimlerinde gördünüz. Adamlar kıyamet kopardılar!..

Ne olmuş? Nihayet Diyarbakır milletvekillerinden bir erkekle bir kadın „Anayasanın baskısı altında“ tabirini kullanmış ve Kürtçe bir kaç kelime konuşmak istemiş!.. İşte olup bitenler bu kadardı!.. Buna rağmen kemalistler ortalığı velveleye verdiler; yeminin metnini, kelimesi kelimesine düzelttiler ve işte onlar böyle yaptılar!.. Ya, sözüm ona, bizimkiler ne yaptılar ve ne söylediler? İşte bir de onlara bakınız:

1- Mevcut düzene „Küfür ve kâfir düzen“ demek gerekirken bizimkiler „Köle düzeni“ tâbirini kullandılar ve bu suretle put düzeni tâbirini millettten gizlediler, millet de

meselenin gerçek yönünü anlayamadı ve akıntıya kürek çektiler!.. Halbuki, „Köle düzeni“ hiç bir zaman küfür ve şirk düzeni manasını ifade etmez, mecazî manada da olsa!..

2- „Şeriat düzeni“ demeleri gerekirken, „Adil düzen“ tabirini kullanmaktadırlar. Bu tabir de Şeriat'ı bütünüyle ifade etmediği gibi, çok defa iltibas meydana getirir.

3- „Özal'ın Çankaya'da durması „hukuka“ uygun değil!“ Sormak lazım: Ama hangi hukuka?

4- „Çankaya ziyafetine gitmiyeceğiz!..“ Niçin? Çünkü saç bitmemiş yetimin hakkı vardır, deniyor. Bu cevap hiç de kâfi değildir; gerçek sebebi ifade etmemektedir. Sebebini anlatma yolunda şöyle demeli idi:

Bu çeşit ziyafetlere bir mü'min gidemez. Çünkü Şeriat üzerinde içki içilen bir sofrada oturmayı men etmiştir ve hem de bunu imana bağlamıştır.

5- Gazetecilerin: „Birçok zamandan beri Anıtkabir'e gelmiyordunuz. Şimdi nasıl oldu da geldiniz; hem de herkesten önce?“ şeklindeki soruya Refah lideri şu cevabı vermiştir: „Bundan önce protokola riayet edilmemekte idi, bizi arka saflarda bırakıyorlardı. Şimdi ise bize ön saflarda yer verdiler...“ Siz gelin de gerekçeye bir bakın! Demek oluyor ki; Özal gibi kendisine daha ön saflarda yer verilirse, özel deftere Özal'ın yazdığını yazacak ve Özal'ın söylediği küfür sözleri söylemekten çekinmeyecektir.

Fetvası yoktur:

Refah Partisi'nin liderinin verdiği cevaplar ve ileri sürdüğü gerekçeler şer'an caiz değildir. Kendisini de partisini de kurtaramaz. Şöyle ki:

Bu cevaplar bir kere tebliğ esasına aykırıdır: Çünkü, tebliğ açık, net ve kesin dille yapılmalıdır. Tebliğ babındaki yuvarlak konuşmalar, yanlış anlamalara ve yanlış kavramalara sebebiyet verir. Ve dolayısıyla maksat hasıl olmaz. Peygamber (s.a.v.)'in hayatında bunun bir benzerini

göremezsiniz. Kâfirun Suresi'nin tefsirinde görüleceği üzere Ebu Cehiller'in „... **Sadece putlarımıza şöyle bir işaret et!..**“ şeklindeki tekliflerine bile Allah Resulü „**Evet!**“ demedi!..

Ya böylelerine düşen ne idi? Ya hiç gitmemek ya da açık ve net konuşmak, gerçek ne ise onu olduğu gibi tebliğ etmektir. Şayet hayat tehlikesi ve bu yolda yakayı ele vermek endişesi varsa o zaman da yurtdışında söylemek ve yazıp Anadolu insanına ulaştırmaktır. Kur'an'ın emir ve tavsiyesi de böyledir.

Taviz vermenin acı neticeleri:

„Taviz tavizi gerektirir!“ fehvasınca particilerin taviz vermeleri birbirini takib etmekte! Bittiği yerden başlamaktadır, hem de küçükten büyüğe doğru bir seyir takip etmekte. Ve artık onu bir noktada durdurmanız mümkün olmamakta. Çünkü, taviz verildi mi, Allah (c.c.) yardımını çeker de tavizci artık hatayı göremez olur, battıkça batır. Şöyle ki: Parti kurma teşebbüsü tüzük hazırlamayı, tüzük hazırlama teşebbüsü tüzüğe küfür sözler yazmayı, küfür sözlerin yazılması parti binalarının birer puthane olmasını, büyük puthanenin kürsüsüne çıkıp yemin ederek put anayasalarını, put kanunlarını koruyacağına dair sözler verilmesini, putun mezarının başında putçuların protokollarına uyararak ve gerekçe göstererek kemalistlerin nezaretinde ve basının gözleri önünde saf bağılıyarak namazda durur gibi durması ve bu suretle M. Kemal'e ibadetlerini, kulluk görevlerini yaparlar; hem de milletin gözleri önünde!..

Putun önünde saygı duruşu yapmak, ona ibadet etmek, ona kulluk yapmak görevini ifa etmenin bir ifadesi ve bir isbatı olduğu gibi, onun fikir ve sözlerini esas alan anayasaya uymakta ve o anayasaya göre sandık başına gitmekte ve o anayasaya göre yemin etmekte ve o

anayasaya göre meclis müzakerelerini takib etmekte, parmak kaldırarak „Evet“ veya „Hayır“ demek suretiyle de koyduğu ve istediği kanunları çıkarmak ve o kanunlara uymak da Kemal putuna, deccal putuna ibadet etmek demektir. Çünkü Kur'an'ın beyanı vechiyle kanunlara itaat etmek demek, o kanunlar kimin namına çıkarılmış ise ona ibadet etmek demektir.

İşte kemalizm bu! Ve işte kemalizm adına ve işte demokrasi adına ve işte parti adına ve particilik adına yapılan toplantılar, yazılan tüzükler, asılan fotoğraflar, yapılan alkışlar, icra edilen saygı duruşları, yapılan yeminler ve tertip edilen merasimler hep mâhud Deccal adına yapılmakta, ibadet sayılmakta, şirk addedilmekte ve nihayet kendisinin bir put, bir deccal ve bir şeytan olduğu ve yapanların da birer putçu, birer müşrik, bir deccal ordusu ve bir „Hizbüşşeytan“ hükmüne tabi olmaktadırlar. Velev ki, bütün bunları iyi niyetle yapsalar da yine hüküm değişmez, velev ki, bunları yapanlar namazlı ve oruçlu olsalar da yine hüküm değişmez! Keza başta Diyanet İşleri Başkanı (!) olmak üzere bütün partici hocalar fetva verseler de hüküm değişmez; M. Kemal bir deccal, hocalar birer bel'am, particiler de birer müşrik olmaktan kendilerini kurtaramazlar. Kur'an şöyle der: „**Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabbler edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de. Oysa onlar, tek olan bir ilâha ibadet etmekten başkasıyla emrolunmadılar. Ondan başka ilâh yoktur. O, bunların şirk koşmakta oldukları şeylerden münezzehtir.**“ (Tevbe, 31)

İşte bunlar, particilerin yaptıkları yalancılık değil midir, iki yüzlülük değil midir ve münafıklık değil midir? Var mı Peygamber'in hayatında bunlar? Gösterebilirler mi? Müslümanlar bunlara nasıl güvenebilir? Bunlara devlet gibi bir müessese nasıl emanet edilir?

Zaruret yok mu?

Particilerin kullandıkları maskelerden biri de „Zaruret“ kelimesidir. Bunu da söyler dururlar. Bundan önceki yazılarımızda da ifade ettiğimiz gibi, bunların yaptıkları bu hareketler zaruret mevzuuna girmez. Kendilerine söyleyin: Zaruret mevzuunu da iyi okusunlar; artık yarım mollalığı bıraksınlar da Şeriat'ı öğrensinler ve bu milleti dininden imanından soyup soğana çevirmesinler!..

Ve netice:

1- Demokrasinin sandığına gidenler ve girenler elbette demokrat çıkacaklardır ve ona göre boyalarını alacaklardır. Dolayısıyla, oturmalarında ve kalkmalarında, söz, fiil ve hareketlerinde demokrasiyi temsil edeceklerdir. Binaenaleyh, yapılan uyarı ve ikazlara kulak vermez, uyanmaz ve İslamî çizgiye gelmezlerse demokrat olarak teneşire çıkar, demokrat olarak mezara inerler. Çünkü bir kimse nasıl yaşarsa öyle ölür, nasıl ölürse öyle de kalkar. Vaktiyle Rusya'da bir köpek fabrikası varmış. Burada köpeklerin derileri yüzülmüş. Bir baştan fabrikaya atılan köpekler, öbür baştan derisi yüzülmüş, kıpkızıl ceset olarak çıkarlar. Fakat atılırken renkleri başka başka idi; kimi beyaz, kimi sarı, kimi de siyah, kimi de bir başka renkte idi. Ama çıkarken renkler kıpkızıl!.. Demokrasi fabrikası da öyle: Sandığına giren insan, inancı ne olursa olsun, demokrat çıkacaktır!..

2- Toplanacağınız tek bir kuruluş vardır. O da „**İslamî Cemaatler Birliği**“ ismini alan cemaattir. Çünkü bu cemaatin ameli (hizmeti) meşru (Şeriat'a ve fetvaya uygun), niyeti ise sahihtir; Hakk'ın davasını hakim kılmak, İslam'ın devletini kurmak için yola çıkmış ve bugüne kadar taviz vermemiştir. Övülmeğe ve uyulmaya layıktır. Dolayısıyla „**Sadıklarla beraber olun!**..“ şeklindeki tecelli buyurulan ilahî fermana da uygundur: Elhamdülillah!..

CEVABA CEVAP

Tarihe karışan „Vahdet“ Gazetesi'nin 6-12 Mayıs 1991 tarihli nüshasında „İslam'da Parti“ başlığı altında Ziya Eryılmaz imzasıyla bir yazı neşredilmişti. Biz bu yazıya Ümmet-i Muhammed Gazetesi'nin 25.10.1991 tarihli sayısında gereken cevabı vermiştik.

Cevaba cevap (!):

„**Güreşte yenilen yorulmaz!**“ kabilinden Ziya Eryılmaz yalancı pehlivanlığını göstermek üzere bu sefer de „**İslam'da Meseleler, Çözümler**“ isminde bir kitap neşretmiş ve onun birinci cildinin belli bir bölümünde cevap vermeye çalışmış, ikinci kez cehlini ortaya koymuştur. Esasen ehliyetsiz kişilerin cehaletlerini daha da ortaya çıkarmak için kendilerini konuşturacaksınız! Zira böyleleri konuştuğça veya yazdıkça hata üstüne hata yaparlar ve nihayet hata bataklığında boğulur giderler. Mezkûr şahıs da verdiği cevaplarıyla hatalarını daha açık bir tarzda ortaya koymanın yanında yeni yeni hatalar işlemiştir. İşte bunlardan sadece birkaçına işaret edeceğiz:

1- Cevaba cevap yazısında diyor ki, hem söz yanlış ve hem de hadis-i şerif'in tercemesi yanlıştır. Hadisin orijinali: Mezkûr hadisin müteaddit rivayetleri ve çeşitli tercemeleri:

1- „من احدث فى امرنا لقا ما ليس فيه فهو رد“

„**Kim bu alanda (din alanında) onun özüne uygun olmayan bir şey ortaya atarsa bu merduddur.**“ (Buhari, Müslim)

2- „من فنع امرا على غير امرنا فهو رد“

„**Kim bizimle ilgisi olmayan bir amel işlerse bu merduddur.**“ (Bu iki hadis de Riyazü's-Salihin'de de var, Mütercim: Salih Uçan)

3- „من احدث فى امرنا لقا ما ليس منه فهو رد“

„Kim bizim şu dinimizde olmayan bir şeyi sonradan icad ederse onun bu icadı reddolunmuştur.“ (Ebu Davud)

4- "من عمل عملا ليس عليه امرنا فهو رد"

"Kim bizim sünnet'imizin aksine bir şey yaparsa o reddolunmuştur." (Ebu Davud, Mütercim: İbrahim Koşalı)

5- "من عمل عملا ليس عليه امرنا فهو رد"

„Her kim bizim dinimizde olmayan bir amel işlerse o merduddur.“ (Müslim)

6- "من احدث في امرنا [ف] ما ليس منه فهو رد"

„Her kim bizim şu dinimizde ondan olmayan bir şey icad ederse o merduddur.“ (Müslim, Mütercim: Ahmed Davudoğlu)

Avn'ül-Mâbud'da şu satırları okumaktayız:

„(Kasım b. Muhammed'den) Yani İbn-i Ebi Bekrini's-Sıddık (Allah kendisinden razı olsun), kim ihdas ederse, yani yeni bir şey (emir) bizim şu dinimizde (yani İslam dininde olmayan bir şeyi, yani Kitap'tan ve sünnet'ten, hakkında zahir veya hafi sened olmayan bir şey icad ederse) o (yani icad ettiği şey) reddir, yani merduddur ve batıldır.“

„İbn-i İsa, yani Muhammed de şöyle dedi: Bir kimse bir iş (bir emir) yaparsa emrimizin gayrisi üzere, yani dinimizde olmayan bir işi (dinden emir kelimesiyle tabir etti. Şuna tenbih için: Din, bizim meşgul olduğumuz emirden ibarettir.)“ (c.12/358)

Fethü'l-Bari'de şu ibareler var; İlgili bölümleri alıyoruz:

„Bu hadis, Usul-i İslam'dan bir asıl ve kavaidinden bir kaidedir. Manası da şudur: „Bir kimse dinde bir şey ihdas eder de ona usul-i dinden şahidlik yapacak bir asıl bulunmazsa ona iltifat edilmez. İmam Nevevi de şöyle der: „Bu hadisin hıfzında itina, münkeratı ibtal yolunda istimal ve onunla istidlal hususunda işaa edilmesi

münasib olur.“

Ve aynı zamanda, „**Bu hadis, şer’i delillerin yarısını ifade ve ihtiva etmeye salihdir**“ denmektedir. Ve yine bu hadiste muhdesatın reddi ve nehyin fesad iktiza etmesi, ifade ettiği hükümlerendir. Zira mehiyyatın her biri, din emrinden değildir. O halde reddedilmeleri vacibtir. Ve yine bu hadisten istifade edilen meselelerden biri de şu: Hakimin hükmetmesi işin batınını değiştirmez. Çünkü, „ليس عليه امرنا“ yani onun üzerinde bizim emrimiz yoktur, kavli şerifi vardır. Emirden murad ise „Dinin emridir“ ve saire. (c. 5/357)

Müslim’in şerhinin tercemesinde de şu satırlar kayıtlı:

„Hadis-i şerif İslam’ın büyük kaidelerinden biridir. Kaide şu: Kitab ve sünnet’te bulunmayan ve müslümanların örfüne uymayan her şey merduddur, yani batıldır.“

Nevevi’nin beyanına göre: Bu hadis Peygamber (s.a.v.)’in Cevami’ül-kelim hadislerinden biridir. Evet din namına işlenen her bid’at batıl ve merduddur. Binaenaleyh, inadında sabit bir bid’atçı, birinci rivayetdeki „**Bir şey icad ederse**“ cümlesine güvenerek, „Bunu ben icad etmedim ki, mesul olayım“ diyemez. Bid’atı icad edenle işleyenin ikisi de hükümde müsavidir. (Müslim tercemesi ve şerhi, Mütercim: Ahmed Davudoğlu)

Hadis’in metninde ve tercemelerindeki farklı ifadeler: Şart fiilinde üç tabir: „من احدث □ من فنع □ من عمل □“

Şart fiilinin müteallakatında dört tâbir:

”

Müteallakatının tercemesinde genelde beş tabir:

Nitekim yukarıda hadis meallerinde görülmektedir.

„**Emr**“ kelimesinin lügavî ve şer’î manaları:

„Emr“ kelimesinin tarif, tefsir ve tahlilini de etraflı bir şekilde anlamak ve parti müdafinin tabiriyle dar kalıplara sokmamak gerekir.

1- Emr kelimesi buyurmak (ferman etmek) manasınadır.

Cem'i, evamir gelir.

Cem'i, umur olan emir kelimesi ise, iş, şey, madde, maslahat, husus, keyfiyet manalarına gelir. (Kamus-u Türkî)

2- Cem'i, evamir olan emr kelimesi: Şe'n manalarına geldiği gibi bir işi taleb manasına gelen „Emr“ manasında da istimal edilir. (Müncid)

3- El-emr, ziddün-nehhy demektir. (Kamus'ul-Muhit)

Usul ilminde tarifi ise: „Vazi ve istilâ tarikiyle kendisiyle fiil taleb olunan bir lafızdır.“ (Mirkat, emir bahsi)

„Emr“ kelimesi Kur'an'da çeşitli manaların yanında şu manada da kullanılmıştır:

Yunus Suresi, 71, Ali İmran Suresi, 147, Kehf Suresi, 10 gibi ayetlere bakıldığında görülecektir ki, „Emr“ lafzı iş, şey, şe'n, husus, keyfiyet gibi manalara geliyor.

Demek oluyor ki, partici allame ne yapmış oluyor? Kendisinin kazdığı kuyuya kendisi düşüyor ve „emr“ kelimesini, kendi tabirinin tersine dar kalıplara sokuyor - cehalet bu ya- ve tercemesi yolunda, „Kim bir iş yapar da bizim o işde emrimiz olmazsa o iş merduddur“ diyor. Biz ise tercemede ne demişiz? Demişiz ki, „Kim bizim yapmadığımız bir işi yaparsa o iş merduddur.“

İşte iki terceme! Hangisi doğru? Hangisi kaynaklara uyuyorsa doğrusu odur. Uymıyanınki ise merduddur. Biz, „Emr“ kelimesini „İş“ manasında, o ise nehhyin zıddı olan „Emr“ manasında tutmuştur. Yukarıda gördünüz: Gerek kaynaklar ve gerekse tercemeler bizi doğru, kendisini yanlış çıkarmaktadırlar.

Kaynakların ifade ettiğine göre tabirde mecaz-i hazfi vardır ve mana şudur: „Emrûna“ demek „emrû dinina“ demektir. Ve hatta Avn'ül-Mâbud'da bu tasrih edilmiş ve esbab-i mucibesi şu şekilde tâlil edilmiştir:

"من فنع امرا ای عمل عملا علی غیر امرنا ای لیس فی دفتنا"

Yani dinden o tabirle tabir edildi. Şuna tenbihen ki, din

bizim (tebliğiyle meşgul olduğumuz) emrimizdir. Burada, daha açık bir ifade kullanacak olursak: Din; Kaynak itibariyle Allah'ın işidir, tebliğ itibariyle ise Peygamber'in işidir. Ama partici, bunları bilemez ki, bunlar ilim işidir. Ya hiç İlm-i Beyan okumamış, ya da anlamamış! Gerçi hayalhanesinin genişliği ona yeter de artar da! Niye bu ilimleri okusun da zahmet çeksin! Baksana hadis'teki „Emr“ kelimesini emretme manasına alıyor ve karihesinin genişliğine dayanarak haramlara da mübahlara da ve mekruhlara da teşmil ediyor! „Emr“ kelimesinin böyle bir manada kullanıldığını gösterirse memnun oluruz!

Fakat, yukarıda söyledik ya: „Güreşte yıkılan yorulmaz“ kabilinden yine ben güreşeceğim diyecektir. Güreşte nihayet kolu veya beli kırılır; Ama ilim işi güreşe benzemez. Konuştukça veya yazdıkça hataları, cehli ve cehaleti ortaya çıkar da çıkar. Dünyada da ahirette de bunun cezasını çeker. Binaenaleyh, kendisine ve kendi gibilere halisâne tavsiyemiz odur ki, ilim tahsil etsin de haddini bilsin ve mezkûr hadisın cevami'ül-kelam bir Peygamber sözü olduğunu kavrayıp dar kalıplara sokmasın ve nihayet partinin İslam'da olmadığına iman etsin ve kimsenin kanına girmesin!..

Tenbih:

Bütün ilim ehline şunu hatırlatmak isteriz ki, böyle cahillere muhatap olmak hiç de doğru değil! Ancak böylelerinin yarım molla olduklarını ve dolayısıyla sözlerine itibar edilemeyeceğini efkâr-ı umumiyyeye duyurmak ve teşhir etmek ve işin daha mühimi Din-i Mübin-i Ahmediyye'yi bu kabil cahillerin tasallutundan kurtarmaktır.

Üç tabir: İkraha, mustazaflık ve takiyye.

İkraha:

Meal, tefsir ve tahlili:

Meal: „**Kim imandan sonra küfre düşerse -Kalbi**

imanla mutmain olma hali müstesna- küfre göğüs açarsa, üzerlerine Allah'dan bir gazab iner ve onlar için büyük bir azab vardır.“ (Nahl,106)

Ayet, kâfirlerin halini değil, imandan sonra küfre gidenlerin, yani mürted olanların halini tasvir, Allah'ın gazab ve azabına düşüklerini beyan etmektedir.

Tahlil:

Ayet iki cümleden ibaret: Biri şart cümlesi, ikincisi de istisna cümlesidir. Şart cümlesi ile ceza cümlesi arasındaki terkiib ise bir istidrak cümlesidir.

Ve netice:

İmandan sonra küfre sapar ve küfürde de ısrar ederse, cezası gazab ve büyük bir azabdır. İkra hali müstesna (itminan hali müstesna olmak şartıyla)!

Mustaz'afık:

Meal:

„Melekler; kendi kendilerine zulmedenlerin hayatlarına son verdikleri zaman, onlara derler ki, nerdeydiniz? Onlar: Biz, yeryüzünde zayıf bırakılmışlar idik, derler. (Melekler de:) Oradan hicret etmeniz için Allah'ın arzı geniş değil mi idi, derler. İşte onların barınma yerleri cehennemdir. Orası ne kötü yerdir. Ancak erkeklerden, kadınlardan ve çocuklardan mustaz'aflar olup hiç bir çareye güç yetiremeyenler ve bir (çıkış) yolu da bulamıyanlar müstesna! Umulur ki Allah, bunları affeder. Allah affedicidir, bağışlayıcıdır.“ (Nisa, 97-99)

Hüküm:

Bunların zalim (müşrik) olarak can vermeleri ve cehennemlik olarak ölmeleridir; mazurlar (mustaz'aflar) müstesna!

Sebeup:

Mustaz'aflar hicret imkânına sahip değil. Buna sebep ise;

Çocukluk, kadınlık veya ablukaya alınmış olan veyahut da yol-iz bilmeyen erkekler.

Takiyye ayeti:

Meali:

„Mü'minler, mü'minleri bırakıp da kâfirleri dost (veliler) edinmesinler. Kim böyle yaparsa, Allah'tan hiç bir şeyde yoktur. Ancak onlardan korunma gayesiyle sakınmanız müstesna! Allah, sizi kendisiyle sakındırır. Varış Allah'adır.“ (Ali İmran, 28)

Hüküm:

Mü'minlerin, mü'minleri bırakıp da kâfirleri dost edinmeleri küfürdür. Takiyye hali müstesna!

Müstesna minhin hükmü: Hangi halde olursa olsun, kâfirleri dost edinmedir. İstisna müferrağ olduğuna göre, müstesna, müstesna minhin cinsindedir. Yani dostluk cinsindedir. Binaenaleyh, takiyye halinde caiz olan, kâfirlere dost gözükmedir. Bu da ancak dil ile (yüz ile)dir. Yani sözde ve yüzde onlara dost gözükme ve güleç yüz göstermektir. Yoksa amel, fiil, hareket, icraat ve itikadla değil! Bu hususta bir kaç hadis ve tefsir:

„Kâfirleri dost edinme iman tehlikesine götürür!“ Ancak bazı belde ve zamanlarda onların şerlerinden korkulduğu hal müstesna! O zaman ve o halde takiyye caizdir. Yani gönülde ve kalbde değil, amelde, fiilde ve harekette değil, görünüşte kâfirlere karşı takiyye yapılır. Nitekim Buhari'de Ebu'd-derda'dan rivayet şu hadisi okumaktayız. Ebu'd-derda diyor ki:

„Kalblerimiz onlara (kâfirlere) lanet eder olduğu halde kâfirlerin yüzlerine güleriz.“

Sevri Hazretleri'nden naklen, İbn-i Abbas der ki:

„Takiyye amelle olmaz; ancak takiyye dille olur.“ Nahl Suresi'nin 106. ayet-i celilesi de bunu teyid etmektedir. Yani ikrah ayeti bunu teyid etmektedir. (İbn-i Kesir Tefsiri, c. 1/

276)

Ruhu'l-meani tefsirinde Şu satırları okumaktayız:

„Bir kavim, kâfirlere, fasıklara ve zalimlere karşı mudara ile davranması, onlarla kelam etmesi, onların yüzüne karşı gülümsemesi, eziyetlerini ve dillerini kesmek ve namusu korumak için mal vermesi nehyedilen dostluk babından sayılmaz. Üstelik bunlar sünnet'tir ve meşrudur.“ Ve ayrıca mudara mevzuunda varid olan bir çok hadis-i Şerif'ler kaydedilmektedir. (c. 1/ 122)

Ali İmran 28. ayet-i kerime'sinin nüzul sebebi:

İshak b. Cerir ve İbn-i Hatim'in İbn-i Abbas'dan rivayetine göre; Kâ'b ibni EŞref'in halifi Haccac b. Amir, İbn-i Ebil Hakik ve Kays ibni Zeyd, ensardan bazılarını dinlerinden çevirmek için onlarla gizli gizli görüşüyorlardı. Rifad b. Münzir, Abdullah b. Cübeyir ve Saad b. Hayseme bunlara hitaben:

„Bu yahudilerden uzak kalın ve onlarla sırdaş olmaktan sakının! Çünkü onlar sizi dininiz hakkında fitneye düşürürler.

Bunlar ise bu tavsiyeye riayet etmezler. İşte bunun üzerine bu ayet-i celile nazil olmuştur.

Ayetin ifade ettiği hükümler:

1- İbni Cerir, İbni Münzir ve İbni Ebi Hatim, İbn-i Abbas'tan rivayet:

„Allah Teala mü'minleri kâfirlere karşı yumuŐak davranmaktan, mü'minleri bırakıp da kâfirleri sırdaş edinmekten nehyetti. Ancak kâfirler galip durumda iseler o zaman onlara karşı (görünüşte yumuŐak davranmaları caiz...) „Tukat“ cümlesinin manası budur.“

2- İbn-i Cerir, İbn-i Ebi Hatim Südi'den rivayet:

„Ve onu her kim yaparsa Allah'tan iliŐiđi kesilmiş olur.“

3- İbn-i Cerir ve İbn-i Hatim Avfi tarikinden, o da İbn-i Abbas'tan rivayet:

„Takiyye dil iledir; kim bunu Allah’a karşı mâsiyet olduğu halde tekellüm etmesi hususu üzere hamleder de kalbi imanla mütmeim olduğu halde insanların korkusu yüzünden onu söylerse, bu ona zarar vermez. Zira takiyye ancak dil ile söylenmekten ibarettir.“

4- Abd b. Hamid, İbn-i Cerir, İbn-i Münzir, Hakim ve Sünen’inde Beyhaki’nin tashihiyle Ata yolundan o da İbn-i Abbas’tan rivayet:

„Tukat ayetinde şöyle der: Tukat (takiyye) dil iledir; kalp ise imanla mütmeindir, elini uzatıp öldüremez, günah da işliyemez. Zira bunda özrü yoktur (yani mâzur sayılamaz).“

5- İbn-i Ebi Cerir ile İbn-i Ebi Hatim, Ebi Aliye’den rivayet: „Takiyye dil iledir, amelde takiyye olmaz.“ (Dürr-i Mensur, Takiyye ayeti)

Hülâsa:

Nahil ayetinde istisna (hayat tehlikesi ve bir uzvun kesilmesi):

Nisa ayetinde istisna mustaz’aflık hali (yani hicret imkânından mahrumiyet) ve Ali İmran ayetinde ise istisna takiyye hali (korku, katl, büyük eziyet).

Ve netice:

İşte üç ayette de mazeret ve zaruret hallerini gördünüz. Şimdi bakınız: Particilikte ne ikrah hali var, ne mustaz’aflık hali var ve ne de takiyye hali var. Öyle ise partici ve onun avukatı kendisini ne iman tehlikesinden kurtarır, ne de haramlara ve mekruhlara düşmekten kurtarır!..

O halde particiler, hiç boşuna yorulmasınlar! Bu üç ayetten de parti allameleri ve yeni müctehidler particilik için bir pay çıkarıp, partiyi meşru gösteremezler: Partideki küfür küfürdür, haramlar haramdır, mekruhlar da mekruhtur. Dahası da var: Particiler bu üç günahı irtikab etmenin yanında ikinci bir günah daha irtikâb etmektedirler ki, ayet ve sünnet’e öyle manalar veriyorlar ki, kendilerini

destekliyecek ne muteber tefsirler var ne de fikhî kaynaklar var ve ne de tatbikat var. Bir-iki şeyleri var: Kendi kafaları ile cehaletlerinden aldıkları cesaretleri!..

İşte „İslam’da parti var!“, „İslam’a partiyi koyan Allah’tır“ diyen ve bu suretle yeni fıkıh oluşturmaya çalışan Eryılmaz’lar ve benzerleri bu tiplerdendir.

Kendilerine halisâne tavsiyemiz; gidenler cezalarını buldular. Hayatta kalanlar ise hiç olmazsa, Allah’tan korksunlar da vakit geçirmeden tevbe etsinler ve ondan sonra da ya hiç konuşmasınlar, ya da yeniden ilim tahsil etsinler!..

Yoksa kendilerini ne haklarında, „Bütün kardeşlerime hakkımı helal ediyorum“ dedikleri kimseler kurtarabilir ve ne de „Şeyhin kerameti, kendi rivayeti“ kabilinden üniversite öğretim üyelerinden kendisini takdir ve tebrik edenler kurtarabilir!

Partinin avukatı ve eski „Vahdet Gazetesi“ yazarının fahiş hatalarından biri de kıyas mevzuu ve o babdaki bilgisizliğidir.

Biz, „**Partiyi ferde kıyas batıldır...**“ dedik. Muteriz itiraz ediyor ve diyor ki, „Niye kıyas edilmesin? Çünkü, kıyasta aslonan illettir...“

Evet: Biz de illet diyoruz, ama hangi illet? İşte muteriz bu sualin cevabını da bilmeli idi. Çünkü, illetin müessir olma vasfı da vardır. Bu vasfın kısımları da vardır. Karşı tarafta maniin bulunmaması şartı vardır; maniin kısımları da vardır...

Demek oluyor ki, sadece kıyasın târifini, illetini bilmek kâfi değildir. Evet, bu işler ilim işidir. Yarım-yamalak bilgi ile olmaz! Evet, cemaati ferde kıyas etme caizdir. Ancak normal şartlar altında! Bu genel bir kaidedir. İster cemaat olsun, ister herhangi bir grub olsun!.. Genel kaideye bağlamaya bir mani varsa, kıyas yoluyla da tatbik edemezsiniz.

Partide ise kıyasa mani var! O da küfür yazıların, küfür hareketlerin, haramların, mekruhların irtikab edilmesi! Partici, bu manileri takiyye yoluyla hazfetmek istiyorsa bu da yanlış! Çünkü, görüldüğü gibi, bunlar takiyye çerçevesine girmez. Kendisi her ne kadar takiyyenin çerçevesini geniş tutup partiyi de içine sokmak isterse de bu mümkün değildir. Neden? Çünkü, buna ne Eryılmaz'ın gücü yeter ne de kendisini taktir ve tebrik eden üniversite öğretim üyelerinin! Takiyyenin sınırını Kur'an çizmiştir. O da görünüşte muvalattır; dostluktur, güleryüz göstermektir. Nitekim: Buhari'nin Ebu'd-derda'dan rivayet ettiği hadis'te Ebu'd-derda diyor ki, „**Biz, akvamın (yani kâfirlerin) yüzlerine karşı güleriz. Halbuki kalblerimiz onlara lanet eder.**“

Parti ise tüzük hazırlamadır, saygı duruşudur, fotoğraf asmadır, el kaldırmadır, sandık başına gitmedir, oy vermedir, kâfir anayasayı ve kâfir inkılabları koruyacağına yemin etmedir. İşte bunlardan hiç biri takiyyenin çerçevesi içine girmez.

Bütün bunlar ve daha nice benzerleri takiyyenin dışında kaldığına ve kalma mecburiyetinde olduğuna ve aynı zamanda alternatifini var (tebliğ metodu) olduğuna göre, partinin âlim ve ulemasının, lider kadrosunun ve bütün tabanı teşkil edenlerin emekleri boşa çıkmıştır. Dünyada cevabını, ahirette ise hesabını veremezler!..

HATİME

Üç mesele:

1- Hizlan:

„İslam, Demokrasiyle Ve Onun Vazgeçilmez Unsuru Partiyle Bağdaşmaz“ ismini taşıyan bu mecmuayı herhalde okuyacaksınız. Bu mecmuada muhtelif başlıklarla müteaddit yazılar görürsünüz. Bunların tümü değil, bir tanesi bile demokrasinin de, partilerin de İslam’la bağdaşamayacağı gerçeğini isbat yolunda iman, iz’an, ilim ve insaf ehli için kâfidir.

Demek oluyor ki; bunların İslam’la bağdaşmadığının üç şahidi var: Din, ilim ve mantık. Dördüncü bir sahil de Cezayir olayları; hem muşahhas bir delil ve hem de canlı bir misal!..

Artık, demokrasinin de, partilerin de İslam’la bağdaşamayacağı keyfiyetini kabul etmemek için imansız, iz’ansız, ilimsiz, ya da insafsız olması hatta insanlığını kaybetmiş olması lazımdır. İşte buna “**Hizlan**” denir, yani hidayetten nasibini almamış!..

Kur’an şöyle der:

„O (münafıklar) sağır, dilsiz, kördürler; artık geri dönemezler!“ (Bakara, 18)

2- İflas:

İnsanoğlu kendi başına kalınca, deneme tahtası olmaktan ileri gidememiştir. Çünkü, Lahutî kaynaktan feyz almamış da kendi kendisiyle yetinmek istemiştir; ateist olmuş, puta tapmış, geçerliliğini kaybetmiş dinî kalıntılara saplanmış, laik kafalı olup yarım dinli olmuş, mülkiyet hakkı elinden alınarak kölelik muamelesi görmüş, mutlak ve hayvanî bir hürriyete sahip olduğunu sanarak şımardıkça şımarmış, binaları ve meydanları putlaştırdığı fanilerin resim, heykel ve timsalleriyle kirletmiştir.

Bütün bunlar da, dayandıkları sistemler de iflas etmiş, çöp arabalarına bindirilip tarihin çöplüğüne atılmıştır. İşte şimdi dünyanın putu demokrasi ve onun vazgeçilmez unsuru parti ile Türkiye'nin putu Put Kemal'e sıra gelmiştir. Çünkü, demokrasinin de kemalizmin de getirdiği sistemler ve yaptıkları melanetler, ne kâinatın sahibine yaramış, ne de yeryüzü sakinlerine! Üstelik „Aziz'ün-Züntikam“ın intikamına, yeryüzü sakinlerinin de öfke ve bedduasına sebebiyyet vermişlerdir.

İsbata hacet yoktur; Görünen köy kılavuz istemez! Beton Kemal'in, İslam'ın ve müslümanların temeline (98) dinamit koyması, demokrasinin Körfez'de ve Cezayir'de meydana getirdikleri olaylar, bu sistemlerin iflasına da, çökmesine de, kokuşmasına da yetmiş de artmıştır!

Demokratlar demokrasinin, partiler de onun vazgeçilmez unsuru partinin kokmuş laşesini daha ne zamana kadar koklıyacaktırlar bilemeyiz. Ama dua ve niyazımız odur ki, bu koklama uzun sürmesin!..

3- İlel-ebed:

Herhalde küfrün miyadı, müslümanların da çilesi dolmakta! „**Hak gelince batıl gider!**“ sırrı tecelli etmekte, batıllar ve batıl sistemler meydanı hakka ve haklılara terk etmekte ve bunun zamanı ufukta kendini göstermektedir.

İşte o zaman geldiğinde ne demokrasi kalacak ne de onun uşağı parti; ne Beton Kemal kalacak ve ne de kemalizm; mustaz'aflar müstekbirlerle yer değiştirecek ama, müstekbirlerin yerine geçenler mütevazi olup adaletle hükmedeceklerdir.

Ve işte o zaman, iflas nedir bilmeyen, ezeli ve ebedi olan Kur'an anayasa, Şeriat kanun, İslam devlet olacaktır. Ve neticede müslümanlar dareynde, gayr-i müslimler de dar-i dünyada rahat edeceklerdir.

Allah (c.c.) Kitab'ında şöyle der:

„Biz de istiyorduk ki; o yerdeki mustaz'aflara lütfedelim, onları önderler yapalım, onları (yerlerine ve yurtlarına) mirasçılar yapalım. Ve onlara o yerde kudret (ve hâkimiyet) verelim, Firavun'a ve Haman'a ve onların askerlerine de sakındıkları şeyi (başlarına geçirip) gösterelim.“ (Kasas, 5-6)

Allah Resulü (s.a.v.) Efendimiz de şöyle buyurur:

„Peygamberlik içinizde Allah'ın dilediği kadar devam edecek, kaldırmayı murad ettiği zaman kaldıracak; sonra nübüvvet yolu üzerine gidecek olan Halifelik olacaktır. Bu da Yüce Allah'ın dilediği zamana kadar devam edecektir. Sonra Allah onu kaldıracak, ısırıcı hükümdarlık olacak ve Allah'ın dilediği miktar devam edecek, sonra kaldıracak; sonra zorba (diktatör ve zalim hükümdarlar) olacak; sonra dilediği zaman kaldıracak; sonra Peygamber metodu üzere Hilâfet olacaktır!“ (Ahmed b. Hanbel, 4/273)

و من الله التوفيق!

Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) Kimdir?

Cemaleddin Hocaoglu, Anadolu sakinlerinden olup, Reşid ve Hatice'den doğmadır.

Doğum tarihi ve doğum yeri:

Erzurum vilayetine bağlı İspir kazası Dangis (yeni ismi Gündoğdu) köyünde dünyaya gelmiştir. Doğum tarihi miladî olarak 1926'dır. Rumî olarak ise 1342'dir. Hicrî tarih olarak da 1347'dir.

a) Tahsili:

Cemaleddin Hocaoglu Kur'an-ı Kerim'in hıfzını (yani hafızlığını); Sarf, Nahiv, Mantık ve Belağat gibi Ulum-i Arabiyye'yi; Usul-i Fıkıh, Usul-i Tefsir, Usul-i Hadis ve Usul-i Akaid gibi usul ilimlerini; Fıkıh, Tefsir, Hadis ve Kelam gibi füru' ilimlerini genelde babasından tahsil etmiştir.

Ayrıca Erzurum merkezindeki imamlığı sırasında, Erzurum müftüsü Merhum Sadık Efendi'nin okutmakta olduğu Molla Cami, Mantık, Muhtasar'ul-Meani ve Usul-i Fıkıh gibi derslerine katılmıştır.

b) İlk, Orta ve Lise tahsili:

Askerliğini yaptıktan sonra İlkokul, Ortaokul ve Lise tahsilini haricden vermek suretiyle, üç sene civarında Erzurum Lisesi'nden mezun olmuştur.

c) Üniversite tahsili:

Yaş 36 olmuştu. Mezkûr mektepleri bitirdikten sonra bir de üniversite tahsili yapmak üzere Ankara İlahiyat Fakültesi'ne kaydolmuş, 40 yaşına yaklaşınca bu fakülteden mezun olmuştur.

d) Resmî ve gayrî resmî olarak yaptığı vazifeleri:

İmamlık, Vaazlık, Müfettişlik, Diyanet İşleri Personel Dairesi Başkanı, Diyanet İşleri Reis Muavinliği, Adana Müftülüğü, Türkiye Din Görevlileri Federasyon Azalığı,

Avrupa Millî Görüş Teşkilatları Tebliğ ve İrşad ve Fetva Komsiyonu Başkanlığı, İslamî Cemiyet ve Cemaatler Birliği Umumî Reislîği, Anadolu Federe İslam Devleti Reislîği ve nihayet **Hilâfet Devleti** Reislîği, yani „**Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn**“ vazifelerine getirilmiştir. Bunlardan bir kısmında vazife müddetleri kısa olmuş ise de bir kısmında uzun olmuştur. Mesela müfettişlik gibi bazı vazifeler altı ay gibi kısa süreli olmuş, imamlık vazifesi 11 sene, müftülük vazifesi 15 sene sürmüş, İslamî Cemaatler Birliği Emirlîği 10 sene olmuştur.

70 yıl sonra dibe-köşeye itilen, hor ve hakir görülen **Hilâfet Devleti**'ni cesaretle ihya ve ilan eden, **Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) bin Reşid** uğruna mücadele verdiği Rabb'isine, 15 Zilhicce 1415'e tekabül eden (15 Mayıs 1995) Pazartesi günü saat 12.50'de Hilâfet bayrağı altında kavuşarak şehadet şerbetini içmiştir.

Bu vesileyle **Hilâfet Devleti**'nin Şûra üyeleri, müslümanların bir saat bile Halife'siz kalması caiz olmadığından 16 Zilhicce 1415 (16.05.1995) günü bir toplantı yaparak, Hilâfet makamına Merhum Halife'mizin tavsiyesini de nazar-ı itibare alarak, Ulûm-i Arabiyye ve Ulûm-i Şer'iyye'yi babasının rahle-i tedrisatında tâlim ve tahsil yapan Muhammed Metin Müftüoğlu (Kaplan) Hoca'yı Halife olarak seçtiklerini ve bey'at etmiş olduklarını bütün bir dünyaya ilan ettiler.

- **Gayemiz İslam'ın devlet olmasıdır!**
- **Anayasamız Kur'an, kanunlarımız Şeriat'tır!**
- **Metodumuz tebliğdir, Peygamber metodudur!**
- **Kaynağımız Kur'an, Sünnet ve İcma ile Kıyas'tır!**
- **Örneğimiz ve önderimiz Hz. Muhammed'dir!**
- **Kullanacağımız vasıtalar belli ve meşru vasıtalar!**
- **Niyetimiz ve nihaî gayemiz:
Mevlâ'mızın rızasını kazanmak, dünya ve ahiret saadetina mazhar olmaktır!**